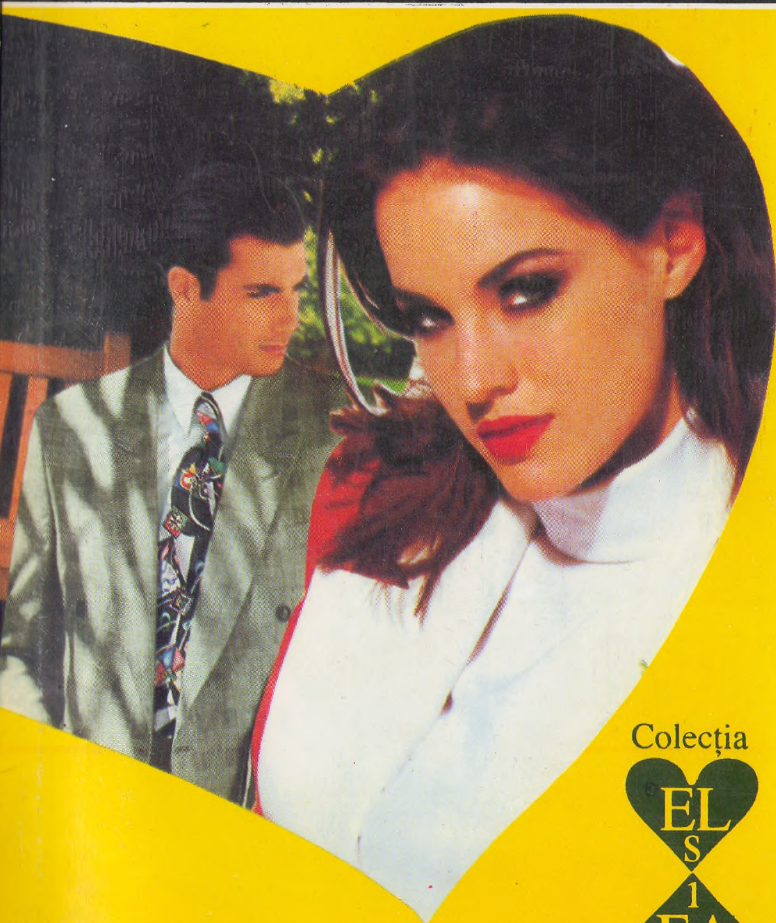
Carol Gregor

Inevitabila dorință

Editura ALCRIS

Ryan Gallager director al unei societăţi comerciale, fiind nevoit să concedieze o parte din salariaţi, este pus în faţa unei situaţii deosebite. Printre cei concediaţi se numără şi Brady Easton de care se simte atras de la prima întâlnire.

Se poate oare creea o relaţie sentimentală între un director şi o viitoare şomeră?

Aha, vasăzică aşa de importantă sunt eu pentru tine! gândi Brady înciudată, în timp ce cobora în fugă panta. Dacă într-adevăr şi-ar fi dorit s-o aibă, aşa cum pretindea, n-ar fi lăsat-o să scape atât de uşor. Ar fi întins mâinile spre ea... ar fi luat-o în braţe, ignorându-i protestele... şi apoi...

THE BEST

I.S.B.N. 973-9169-20-1

Lei 1500

INEVITABILA DORINȚĂ

Traducere din limba engleză de
SMARANDA NISTOR
și
TEODOR ATANASIU

BUCUREȘTI, 1994

Coperta : ANDY

CAPITOLUL UNU

Gallagher Ryan aşteptă să vadă uşa închizându-se, apoi îşi rezemă coatele de masă şi îşi trecu amândouă mâinile prin păr, într-un gest de totală oboseală.

Cât putea să-i repugne chestia asta mizerabilă ! Toată ziua nu făcuse altceva decât să concedieze oameni. De cincisprezece ori se deschisese uşa aceea şi de tot atâtea ori se închisese, fie cu un clinchet resemnat, fie cu o bufnitură furioasă — pe măsură ce foştii angajaţi de la BioTech ieşeau să dea piept cu viitorul întunecat care-i aştepta afară. Mai precis, să-nceapă să-şi caute de lucru într-o zonă unde recesiunea făcea să existe zece candidaţi pe fiecare post liber.

Bineînţeles că încercase să îndulcească pilula : încercase să le explice cât putea el de clar că nimic altceva decât condiţiile pieţei făcuseră să cadă sabia lui Damocles peste capetele lor, dar îşi dăduse repede seama, din expresia lor şocată, că o astfel de motivaţie nu-i consola câtuşi de puţin.

Şi înţelegea foarte bine reacţia lor. Aşa cum înţelegea şi de ce unii dintre ei săriseră ca muşcaţi de şarpe şi-i aruncaseră în faţă vorbe grele, gesticulând ameninţător şi vărsându-şi tot amarul, împotriva lui şi a înstăritului proprietar al firmei,

Sir Lionel Brandon. În definitiv, şi lui i se întâmplase să fie dat afară, la viaţa lui. Ştia foarte bine ce înseamnă să te trezeşti în faţa unui viitor lipsit de perspective.

Dar faptul că înţelegea nu-l scutea de acuta senzaţie de neplăcere. După o zi întreagă în care trebuise să stea şi să încaseze în plin furia şi suferinţa celor concediaţi, simţea doar o cumplită oboseală şi o nevoie imperioasă de a bea ceva tare.

Se strâmbă iritat, întrebându-se ce-ar gândi oare subalternii lui, dacă l-ar putea vedea în momentul acesta. Gallagher Ryan, renumitul „tăietor în carne vie", vânat de Sir Lionel tocmai pentru reputaţia pe care o avea, de manager capabil să jupoaie până la os companiile suferinde, fără milă, pentru a le construi din nou, sănătoasse şi viguroase.

Sir Lionel se ţinuse după el pe jumătate din mapamond, cu o ofertă pe care nici un om cu mintea întreagă n-ar fi putut-o refuza. Tocmai pentru că bătrânul industriaş viclean ştia prea bine că vor trebui să cadă multe capete, dacă vroia ca „Brandon BioTech" să supravieţuiască.

Oftă exasperat, când privirea îi căzu pe ultimul dosar de pe birou. Măcar de s-ar termina odată ! Apoi va putea să se apuce de treaba care îi plăcea cu adevărat : să scruteze viitorul, să remodeleze şi să restructureze, să creeze produse noi şi să descopere noi talente... Din păcate, mai era — se uită în jos la dosar — acest sau această B. Easton, căruia sau căreia trebuia să-i dea papucii.

Un ciocănit uşor în uşă.

— Da, poftim !

Gallagher își lăsă mâinile pe masă și, cu o expresie fermă pe față, menită să-i mascheze oboseala și exasperarea, se uită fix la ușa care se deschidea încet. Deschise gura să spună : „Ia loc, te rog“, și descoperi brusc că a rămas fără grai !

B. Easton era o „ea“, și nu orice fel de „ea“, ci o splendoare de femeie !

Întâi îi văzu părul — cascadă mătăsoasă de bucle castaniu-deschis, culoarea grâului roșu, a scorțișoarei și a coniacului înnobilat de vreme. Apoi gura cu buze pline, ca o piersică pârguită, și ochii, al căror cristalin curat scânteia limpede sub perdeaua de gene dese.

— M-ați chemat ?

Vocea îi era tot atât de desăvârșită ca și restul — joasă și frumos modulată. Își apăsă palmele de masă, încercând parcă să-și domolească simțurile stârnite. Mai simțise asta o dată, când o anumită femeie intrase în camera unde se afla el, și de-atunci se jurase că niciodată, absolut niciodată, nu se va mai lăsa copleșit de asemenea senzații.

— Da. Vino, te rog, și ia loc.

Ea porni să se apropie și mișcările îi erau grațioase și fluide ca ale unei feline, obișnuită în mod natural să se deplaseze cu ușurință. Asta îi plăcu. Bucurându-se el însuși de o siguranță de sine perfectă, apreciase întotdeauna această calitate și la alții.

O privi de și mai aproape : avea picioare lungi și zvelte, și o siluetă splendidă, mascată — dar nu

ascunsă — de costumul sobru, compus dintr-o fustă dreaptă și o jachetă crem. Șoldurile i se legănau ușor, atrăgând privirile ca un magnet. Știa că ar trebui să-și desprindă ochii de-acolo, dar nu putea. Se holba la ea exact ca un puștan pofticios.

Iar el era, totuși, un bărbat adult de treizeci și doi de ani, deși nu mai puțin pofticios, după cum trebui să recunoască înciudat, în sinea lui.

Ridică ochii și-și dădu seama imediat că ea îi observase privirile și le înțelesese foarte bine. Și-și mai dădu seama de un lucru : privirea ei nu numai că se întâlnea cu a lui, ci se unea, se lega, se contopea !

Trase adânc aer în piept, încruntându-se, și în aceeași fracțiune de secundă ceva ascuțit dar imaterial, ca un nevăzut arc electric, străbătu aerul dintre ei și un zvâcnet îi răscoli ființa până în străfunduri.

Apoi, senzația ciudată dispăru tot așa repede precum apăruse și nu mai rămase decât sclipirea din ochii ei, care spunea că e perfect conștientă de semnificația privirilor cu care el o cântărise din cap până-n picioare. Gallagher împinse scaunul spre spate și se duse brusc la fereastră, uitându-se îndelung la parkingul înțesat de mașini, și luptând să-și stăpânească valul de dorință fizică pe care femeia aceea i-l stârnise, fără voia lui.

Se întoarse și-i spuse scurt :

— Îmi pare rău că a trebuit să-ți fixez întâlnirea așa de târziu, la sfârșitul zilei de muncă.

— Mai bine mai târziu, decât prea târziu...

Un sentiment ciudat îl împiedică să-și reia locul pe scaun. Se temea oare că ochii aceia — de un

verde întunecat puțin obișnuit, după cum putea observa acuma — vor fi prea aproape de el, iar privirea lor prea directă ?...

— Domnișoară Easton !

Vorbise pe un ton cât se poate de ferm. Ea se încruntă vizibil, dar el se prefăcu că nu bagă de seamă și continuă

— Nu te voi reține mai mult decât este necesar. Cred că n-are rost să pierdem vremea ocolind fondul chestiunii. Sunt sigur că și dumneata, ca toată lumea din această clădire, știi în ce stare deplorabilă a fost lăsată să ajungă compania noastră...

La dracu', chiar că era obosit ! Îi venea teribil de greu să se concentreze asupra lucrurilor pe care trebuia să le spună. În ciuda tuturor eforturilor pe care le făcea să se abțină, privirea continua să-i rătăcească asupra părului acela superb, luminat de ultimele raze ale soarelui în amurg, raze care păreau să-l aprindă pe dinăuntru ca un sâmbure de jar — simțea dorința nebunească, absurdă, să-și îngroape fața în buclele strălucitoare !...

— Înțeleg.

Auzindu-i vocea calmă, Gallagher își dădu seama că, probabil, ajunsese până la urmă, fără să știe cum, la sfârșitul discursului pregătit cu grijă. O privi atent, cum își examinează mâinile delicate. Avea degete subțiri, cu unghii ovale, date cu lac, într-o nuanță perlată, aceeași cu a rujului de pe buze. Singura bijuterie pe care o purta era o brățară fină de aur la mâna stângă.

— Trebuie să înțelegi că nu e vorba de nimic personal. Așa cum stau lucrurile acum, suntem obligați să lăsăm să plece opt la sută din angajați.

— Să lăsați să plece ? ! Adică... cu alte cuvinte, le faceți o favoare, nu ?

Nu-i putea descifra expresia, dar când ea își ridică ochii, privirea îi era mai mult decât întunecată. O tensiune extraordinară părea că începe să ia naștere în încăpere — și nu avea nici o legătură cu subiectul în discuție !

Gallagher scutură iritat din cap : e de-a dreptul ridicol ! Cunoscuse o mulțime de femei frumoase, de-o frumusețe indiscutabil mai clasică decât cea a femeii care stătea nemișcată în fața lui, dar nici una nu-l tulburase în asemenea hal.

De fapt, dacă se străduia să judece cu ceva mai mult simț critic, nici nu era chiar atât de frumoasă : avea fruntea nițel cam prea lată, și gura cam prea generoasă față de canoanele general acceptate, iar linia plină a buzelor trăda o robustă poftă de viață, cu toată strădania de a se ascunde sub aparența scrobită a costumului sobru.

Și totuși... era ceva, ceva care ținea de prezența ei în încăpere, un soi de aură pâlpâitoare, sugerată probabil de culoarea ca de flacără stinsă a părului, ceva care îi dădea arsuri în capul pieptului și-i răvășea gândurile într-un fel în care nu i se mai întâmplase niciodată, chiar cu femei mult mai frumoase.

— Domnișoară Easton ! izbucni în final, enervat la culme că se putuse lăsa ațâțat astfel. Știu foarte bine că vorbele frumoase nu pot modifica adevărul crud din unele situații, deși cei mai mulți oameni totuși vor să le fie spuse. Dar dacă dumneata preferi sinceritatea completă, atunci am să-ți spun adevărul cât pot eu de brutal !

Ochii îi scânteiară primejdios, apoi continuă :

— Trecem prin momente grele, și dumneata ești concediată.

Pălind, femeia ridică o privire șocată.

Se vedea bine că nu-i venea să creadă, iar în ceea ce-l privea pe el, pe Gallagher... Ei bine, scena aceasta se repetase de atâtea ori astăzi — atunci de ce simțea un junghi în inimă, uitându-se în ochii ei disperați ? Și de ce începe să bâlbâie scuze inutile și absolut nejustificate ?

— Crede-mă, domnișoară Easton, dacă aș fi putut evita aceste măsuri dure, aș fi făcut-o. Dar, așa cum stau lucrurile, tot ce s-a dovedit excedentar a trebuit redus la minimum...

Pe măsură ce vorbea și-și explica acțiunile, expresia de pe fața ei se schimba. La început nu-i putu descifra semnificația, dar când aceasta îi deveni clară, își dori să nu fi înțeles niciodată !

Era o privire încărcată de ostilitate și dispreț ucigător.

Femeia se ridică de pe scaun, își potrivi cureaua poșetei pe umăr și-și încrucișă brațele. Țesătura subțire a jachetei se mula strâns peste curba ispititoare a pieptului și el trebuie să facă din nou un efort de voință pentru a-și controla direcția privirii.

— Poate că aș fi făcut-o, domnule Ryan... Adică, poate v-aș fi crezut, dacă ați fi manifestat cea mai mică urmă de interes față de oamenii pe care „îi lăsați să plece". Dar îmi vine greu să dau crezare manifestărilor de bune intenții, când ele vin din partea cuiva care nu s-a obosit nici măcar să țină minte corect numele angajaților săi.

Făcu o pauză și privirea îi scânteie de sarcasm neiertător.

— Nu mai contează acum, dar așa, ca să restabilim „adevărul istoric", nu sunt domișoara Easton, ci *doamna* Easton. Un lucru pe care-l puteați afla foarte ușor, dacă vă osteneați să deschideți dosarul pe care-l aveți în față și să citiți doar prima pagină !

Dădu să plece, dar se întoarse din nou spre el, mânioasă.

— Dar nu merita deranjul, nu-i așa ? În definitiv, pentru dumneavoastră, la reputația pe care o aveți, oamenii nu sunt decât niște simple cifre pe hârtie. Și când suma e prea mare, ștergeți câțiva, și gata !

Până la urmă, Brandy reușise să iasă din biroul lui Gallagher Ryan cu câteva resturi de stăpânire de sine, ca un steag zdrențuit pe umerii celui învins. Dar, odată ajunsă afară, se rezemă greu de un perete, tremurând toată și respirând întretăiat, de parcă ar fi alergat nu știu câți kilometri.

Cum a putut să-și compromită în asemenea hal situația ? !

Doar a știut foarte bine de ce fusese chemată acolo, și plănuise să lupte cu dinții și cu ghearele, dacă va fi nevoie, pentru a-și păstra postul. Dar a fost de ajuns o privire din ochii aceia ca granitul, și s-a dus singură de-a dura, ca o roată scăpată de la căruță !

Suspină adânc și ridică ochii în tavan, rememorând umilitoarea discuție pe care o avusese cu Gallagher Ryan.

Comentariile acelea sarcastice apropo de „lăsatul să plece“, pe care nu se putuse abține să nu le facă... Și izbucnirea furioasă din final... Da, trebuia să recunoască, tot ce spusese ea nu făcuse decât să-l convingă că decizia de concediere fusese justă !

Deși... Brandy simțea că acest Gallagher Ryan are ceva care ei îi anulează complet stăpânirea de sine, ceva care avea legătură cu momentul straniu când privirile lor parcă se ciocniseră, apoi se contopiseră... ceva legat de voința lui de fier și de mânia pe care o simțise clocotind în el, atunci când o privise în față.

— Doamnă Easton, vă e rău ?

De după colțul coridorului se apropiase una din femeile de serviciu, trăgând după ea un aspirator. Brandy se desprinse repede de lângă perete și încercă să surâdă.

— Poftim ? Nu, Doris, mă simt bine, mulțumesc.

I se întâmplase adesea să rămână să lucreze până seara târziu și ajunsese aproape să se împrietenească cu micul grup de femei vorbărețe care veneau — fără să se plângă vreodată — după o zi de muncă în alt serviciu sau acasă, și făceau curățenie în toată clădirea companiei.

Doris râse cu subînțeles.

— Ți-a luat piuitul, nu-i așa ? Ăsta zic și eu bărbat, domnu' Ryan ! Toate puștoaicele-s moarte după el ! S-auzi numa' ce vorbesc de el, fetele din birourile de la parter ! Ce-i la gura lor... tineretul din ziua de azi chiar că n-are nici o rușine !

Se apleacă, mişcându-şi cu greu şoldurile masive, să bage aspiratorul în priză.

— Normal că eu una am trecut de chestiile astea, la vârsta mea ! Da trebuie să recunosc că-i un tip amabil ! M-a întrebat cum mă cheamă încă din prima zi când a venit aici şi de atunci mă-ntreabă, când mă vede, cum mai merg treburile pe-acasă, cum stau cu sănătatea...

Cu un bârâit asurzitor, aspiratorul fu pus în funcţiune şi Doris începu să-l plimbe artistic în sus şi în jos pe mochetă, de parcă s-ar fi aflat la un concurs pentru „Miss Menajeră".

Brandy închise ochii şi suspină neauzit. Deci pe Doris s-a ostenit să ţină minte cum o cheamă şi dacă are familie, dar în cazul ei n-a considerat necesar. Deci Doris era mult mai importantă pentru el... bineînţeles, din moment ce o putea folosi în continuare, pe când ea, Brandy, nu mai prezenta nici un interes. O cantitate inutilă. Un număr ce trebuia şters de pe o listă.

Un val de mânie îi cuprinse pieptul, sufocând-o. Murmură în sinea ei : nu, asta nu se poate !

Plănuise, aranjase şi luptase cu toate mijloacele ca să ocupe doar acest post de la BioTech. Era o slujbă care însemna totul pentru ea, singurul lucru care conta în viaţa ei, şi să fie a naibii dacă va renunţa fără să se bată până la ultima rafală !

— Nu !

— Nu, ce ?

Dacă Gallagher fusese cumva surprins de brusca ei reapariţie în biroul său, nu se trădă deloc — ridică doar din sprâncene, întrebător.

Stătea la masă și citea dosarul, cel care zăcuse închise între coperți pe parcursul discuției anterioare. Privirile li se întâlniră din nou : a ei era uimită, a lui prudentă și scrutătoare.

— Nu e cam târziu pentru asta ?

Încă înainte să-și sfârșească remarca ironică, Brandy închise ochii, resemnată în fața propriei imprudențe. Of, ce prostie ! Cum a putut să debiteze așa ceva ?

El închise dosarul și-și puse palmele deasupra.

— Poate că da. Așa cum bănuiesc, este mult prea târziu pentru orice ai avea să-mi spui !

Brandy făcu un pas înainte, cu brațele desfăcute a implorare.

— Nu puteți face asta ! Nu așa !

— Mă tem că pot, doamnă Easton. Și mă tem că n-am încotro.

— Dar nici nu știți ce înseamnă postul ăsta pentru mine ! Nu e o simplă slujbă...

— Nu, nu știu, și nici nu doresc să aflu. Dacă te-ai întors ca să-mi spui că ai o mamă bolnavă și zece cățeluși de hrănit, atunci chiar nu vreau să aud așa ceva ! Problemele personale n-au nici un amestec în chestiunea aceasta. N-am fost pus aici ca să mă las condus de sentimente, în detrimentul rațiunii.

Privirea i se subție și o scrută câteva fracțiuni de secundă cu o atenție semnificativă.

— Dacă aș proceda astfel, în curând toată lumea din clădire, nu numai dumneata, și-ar pierde postul !

— N-am venit înapoi ca să vă povestesc despre o mamă bolnavă...

— Mă bucur să aud asta.

— ...nici să vă determin să vă lăsați condus de sentimente, în dauna rațiunii.

Urmă o pauză încărcată de tensiune, apoi Gallangher se strâmbă, într-o slabă imitație de surâs ironic, ce părea să aprobe eventualitatea unei asemenea ipoteze. Brandy simți că ia foc din nou, dar reuși să se abțină.

— M-am întors fiindcă postul acesta înseamnă mult prea mult pentru mine, ca să renunț la el fără să mă bat !

Sinceritatea brutală din vocea lui păru să îndulcească puțin expresia de pe fața lui. Lăsă să treacă două secunde, apoi îi răspunse, surprinzător de blând :

— Da, cred că înțeleg. Îți admir curajul, doamnă Easton...

Imaginația ei o lua cumva razna, sau chiar se putea distinge un vag accent sarcastic pe cuvântul „doamnă" ?

— ...dar tot ce pot să spun e că ți-ai consuma energia degeaba.

— Bine, dar o companie are în permanență nevoie de un sector de relații publice puternic și eficient, chiar și când trece prin momente grele ! De fapt, exact atunci are mai multă nevoie !

— Perfect de acord cu dumneata. Uiți însă că sunteți deja doi oameni în acest sector, dumneata și Geoffrey Fletcher, iar eu nu-mi pot permite luxul ăsta. Geoffrey e mai vechi aici și mai experimentat. A venit la această firmă cu mult înaintea dumitale și... îți este șef ! Îmi poți oferi măcar un singur motiv, bine întemeiat, pentru a-l concedia pe el și a te păstra pe dumneata ?

Un singur motiv ? Ha ! Brandy putea să-i ofere o mie ! După doi ani în subordinea lui Geoffrey Fletcher, ajunsese să-l cunoască prea bine : leneș, mincinos, lipsit de cuvânt și incompetent. Din păcate, manierele elegante pe care le afișa cu cine trebuia îi ascundeau cu succes adevăratul caracter, iar eforturile ei susținute, munca ei asiduă de „om din linia a doua" făcuseră ca departamentul de relații publice să funcționeze eficient și fără hopuri, în ciuda multelor greșeli ale șefului ei.

Izbucni cu violență :

— Geoffrey Fletcher, care nu e-n stare nici...

Se opri brusc, mușcându-și buzele. Nu, nu putea să-și muște un coleg pe la spate, chiar și în astfel de împrejurări extreme !

Gallagher ridică bărbia și întrebă aspru :

— Nu e în stare să ce ?

— Nimic. N-are importanță.

— Ce voiai să spui despre Geoffrey Fletcher ?

Dar ea pară cu îndemânare :

— Sunteți conducătorul acestei companii, deci trebuie să cunoașteți capacitățile și slăbiciunile tuturor angajaților, nu ?

Privirea lui o scrută iar, insistent, pentru câteva momente, și Brandy își aminti vorbele lui Doris. Mda, avusese dreptate ! e, indiscutabil, un bărbat frumos și puternic, cu umeri largi și o față parcă sculptată, ale cărei trăsături o făceau, nu știu de ce, să se gândească la munți sălbatici și la aerul tare al înălțimilor neexplorate. Probabil din cauza bronzului arămiu, sau a ridurilor fine care radiau din colțurile ochilor, sugerând un om obișnuit să stea mult în soare. Sau poate, pur și simplu, își amintise de un articol de ziar, unde se relata des-

pre expedițiile științifice pe care le întreprinsese Gallangher Ryan, din jungla braziliană și până în Himalaya.

Indiferent de motiv, nu acum era momentul să înceapă o inventariere detaliată a calităților lui masculine, cu toate că se dovedise a fi mult mai tânăr și mai chipeş decât se aşteptase Brandy.

Ei da... bineînțeles că tocmai aici era problema!

Intrase în acest birou aşteptându-se să dea peste un bătrânel simpatic, chiar uşor excentric, și când colo se trezise față în față cu un bărbat în floarea vârstei, debordând de vigoare și agresivă masculinitate — lucru ce nu putea fi ascuns nici măcar de încorsetarea convențională a costumului sobru pe care-l purta — și ai cărui ochi o priviseră atât de provocator încât își dăduse seama că a ghicit imediat felul ei de-a fi și e capabil să citească pe fața ei ca într-o carte.

— Așa ar trebui, doamnă Easton, și fii convinsă că așa voi face, cât de curând. Dar nu sunt supraom... după numai o săptămână în biroul ăsta, n-am pretenția să le știu deja pe toate.

— Atunci cum puteți ști că ați concediat pe cine trebuie ?

Îndrăzni să se apropie și mai mult, sprijinindu-și palmele de masa lui și încercând să-și pună în glas toată puterea de convingere de care era în stare.

— Sunt un funcționar de relații publice clasa întâi ! Puteți întreba pe oricine din firmă ! Eu am dirijat campania de presă de anul trecut, când BioTech a câștigat premiul pentru cercetare al Fundației King, și tot eu am fost aceea care a ți-

nut presa la distanță în urmă cu o lună, când se zvonise că firma are dificultăți financiare...

El o privi lung, iar Brandy tăcu, înghițind greu. Era suficient de aproape de el acum ca să-i poată vedea perii aspri din barba crescută și linia hotărâtă a gurii. Din nou, simți cum aerul dintre ei se încarcă de-o misterioasă tensiune nervoasă, ca un câmp de forță invizibil care-i dădea furnicături pe toată pielea.

Apoi, văzu că și el înghite în sec, de parcă ar fi simțit același lucru.

— Înțelesesem că Geoffrey Fletcher a fost cel care a făcut toate astea.

Nu-i răspunse, iar tăcerea ei conținea un mesaj pe care el îl recepționă instantaneu. Putea să citească asta în ochii lui, și un frison ciudat o străbătu, realizând viteza cu care își înțelegeau unul altuia gândurile.

— Ziarul local a publicat un articol despre mine, când s-a anunțat numirea mea ca director general aici. Aproape tot ce s-a scris acolo era aiurea. Mi s-a spus că dumneata ai fost aceea care a furnizat reporterului informațiile.

— Nu-i adevărat ! Eram în concediu atunci, puteți verifica !

El o privi drept în ochi și Brandy știu, fără ca el s-o spună, că o crede. Era ceva între ei, în ochii lor, în tăcerea care se lăsase, care vorbea cu mult mai limpede decât ar fi putut-o face cuvintele.

Pentru o fracțiune de secundă, Gallagher își alunecă privirea peste rotunjimile grăitoare ale trupului ei, apoi se ridică brusc și se duse din nou la fereastră.

Oare așa face întotdeauna când tensiunea din aer crește până la un nivel insuportabil ? se întrebă Brandy. N-ar fi crezut să fie om care să dea înapoi în fața vreunui obstacol — dar părea să simtă nevoia de a menține o anumită distanță între ei doi.

Ori poate e genul de bărbat care nu poate suferi femeile cu personalitate, considerându-le imposibile, ca partenere de dialog ? Genul de bărbat care socoate că femeile sunt bune doar de un singur lucru ? Se mai găsesc destul de mulți pe lume de soiul ăsta, chiar și-n ziua de azi, după atâtea secole de civilizație, iar uitătura cu care o întâmpinase când intrase în birou spunea pe față că prima lui reacție, văzând-o, fusese ca de la bărbat la femeie, nicidecum ca de la șef la subaltern.

Dar, dacă lucrurile stau într-adevăr așa, atunci asta e problema *lui.* A ei e să-și capete slujba înapoi, și ca să reușească, trebuie să se asigure că i-a făcut cunoscute *toate* aspectele situației, indiferent dacă el dorea sau nu să le audă spuse din gura ei.

Timp de aproape două minute, lungi cât o veșnicie, el rămase tăcut, apoi se întoarse și o studie gânditor. Da, spune da ! se rugă Brandy cu toată forța de care era capabilă. Răzgândește-te! Trebuie să te răzgândești, *trebuie !*

Fiindcă altfel...

Nu, nu putea suporta nici măcar să se gândească la ce-ar însemna dacă el nu-și va schimba hotărârea ! Întreaga ei existență s-ar duce de râpă, văduvită de unicul scop care-i lumina viața de șase ani încoace !

Cu fiece atom al ființei ei încerca să-i conjure voința, să-l forțeze la pasul cel mare : acela de a-i da înapoi singurul lucru pe care și-l dorea — slujba de la BioTech. Cumva, nu știu cum, doar uitându-se la el, știa că ezită dinaintea hotărârii finale.

Palmele i se umeziseră de emoție. Fără să se gândească la ce face, se șterse ușor de marginile fustei, observând prea târziu că privirea lui se îndreaptă automat către linia voluptuoasă a șoldurilor, scoase în evidență de gestul reflex pe care-l făcuse. Fir-ar să fie ! Ultimul lucru pe care și-l dorea acum era ca el să-și dea seama cât de tare o intimidează ! Se îndreptă ostentativ, își împinse pieptul înainte și încordă din umeri, scuturându-și părul pe spate. Deschise larg ochii, într-o tentativă instinctivă de a-i distrage atenția de la palmele ei transpirate și-și umezi buzele cu vârful limbii.

Pentru un moment, Gallagher îi susținu privirea, și o flăcăruie senzuală sclipi în ochii lui cenușii. Apoi expresia îi deveni din nou neiertătoare și începu să contemple cu disprețuitoare insolență cascada de bucle roșu-aurii, apoi cuta dulce a sânilor ascunși în strânsoarea jachetei. Era o privire nemiloasă, dar se putea citi o asemenea senzualitate dezlănțuită în adâncul ei, încât Brandy avu revelația că toate simțurile ei se ascut brusc și o îndeamnă să alerge spre el ! Inima începu să i se zbată nebunește în piept și înțelese că îi e frică de intensitatea senzațiilor pe care omul acesta are puterea să le trezească în ea !

Dintr-o dată, expresia lui se închise total şi Brandy pricepu, într-o străfulgerare, că s-a întâmplat ceva ireparabil.

Legătura dintre ei se întrerupsese, irevocabil. Părea că şi simpla prezenţă a lui Brandy în încăpere devenise o intruziune pe care el n-o mai putea suporta. Traversă camera cu paşi mari, oprindu-se în faţa ei şi dominând-o cu statura lui.

— Această discuţie devine de-a dreptul ridicolă. Nu facem decât să ne pierdem timpul, amândoi. Decizia a fost luată şi cu cât o accepţi mai repede, cu atât va fi mai bine pentru dumneata. Sunt convins că-ţi vei găsi foarte repede altă slujbă, dacă eşti chiar aşa competentă pe cât susţii, iar până atunci, *doamnă*, Easton, îţi sugerez să te duci acasă şi să discuţi despre „schimbarea la faţă" a norocului de care te bucuri, împreună cu...

Se întrerupse pentru o clipă şi ochii lui o contemplară din cap până-n picioare, cu un dispreţ ucigător.

— ...soţul dumitale.

Brandy se uită prostită la el, incapabilă să vorbească.

— Soţul dumitale, căruia îi aparţii. Sau ai uitat că ai şi aşa ceva acasă ?

CAPITOLUL DOI

— Cum Dumnezeu ai putut să fii atât de proastă ?! se certa Brandy cu voce tare, în timp ce conducea mașină spre casă. Câmpurile și pâlcurile de copaci pe lângă care trecea sclipeau în nenumărate nuanțe de verde și auriu — era o seară perfectă de adevărată vară englezească ! — dar ea nu vedea în fața ochilor decât mutra disprețuitoare a lui Gallagher Ryan, spunându-i pentru a doua oară că slujba ei s-a dus !

Dumnezeule, și fusese atât de aproape de victorie ! Aproape îl convinsese s-o primească înapoi, să-i dea înapoi postul ăsta, pentru care se luptase pe viață și pe moarte !

Scutură din cap, copleșită de mânie și frustrare.

Chiar fusese pe punctul de a-i accepta cererea, putea băga mâna-n foc ! De ce a trebuit oare să se poarte ca o gâscă proastă, ruinând în numai două secunde munca din șase ani de zile ?!

Frână furioasă, oprind mașina lângă casă, și stătu câteva clipe cu privirea pierdută în gol.

Partea într-adevăr idioată era că Gallagher își închipuise că ea încearcă să-l seducă, deși se înșela total. Nu era stilul ei să joace teatru ieftin cu bărbații, mai ales cu cei față de care simțea o atracție deosebită. Nici nu fuseseră prea mulți,

în ultimii câțiva ani, unul sau poate doi, și în orice caz nici unul din ei nu o făcuse să simtă ceea ce simțise atunci când Gallagher o fulgerase prima oară cu privirea.

Înghiți greu, rememorând scena. Simțise așa, ca o scurtă explozie fierbinte sub coaste, împrăștiindu-se fulgerător în toată ființa ei. O senzație complet nouă pentru ea... deși, cu ani în urmă, avusese parte de ceva parcă asemănător — o palidă versiune, adevărat : ca și cum ai compara strălucirea soarelui cu pâlpâitul unei lumânări — își alungase din memorie această amintire, împreună cu toate celelalte evenimente care o însoțiseră.

Tocmai din cauza asta fusese atât de nervoasă. Simțind cum crește tensiunea dintre ei, devenise terorizată de reacția pe care privirea lui îngândurată părea să i-o provoace, tulburând-o până în adâncurile ființei. Din cauza asta i se umeziseră palmele și trebuise să și le treacă ușor peste șolduri, iar el crezuse că încearcă să-l momească, făcându-i avansuri ca o vampă de cea mai joasă speță !

Izbi cu pumnul în volan, înciudată.

Lăsând la o parte orice alt considerent, nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să încerce o chestie atât de... atât de *banală*, la urma urmei, cu un bărbat ca Gallagher Ryan.

Știa din proprie experiență că unii șefi practică „hărțuiala sexuală“ cu subalternele lor, ca pe un joc, dar era clar că Gallagher Ryan nu făcea parte din această categorie. De fapt, cineva cu o experiență de viață ca a lui nici n-ar fi avut timp pen-

tru așa ceva. Traiectoria lui profesională, de tânăr cercetător, fusese egalată, în viteză și strălucire, doar de urcușul rapid până pe cea mai de sus treaptă a ierarhiei manageriale din lumea iute schimbătoare a companiilor specializate în produse de înaltă tehnologie. Numele lui devenise legendar în această lume, iar la BioTech se comentase săptămâni de-a rândul, după ce se aflase, din surse misterioase — și cu atât mai sigure — că va fi numit director general.

Se uită în jur, amărâtă. Micuța ei cabană se ridica la jumătatea drumului de țară care șerpuia în sus, către coline, legând șoseaua principală de culmea dealului Downs. De fiecare dată când se întorcea seara acasă, imaginea tăcută și senină a colinelor verzi o umplea de încântare. După siguranța materială, dar nesiguranța psihică a primilor ei ani de viață, căsuța aceasta îi dăruise un sentiment de împăcare și bucurie liniștită pe care multă lume și l-ar fi dorit. Dar astă-seară, în ciuda frumuseții amurgului catifelat, care lumina cu bronz și auriu peisajul, Brandy stătea nemișcată, insensibilă la farmecul ce-o înconjura.

Nu vedea oile păscând alene pe costișă, ci doar privirea insolent de senzuală a lui Gallagher, alunecându-i de-a lungul trupului, și, la amintirea scenei, sângele începu să-i alerge mai repede în vine, încălzind-o și tulburând-o. E foarte posibil ca Gallagher Ryan să nu practice „hărțuiala sexuală", dar e tot atât de evident că nu și-a petrecut viața numai între patru pereți, muncind numai printre cărturari ! Exista ceva în privirea lui, disprețuitoare și mângâietoare în același timp, care demonstra că știe exact cum trebuie să procedeze

ca să stârnească o femeie, cum s-o atingă și cum s-o dezmierde, până ajungea să tremure în brațele lui, rugându-se să fie iubită.

Ieși din mașină și trânti portiera în urma ei, furioasă pe propriile gânduri.

La ușă o întâmpină Snowy, pisicuța ei albă, mieunând și frecându-i-se de picioare. Brandy o luă în brațe și-și îngropă fața în blănița moale, simțind cum o cuprinde brusc un val de disperare și amărăciune. Suspină greu :

— Of, Snowy, ce ne facem acum ?

Descuie ușa, dădu de mâncare pisicuței și se duse la fereastră. Telefonul era la îndemână, lângă ea, dar n-avea chef să discute cu nimeni. O, își făcuse o mulțime de prieteni, dar păstrase întotdeauna o anumită distanță față de ei, așa încât nu exista nici măcar o singură persoană în cercul ei de cunoștințe care să știe suficient de multe despre ea încât să-și dea seama ce cumplită, devastatoare lovitură încasase astăzi de la Gallagher Ryan.

Pierdută în gânduri, nu observă decât târziu mașina care trecuse pe lângă casa ei, mai mult din cauza luminii reflectate în parbriz, care o orbi pentru câteva secunde.

Se încruntă, nedumerită. Cabana ei era singura în vale, iar în sus pe drumeag nu se mai afla decât o fostă fermă, rămasă pustie încă de-acum doi ani, când se mutase ea aici. În consecință, se obișnuise, ba chiar se bucurase de o totală izolare, întreruptă doar ocazional de rari excursioniști, sau copii veniți că culeagă afine pe deal.

Nimeni nu putea înțelege de ce alesese să trăiască într-un loc atât de singuratic, dar, lăsând

la o parte faptul că-i plăcea cabana, o asemenea izolare îi convenea de minune. Ultimul lucru pe care și-l dorise, atunci când se angajase la BioTech fusese acela de a oferi colegilor ei ocazia să-și bage nasul prea adânc în viața ei personală și deci în trecutul ei.

Deși acum chiar că nu mai conta... Adio slujbă, adio urcuș pe cărarea dificilă pe care și-o alesese ! Avusese Gallagher Ryan grijă de asta, s-o împingă înapoi de unde plecase. Un val de amărăciune, rece ca răsuflarea iernii, îi cuprinse sufletul.

Alergă repede sus, în dormitor, își aruncă cât colo costumul de pe ea și îmbrăcă la repezeală o pereche de blugi decolorați și un tricou vechi. Își legă părul în coadă la spate, încălță niște tenisi comozi și porni în pas iute către coama dealului Downs.

Ajunsă în vârf, se opri să-și tragă răsuflarea și apoi se trânti cu fața în jos pe iarbă. Sus de tot, în înalturi, o ciocârlie întârziată cânta voioasă și ciripitul acela dulce îi străpungea inima, aducându-i lacrimi de neputință în ochi. Își îngropă capul în mâini, încercând să-și stăpânească plânsul. În definitiv, mai erau încă cincisprezece oameni la fel de nenorociți ca ea ! Sau poate mai rău. Ea, cel puțin, nu avea copii de întreținut, nici chirie de plătit.

— Vai !

Brusc, fără nici un avertisment, ceva greu ca un bolovan se prăvăli peste ea. Simți o durere ascuțită în umăr, apoi o limbă umedă și fierbinte lingându-i urechea. Se rostogli la vale prin iarba aspră, încercând să-și protejeze capul cu brațele,

dar animalul care-i sărise în spate nu voia s-o muște, ci doar o zgâria cu labele.

— Nu, te rog, nu ! Pleacă de-aici, pleacă !

Reuși, să-l împingă la o parte și să se salte în genunchi, cu inima încă bătându-i de spaimă.

Era doar un puiandru de câine labrador, care avea chef de joacă. Sărea ca o minge supradimensionată, pe lângă ea, trăgând-o de păr și prefăcându-se că mușcă.

— Whiskey ! Aici ! Vino aici !

Stăpânul câinelui se apropia în grabă, împiedicându-se de tufele dese. Ajuns lângă ei, apucă animalul și-l trase la o parte.

Iar Brandy știu pe cine are să vadă, când va deschide ochii. Vocea aceea joasă îi era deja familiară, de parcă ar fi auzit-o toată viață !

— O, Doamne !

Printre degetele desfăcute, Brandy îl privi surprinsă Gallagher Ryan arăta complet diferit și totuși același. Tricoul negru decolorat, blugii și mocasinii nu prea noi, îi dădeau un aer degajat, aproape neglijent. Părul negru se înfoia ușor în adierea vântului, făcându-l să pară aproape un adolescent, mai tânăr și atrăgător ca niciodată. Deși nimic nu putea schimba uitătura necruțătoare a ochilor cenușii.

— Whiskey ați spus ? !

Brandy se ridicase în fund, gata-gata să izbucnească într-un hohot de râs isteric.

— Da; știu că sună aiurea, dar era deja „botezat“ când l-am luat. De fapt, abia azi mi l-au adus, și după o zi ca asta... chiar nu mă simt în stare să-mi storc creierii după un nume original de câine !

Brandy se legănă ușor, sprijinindu-se în călcâie, și cu mâinile încă ridicate să-și protejeze fața.

— Mda, trebuie să fie teribil de extenuant să dai oameni afară.

— Te rog să mă crezi că este.

Ea îi aruncă o privire cercetătoare și simți că din nou se stabilește între ei comunicarea aceea stranie, instantanee. Da, îl credea. Iar el își dădea seama că-l crede.

— Sper că nu te-ai lovit la cap.

Brandy trase de panglica elastică și-și lăsă părul să fluture liber pe spate.

— Nu, e în regulă.

— Ai tricoul rupt la umăr ! Stai să văd !

Înainte ca ea să-l poată opri, întinse brațul și dădu la o parte țesătura zdrențuită, atingându-i ușor, cu vârfurile degetelor, pielea moale și fină dintre gât și claviculă.

Brandy se trase înapoi ca mușcată de șarpe.

— N-am nimic !

— Atunci lasă-mă măcar să-ți plătesc pentru tricou...

— Nu vorbiți prostii ! E doar o vechitură !

Gallagher venise primejdios de aproape, putea să vadă cum i se desenau, sub strânsoarea pantalonilor, mușchii lungi ai coapselor.

— Sunteți ultimul om pe care mi-aș fi dorit să-l întâlnesc aici astă-seară.

— Pe când eu, muream de plăcere să dau nas în nas cu dumneata... sau cu oricare din cei cincisprezece pe care i-am concediat azi la birou !

Încruntat, se întoarse cu fața spre coama dealului, apoi se ridică în picioare. Vântul îi umfla tricoul și pentru o secundă Brandy avu prilejul

să-i zărească pielea bronzată de pe stomacul musculos. Își plecă iute ochii și se ridică și ea, ignorând mâna întinsă ca s-o ajute. Cățelul vru să sară din nou la ea, dar stăpânul său îl prinse repede de zgardă. Brațul care apucase zgarda era arămiu și încordat, cu mușchi puternici și bine reliefați, ca ai unui om ce-și câștigă existența muncind în aer liber.

— Îmi pare rău pentru ce ți-a făcut câinele meu. Încă nu e dresat cum trebuie. Sunt convins că n-a vrut să te muște, dar... probabil că te-a speriat.

— Că m-a speriat, e puțin spus ! A fost de-a dreptul un șoc. Al doilea pe ziua de azi.

Se uită la el cu nemascată gravitate, dar Gallagher se prefăcu că nu observă provocarea. Arătă din cap spre vale.

— Acolo e ferma mea, unde m-am mutat săptămâna trecută. Nu mai suport să stau în oraș. Simt nevoia de aer curat, când mă întorc seara acasă.

Ea îi urmări privirea fără să spună nimic. Vestea aceasta era atât de îngrozitoare încât îi trebuiau câteva momente ca să-i înțeleagă întreaga semnificație.

— Vreți să spuneți... vreți să spuneți că locuiți aici, pe Coltsfoot Lane ?

— Exact.

— Nu se poate ! E absolut îngrozitor ! Și eu locuiesc tot aici, la Downland Cottage ! E singura casă de pe drum, în afară de fermă.

În privirea lui nu se putea citi nimic, nici surpriză, nici neplăcere. Spre deosebire de câinele său, se controla perfect.

— Da, știu. Casa cu livadă, unde sunt agățate rufe la uscat.

Brandy confirmă din cap, gândindu-se la chiloțeii de dantelă și cămășuțele de noapte care fluturau pe frânghia din livadă...

— Am remarcat-o fiindcă arată tipic englezească. După trei ani petrecuți în Canada, la oraș, unde nu poți vedea niciodată ceva atât de reconfortant și familiar, ca o frânghie cu rufe puse la uscat, căsuța dumitale m-a făcut să simt că într-adevăr m-am întors acasă. Deși... cred că ar fi nevoie și de câteva găini, ciugulind printre pomi, ca să fie tabloul complet.

— N-aș fi crezut că faceți parte din categoria sentimentalilor.

— O, nimeni nu crede, dar așa e !

— Mă rog. Oricum n-am de gând să mă apuc de avicultură.

— Atunci poate de apicultură ? Sau poate să crești câteva capre ?

Încerca s-o tachineze amical, îndemnând-o astfel să iasă din „starea de război“, dar ei nici prin cap nu-i trecea să se lase ademenită.

— Am o pisică, și mi-ajunge !

O tăcere grea se lăsă între ei. Whiskey trase din nou de zgardă și de data asta stăpânul lui îi dădu drumul să alerge în jos pe pantă. Apoi zise, rar :

— Am să-ți spun ceva : din moment ce suntem vecini, va trebui să învățăm să ne purtăm ca atare, unul față de celălalt.

— O să fie cam greu. Nu mă încearcă nici cel mai vag sentiment de „bună vecinătate“, față de dumneavoastră.

— Cred că va trebui să te schimbi, dacă ai de gând să rămâi aici.

Graseiase ușor pronunțând cuvântul „cred" — probabil moștenire din perioada petrecută în Canada — și Brandy simți o furnicătură bizară, aproape plăcută, pe șira spinării. Îi răspunse ferm :

— Am de gând să rămân unde sunt !

— Nu ți-am sugerat să pleci. Mă gândeam pur și simplu că poate viitoarea dumitale slujbă te va obliga să te muți. A, pardon, uitasem că ești măritată...

— O femeie nu trebuie neapărat să fie măritată, ca să-i placă locul unde trăiește.

Pe neașteptate, el începu să râdă. Dar fără pic de veselie.

— Mie-mi spui ?!

Tonul cu care vorbise o făcu să-l privească mai atent. Nu se putea citi mare lucru pe fața lui, așa cum stătea, încruntat și cu buzele strânse, uitându-se în depărtare...

— Aproape că vă convinsesem să-mi dați postul înapoi, nu-i așa ? spuse Brandy dintr-o dată. Am venit aici, pe deal, ca să mă gândesc la asta. Cât de puțin a lipsit... și totuși, cât de mult !

— Ți-am mai spus, am fost obligat de situație, să desființez unele posturi.

— Da, dar erați pe cale să vă revizuiți părerea, în cazul meu.

— Numai neghiobii nu acceptă să-și reanalizeze deciziile, atunci când li se prezintă informații noi asupra chestiunii în discuție.

— Și nu e tot un neghiob acela care nu acceptă să acționeze în conformitate cu noile informații ?

— N-a fost nimic care să schimbe fondul chestiunii. Poți să fii cea mai bună din Anglia, în meseria dumitale, că eu tot rămân cu de două ori mai mulți oameni la Relații Publice, decât aș avea nevoie și ar fi necesar. În plus, dă-mi voie să-ți spun, doamnă Easton, că nu prea ești la înălțimea propriei reclame ! Din câte am învățat eu, un funcționar la relații publice trebuie să dea dovadă de tact, putere de convingere și farmec personal.

— Dar eu *pot* să fiu așa, ba și mai mult decât atât, când merită. Numai că... mi-ați dat impresia, pe undeva, că pentru dumneavoastră farmecul personal constituie mai degrabă un defect decât o calitate.

Gallagher făcu un pas spre ea.

— Dovada farmecului personal este o plăcere, dar provocările sexuale ostentative, nu ! Într-o anume privință, ai dreptate : nu pot să simt decât dispreț față de femeile care fac avansuri erotice pentru a obține ceea ce vor. Cu-atât mai mult dacă nici prin cap nu le trece să se țină apoi de... promisiuni !

— Cu alte cuvinte, le respectați numai pe acelea care se țin de astfel de promisiuni ! Pe cele care s-ar culca imediat cu oricine, numai ca să ajungă în vârf ! Probabil că aici am greșit...

Lacrimi de mânie și frustrare îi înecau pieptul. Se întoarse cu spatele, dezgustată, dar el o prinse de umăr și o smuci cu fața spre el.

— E ridicol ceea ce spui, şi ştii foarte bine asta ! Plus că n-are nici un rost să te mai rățoiești acum la mine, după ce faptul s-a consumat. Ce-a fost, a fost. Ai vrut să-mi dai de înțeles că... mă rog, ai putea încerca să fii drăguță cu mine. Iar eu îți voi răspunde mai sincer decât ai avea chiar dumneata curajul s-o faci, privindu-te în oglindă. Da, așa e, am fost tentat pentru câteva clipe... câteva încântătoare clipe de visare. Dar, din nefericire pentru dumneata, *doamnă* Easton, eu iau deciziile cu capul, nu cu altă parte a anatomiei mele !

O furie devastatoare explodă în pieptul ei :

— Te înșeli totalmente, *domnule* Ryan ! Nu-ți făceam absolut deloc avansuri ! Pur și simplu eram emoționată şi complet dezorientată. Nimic mai mult, dar nici mai puţin. Iar faptul că dumneata ai luat-o drept altceva, spune foarte multe despre adevăratul dumitale caracter... chiar mai multe decât ar spune despre al meu.

El se strâmbă batjocoritor.

— Emoționată ? Glumești ! Ar fi cel mai ciudat efect al emoției, pe care l-am întâlnit vreodată. Şi nici n-aş putea spune că te încadrezi în tipul de femeie... intimidabilă.

— De unde ştii dumneata ce fel de femeie sunt?

Pentru un moment el nu spuse nimic, ci se mulţumi s-o scruteze cu atenţie. Iar când începu în sfârşit să vorbească, vocea îi era atât de încordată şi ameninţătoare încât Brandy simţi că i se face frică.

— Nici nu-ți dai seama cât de bine cunosc genul acesta de femeie. Știu foarte bine cum sunt femeile măritate cărora le place să pretindă că sunt libere ! Care nu poartă verighetă și își închipuie că legământul căsătoriei a fost făcut numai pentru a fi încălcat cât de des posibil. Știu totul despre genul dumitale, doamnă Easton, tot ce trebuie să știu ca să-mi dau seama că nu doresc să am în compania pe care o conduc o asemenea persoană. Chiar dacă n-aș fi fost obligat să reduc din personal, e mai bine că te-am concediat astăzi, fiindcă mai devreme sau mai târziu tot ar fi trebuit să mă dispensez de serviciile dumitale.

Brandy îl privi aiurită. Vorbele disprețuitoare continuară să-i răsune în urechi, chiar și după ce el tăcuse.

— Nu se poate ! Așa ceva e de neconceput ! Nu, nu pot să cred că te-am auzit, într-adevăr, spunând asemenea lucruri ! N-ai nici un drept să concediezi oamenii pe motiv de... de stare civilă ! Există niște legi în țara sta, pot să te dau în judecată !

— N-ai decât să încerci, dar îți garantez că n-o să ajungi prea departe. Și oricum, concepția mea e mai degrabă umanitară, dacă e să ne gândim la soțul dumitale.

— Poți să-ți păstrezi pentru dumneata energiile umanitare, Hartin n-are nevoie de compătimirea nimănui ! Și poate nici eu nu consider că ai fi genul de persoană cu care doresc să lucrez... n-am înghițit niciodată masculii aroganți care-și închipuie că toate femeile stau la coadă ca să ajungă în patul lor !

Gallagher zâmbi ironic, privind-o cu răceală.

— Ca să vezi ce coincidență, nici eu nu suport asemenea oameni. Dar nu era vorba de *toate* femeile, ci doar de una, sau unele anume. Iar un bărbat n-are nevoie de prea multă aroganță, ca să priceapă anumite... semne, foarte grăitoare.

— Nu înțeleg la ce te referi.

— A, nu ? Și eu, care credeam că ne înțelegem foarte bine unul altuia gândurile ! Ceea ce, în fond, ne aduce înapoi de unde am pornit, adică la faptul că n-aș accepta să lucrezi în subordinea mea la BioTech, indiferent de circumstanțe.

Brandy ridică brațele spre cer, într-un gest de supremă deznădejde.

— Doamne, Dumnezeule, discuția asta este absolut stupidă și fără sens ! Chiar dacă într-adevăr așa a fost, cum pretinzi dumneata, că ți-am făcut avansuri... ce mare tragedie ! E pur și simplu un fleac, o chestie minoră, ca atâtea altele care se întâmplă între femei și bărbați care lucrează împreună. Face parte din rutina zilnică, din natura umană, la urma urmei ! E un simplu joc, nu-nțelegi ? De ce trebuie să faci o dramă întreagă din povestea asta ?

El o ascultă în tăcere, apoi răspunse cu duritate :

— Da, așa e, pentru dumneata nu-i decât un simplu joc. Atâta doar că eu *nu* vreau să particip la el. N-am vrut și n-o să vreau niciodată.

Se simțea o notă parcă de regret în vocea lui, care o făcu pe Brandy să se întoarcă și să-i cerceteze fața cu atenție. El respiră adânc, sub privirea scrutătoare, apoi își relua aerul de insolent nepăsare.

— De fapt, dacă tot a venit vorba despre această latură a activității umane, eu întodeauna am găsit că e mai plăcut să faci un lucru de-adevăratelea, decât să te prefaci că te joci cu el.

Făcu o pauză, zâmbind ironic.

— La revedere, doamnă Easton.

După care își fluieră câinele și o porni cu pași repezi pe pantă în jos, spre noua lui locuință.

CAPITOLUL TREI

A spune că dormise prost era ca şi cum ai fi zis de cineva care avea ciumă că „nu prea e în formă", reflectă Brandy, obosită, a doua zi dimineaţă. Toată noaptea se zvârcolise în pat, obsedată de gândul că şi-a pierdut slujba, şi de amintirea arzătoare a privirilor lui Gallagher Ryan — plesnea de ciudă, amintindu-şi purtarea lui dispreţuitoare, dar mai ales felul ruşinos în care reacţionaseră simţurile ei la prezenţa lui copleşitoare !

Deschise fereastra de la bucătărie şi aruncă o privire spre colinele Downs, ale căror culmi înverzite străluceau în lumina caldă a dimineţii de vară. Fără îndoială că Gallagher Ryan plecase la serviciu de câteva ore bune, când ea încă mai zăcea în pat, contemplându-şi viitorul destrămat şi golit de orice perspectivă.

O, Doamne, să fie dată afară de la BioTech tocmai acum, când ajunsese să facă într-adevăr o treabă bună, iar planurile ei începuseră în sfârşit să dea roadele aşteptate ! Exact când credea că a dobândit elanul necesar pentru a păşi pe treapta următoare.... Geoffrey Fletcher era atât de incompetent încât ştiuse de la bun început că e doar o chestiune de timp până să fie trimis la

plimbare, iar ea promovată în locul lui și perfect capabilă să preia ștafeta.

Oftă din rărunchi. Mda, praful s-a ales de planurile ei. Nu numai că n-au promovat-o, ci au dat-o fără menajamente afară, iar dacă nu va găsi metoda potrivită pentru a-l convinge pe Gallagher Ryan că are doar de pierdut concediind-o, atunci afară va rămâne !

Oftă iar și-și lăsă privirea să rătăcească peste grădina căzută în uitare... hm, ce-ar fi dacă, în loc să stea și să clocească gânduri negre, și-ar petrece ziua de azi smulgând buruienile și udând florile ? Spre propria surpriză, constată că ideea îi face plăcere. În ultimii câțiva ani se dedicase întrutotul muncii ei de la BioTech, rămânându-i astfel prea puțin timp pentru treburi casnice. Dacă împrejurările ar fi fost altele, acum chiar s-ar fi bucurat de prilejul care i se oferea, de a mai face puțină treabă și pe-acasă.

Mda, numai că împrejurările nu erau deloc fericite. Avusese un scop precis în viață, și se cățăra hotărâtă spre el, când uite că apăruse acest Gallagher Ryan și cu un șut bine plasat îi zburase scara de sub picioare, lăsând-o în aer ! Apoi, ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, îi dăduse de înțeles că o vampă ca ea n-are ce căuta în minunata, elitista instituție pe care el, campionul corectitudinii, avea s-o conducă de-acum înainte cu mână de fier !

Brandy se strâmbă dezgustată. Parcă el știe ce fel de fameie e ea ! Și parcă privirea cu care o întâmpinase, când intrase la el în birou, era o culme a corectitudinii ! Se încruntă și mai tare. Da, se

vedea clar că Gallagher Ryan e genul de om care se comportă în conformitate cu un anumit sistem de reguli, stabilit de el însuşi, dar are pretenţia ca tot restul lumii — sau, mai bine zis, toate femeile — să respecte sistemul de valori universal acceptate, căruia el nu considera necesar să i se supună.

Se apleacă să toarne nişte lapte în farfuria lui Snowy, trăgând în sus de pulpana cămăşii de noapte din satin, care atingea podeaua.

— Mă tem că pisica dumitale n-o să-şi poată bea laptele în dimineaţa asta.

În uşă apăruse Gallagher Ryan, dominând-o cu statura lui înaltă.

— Poftim ?

— Pot să intru ?

Păşi înăuntru, fără să aştepte răspuns.

Brandy îl privi uluită. Era îmbrăcat în costum, dar avea cămaşa desfăcută la guler şi-şi ţinea haina agăţată neglijent pe umăr. Pe faţă i se putea citi o expresie vag deconcertată.

— Nu prea ştiu cum să-ţi spun, dar... ştii, l-am scos puţin la aer pe Whiskey, în zori, fiindcă începuse să scheaune. I-am dat drumul din lesă şi după câteva secunde am auzit gălăgie mare în curte. Când m-am dus să văd ce se întâmplă, l-am găsit ţinând în bot o biată pisicuţă albă. Am presupus că era a dumitale...

Brandy făcu ochii mari.

— Cum ? Vrei să spui că mi-a omorât pisica ? A omorât-o pe Snowy ?

— Snowy* ? repetă el ironic, cu o umbră de zâmbet pe față. N-aș putea spune că e cu mult mai original decât Whiskey !

— Mi-a *omorât* pisica ? !

Vocea ei se frânse, plină de durere și oroare.

— Nu, dar nu se știe încă dacă scapă nevătămată. Am dus-o cât am putut de repede la un veterinar, care mi-a spus că nu e sigur, dar dacă rezistă până diseară, scapă.

Brandy continua să se uite la el năucită. Întâi slujba, apoi pisica, oare ce urmează să-i mai răpească omul ăsta neîndurător ? !

— Whiskey e încă foarte tânăr. Vânează tot ce mișcă.

— Atunci ar trebui să-l ții mai bine sub control !

— Poate și o pisică atât de mică s-ar cuveni să stea încuiată în casă, peste noapte !

Se înfruntau din priviri, foarte conștienți amândoi de atmosfera agresivă care se crease între ei, iar Brandy descoperi că nu e în stare să reziste căutăturii oțelii ce părea s-o pătrundă până-n suflet. Își plecă ochii și răspunse, pe un ton concesiv :

— De obicei o încui, dar azi noapte a fost așa de cald că am lăsat fereastra de la bucătărie deschisă și probabil a sărit pe-acolo. O, Doamne, săraca Snowy...

Gallagher întinse mâna, ca și cum ar fi vrut s-o bată consolator pe umăr, dar până la urmă se abținu.

---

* Snowy — fulgușor (engl.).

— Pe cuvânt că îmi pare rău ! Indiferent cât de proaste ar fi relațiile dintre noi, niciodată n-aș fi dorit să se întâmple una ca asta.

— Într-adevăr...

— Vorbesc serios !

— Știu că vorbești serios. Dar ce-ai vrea să-ți spun acum ?

Mișcându-se ca un robot, Brandy își trase un scaun de sub masă și se așeză, sfârșită. Simțea privirea lui alunecându-i peste umerii aproape goi, apoi în decolteul generos al cămășii de noapte, dar de data asta chiar că nu-i mai păsa. Spuse, resemnată :

— Nu era nevoie să te duci cu ea la veterinar. Puteam să merg eu... am destul timp la dispoziție, începând de azi.

— Chiar îți face plăcere să răsucești cuțitul în rană ?

— Aveam impresia că *nu* dumneata ești cel rănit !

Nu-i răspunse, iar tăcerea care se lăsase făcea ca vorbele lui Brandy să sune răutăcioase, aproape meschine. Îl întrebă cu subînțeles :

— Nu întârzii la birou ?

— Să știi că și mie mi s-a întâmplat să fiu dat afară. Îmi dau seama foarte bine cât de tare doare.

— N-ai de unde să știi cât de mult însemna slujba asta pentru mine. Era singurul lucru care conta !

— Și pentru mine era singurul lucru care conta, când am fost concediat.

Se uita la ea cu o privire atât de intensă și de hotărâtă încât Brandy își plecă din nou ochii, învinsă.

— Bun, și-atunci ce trebuie să faci ? Din moment ce ești expert în pierderea locului de muncă, ce crezi că ar trebui să faci ? Dumneata cum ai procedat ?

— Întâi mi-a fost foarte milă de mine însumi și m-am îmbătat ca un porc. Pe urmă mi-am adunat forțele și-am luat-o iar de la capăt. În final, s-a dovedit că fusese mai bine așa... așa cum s-a întâmplat.

— Ceea ce, în mod sigur, nu se va adeveri în cazul meu.

— Nu se știe niciodată.

— Ba da, eu știu !

Îl pivi cu intensitate, și ochii ei verzi erau acum întunecați ca o pădure de brazi așteptând furtuna. El se încruntă, sesizând tonul de sinceră convingere cu care vorbise. Brandy continuă

— Eu știu deja. Și oricum n-am de gând să mă îmbăt. Nu pot să sufăr „efectele secundare".

— Soția mea nu era lângă mine, când s-a întâmplat. Spre deosebire de dumneata, eu n-am avut pe umărul cui plânge.

Soția ?

Brandy ridică iute capul. Dintr-un motiv obscur, pe care nici ea nu și-l putea explica, socotise că Gallagher Ryan nu e însurat. Nu purta verighetă, și persoana lui radia în permanență aerul hotărât al celui care e liber să facă numai ceea ce-i place.

Admițând că observase privirea ei mirată, preferase s-o ignore. Arătă cu capul spre masa întinsă pentru o singură persoană.

— Soțul dumitale lucrează la Londra ?

— Cine ? A, da, da, lucrează la Londra.

— Probabil pleacă de-acasă foarte devreme.

Inima începu să-i bată mai repede, avertizându-o că e în pericol, așa că dădu din cap a aprobare şi schimbă repede subiectul :

— Ce-a spus veterinarul că are Snowy ?

— O lăbuţă ruptă şi o muşcătură adâncă la gât. Zicea că o să-i facă şi o radiografie, după ce-şi revine din şoc, ca să vadă dacă nu e şi vreo ruptură internă.

— Bine, o să-l sun pe doctorul Wicker după-amiază.

— Nu e la doctorul Wicker. Am dus-o la un veterinar din Chichester, pe care-l cunosc bine.

Brandy căscă gura, uimită.

— Ai făcut tot drumul ăla până la Chichester ?!

— Doctorul Abrahams, Mike Abrahams, e un vechi prieten de-al meu. Şi e şi cel mai bun medic veterinar pe care l-am întâlnit vreodată. Dacă există vreunul capabil să-ţi salveze pisica, atunci Mike e acela !

Abia acum băgă Brandy de seamă că Gallagher avea cearcăne adânci sub ochi şi două riduri de oboseală la colţurile gurii.

— Doamne, înseamnă că ai condus ore întregi !

— Era singurul lucru pe care-l puteam face. Serios îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat.

Adâncimea privirii şi intensitatea joasă a vocii lui îi dădeau fiori în inimă. Realiză brusc că avea o voce foarte senzuală, atât de profundă şi de sigură pe propria putere încât uneori suna aproape ca o mângâiere fizică.

Admise fără chef :

— Mda, cred că totuşi n-ai nici o vină...

— Deși ți-ar face plăcere să poți afirma contrariul.

— Nu-nțeleg ce vrei să spui !

— Vreau să spun că ai profita bucuroasă de orice ocazie, ca să-mi scoți ochii.

— Nu-i adevărat !

— Oare ? Face parte din natura umană să încercăm mereu să dăm vina pe alții, pentru tot ceea ce nu ne convine. Și cum eu sunt singurul prezent în zonă, la ora asta...

— Pe de altă parte, ești și singurul din zonă care m-a lăsat fără slujbă.

— Ei bine, află că nici nu-mi trece prin cap să mă acuz pentru asta, nici acum și nici altă dată ! A fost un lucru pe care *trebuia* să-l fac, și gata ! Iar în ceea ce privește pisica dumitale, ți-am spus deja cât de rău îmi pare.

Făcu o pauză, ca să-și tragă răsuflarea, apoi continuă cu asprime :

— Totuși, există un lucru pentru care trebuie să-mi cer scuze, și anume comportarea mea de aseară. Am fost teribil de nepoliticos cu dumneata și nu mă deranjează să-ți mărturisesc că din cauza asta n-am dormit toată noaptea. N-am nici o scuză, sau poate doar faptul că eram mort de oboseală... iar neașteptata întâlnire cu dumneata, sus pe deal, m-a scos complet din circuit.

Se opri o clipă și făcu o grimasă de neplăcere.

— În plus, s-a întâmplat să atingi o zonă foarte dureroasă din trecutul meu. Dar, cum n-aveai de unde să știi asta, ar fi nedrept să pretind că trebuie să suporți consecințele.

— O zonă dureroasă ?

Gallagher se întoarse şi-şi luă haina de pe spătarul scaunului.

— E o poveste lungă şi plictisitoare, care probabil stă mai bine acolo unde e, îngropată în trecut. Dar îmi cer scuze pentru lucrurile pe care ţi le-am spus. Nu erau adevărate. N-ar fi trebuit să ţi le spun niciodată.

Brandy nu zise nimic. Nu se putea hotărî să declare cu glas tare că-i acceptă scuzele, deşi amândoi ştiau că aşa s-ar cuveni. Pentru o clipă, el rămase în picioare, aşteptând. Apoi ridică din umeri şi-şi îmbrăcă haina.

— Trebuie să recunosc că nu eşti o femeie uşor de dat afară, doamnă Easton. Şi nici uşor de întâlnit, la doar câteva ore după nefericitul eveniment.

După care ieşi, închizând uşor uşa în urma lui.

„Snowy şi-a revenit“, scria Brandy puţin mai târziu, după-amiază. „Domnul Abrahams spune că nu există nici o fractură internă, aşa că o voi putea lua acasă la sfârşitul săptămânii. Nu-i nevoie să-ţi faci griji, nici să te mai implici în vreun fel. Îţi mulţumesc pentru ajutorul dat.“ În final, ezită câteva secunde : să se semneze Dna Easton, era cam ridicol, pentru un bileţel ca ăsta ! Mâzgăli repede cele două iniţiale, B.E., apoi lipi plicul.

Era vonvinsă că Gallagher se va simţi obligat — ah, cât simţ al responsabilităţii au unii bărbaţi !... — să vină să întrebe ce mai face Snowy, în drumul spre casă de la birou, şi n-avea nici un chef să mai dea o dată ochi cu el.

Nu pentru că se mai simțea încă furioasă pe el, pentru că s-ar fi temut de tensiunea agresivă ce părea să izbucnească de fiecare dată când se întâlneau. Și nici din pricina prudenței cu care evita în permanență să-și vadă intimitatea vieții personale scormonită de ochi curioși.

Nu, era ceva cu mult mai tulburător și periculos decât toate acestea, ceva ce avea legătură cu felul în care privirile lor se contopeau, de îndată ce ajungeau față în față... ceva care ținea de forța aceea primejdioasă din ochii lui, sub a căror intensitate se cutremură, cuprinsă de fiori...

Oare de-aceea nu-i spusese adevărul despre Martin, azi-dimineață ? Spera oare că statutul de femeie măritată ar putea fi pavăza care l-ar împiedica să acționeze așa cum sugerau privirile lui ? Sau, dimpotrivă, ar putea fi o pavăză împotriva naturii ei impulsive și pasionate, natură pe care învățase să și-o struneascã pe cât posibil, după necazurile ce i le adusese în primii ei ani de viață adultă ?

Pierdută în gânduri, nici nu-și dădu seama când a ajuns la fosta fermă. Clădirea nu părea cu mult mai locuită decât anul trecut, deși acum se putea auzi scheunatul trist al lui Whiskey, venind de undeva de la etaj.

Nu era nici o mașină parcată afară, așa că își făcu mâinile căuș și aruncară o privire prin fereastra întunecată. Avea pereții tapetați într-un imprimeu cu trandafiri, iar mobila se rezuma la o canapea de-o singură persoană și un birou. Brandy se încruntă. Era evident că Gallagher Ryan nu se lăfăia în lux material ! Oare ce părere are nevastă-sa ? Sau refuzase să pună piciorul la fer-

mă până nu era complet amenajată, cu minime condiţii pentru un trai decent ?

Hm, dacă aşa stăteau lucrurile, Brandy nu putea decât s-o aprobe. Şi ea ar fi procedat la fel.

Prinse biletul de uşă şi se rugă Cerului ca lui Gallagher să nu-i dea cumva prin cap să oprească pe la cabană, în drumul de întoarcere spre casă. Totuşi, ca să fie mai sigură, ieşi în oraş puţin înainte de căderea serii şi-şi petrecu timpul mâncând o pizza, şi ducându-se la cinema, încântată să se întoarcă la cabană numai după ora zece, când era deja mult prea târziu pentru a primi vizitatori.

Cineva trecuse însă pe-acolo şi-i lăsase o scrisoare în uşă.

„Mulţumesc pentru bileţelul parfumat. Am înţeles aluzia ta, dar din păcate n-avem de ales : trebuie să ne obişnuim cu ideea că trăim alături. Sau : în strânsă vecinătate, dacă preferi. Aşa că, după părerea mea, ar fi mai bine să acţionăm în consecinţă. Mi-ar face plăcere să te invit, împreună cu soţul dumitale, să luăm masa împreună joi seara, dacă sunteţi liberi. P.S. Mă bucur să aud veşti bune despre Snowy."

Bileţelul ei de a doua zi era foarte scurt.

„Mulţumesc pentru invitaţie, dar mă tem că Martin trebuie să rămână la Londra joi seara."

Răspunsul lui era prins în uşă, când Brandy se trezi a doua zi.

„N-am vrut să te scol. Ce părere ai de vineri ? Sau sâmbătă ? Sau duminică ? Sunt liber la sfârşitul săptămânii."

Scrisul trăda nervozitate și parcă nerăbdare. Brandy îl sună pe Gallagher la birou și vorbi cu secretara, bucuroasă că aceasta din urmă era angajată de curând și probabil nu-i va recunoaște nici vocea, nici numele.

— Un mesaj din partea domnului și doamnei Easton. Vreți să-i spuneți domnului Ryan că ne pare rău, dar nu putem lua masa cu dumnealui în viitorul apropiat ? Soțul meu este foarte ocupat, are o groază de obligații la Londra și pentru moment nu putem găsi nici o seară liberă.

— Da, desigur, doamnă Easton. Sunteți bună să-mi lăsați un număr de telefon, unde puteți fi găsită ?

Numărul ei de acasă nu era trecut în carte.

— A, nu cred că e nevoie.

— Iertați-mă, așa am primit instrucțiuni. Domnul Ryan insistă să aibă și telefonul, când i se lasă mesaje.

Deși n-avea nici un chef, Brandy se văzu nevoită să i-l spună.

Peste cinci minute sună telefonul.

— Mi se pare mie, sau sunt trimis elegant la plimbare ?

Vocea lui Gallagher era tăioasă. Brandy încercă să-i explice calm :

— Îmi pare rău, dar Martin nu prea stă pe-acasă, zilele astea.

— Doar zilele astea ?

— Nu e vina lui, dacă trebuie să-și petreacă majoritatea timpului la Londra. În definitiv, acolo are serviciul.

— Atunci de ce n-am putea lua masa numai noi doi ? Sunt convins că soțul dumitale n-ar avea nimic împotrivă. Mai ales dacă te lasă atâta timp singură. Și oricum nu te invit la mine acasă, ci la un restaurant. Ferma mea încă nu se poate numi cu adevărat o locuință.

— Nu, nu cred că e posibil.

— De ce ? N-ai nici un motiv de teamă. O simplă cină, ca între vecini...

— Bineînțeles că nu mi-e teamă ! Te rog să nu fii caraghios ! Da, supărată sunt, pe omul care tocmai m-a concediat, dar speriată... nu, în nici un caz !

— Uite ce e, recunosc că relațiile dintre noi n-au avut un punct de pornire prea fericit. Amândoi am spus și am făcut lucruri pe care probabil le regretăm deja. Dar aș vrea să uităm ce-a fost și să luăm totul de la zero.

— Mă tem că pentru mine nu-i chiar așa de ușor să îngrop trecutul.

— Nu-i ușor decât pentru cei care nu vor să fie.

Făcu o pauză, apoi continuă :

— Te-aș putea ajuta să-ți găsești altă slujbă. Am foarte mulți prieteni.

Gallagher oftă din greu.

— N-am nevoie de ajutorul dumitale !

— A fost doar o sugestie. Doamnă Easton, nimic din toate acestea n-ar avea nici cea mai mică importanță, dacă nu s-ar întâmpla să locuim aproape ușă-n ușă. Mie îmi place să trăiesc în bună vecinătate cu toată lumea. Să știi că n-am

nici un chef să încep să mă strecor pe lângă casa dumitale, având oroare de gândul că s-ar putea să dăm nas în nas și-atunci nici unul din noi n-ar ști ce să spună ! Sau să mă rog la Dumnezeu să nu mi se întâmple vreo nenorocire în casă, fiindcă în cazul ăsta n-aș putea îndrăzni să-ți cer ajutorul, pe motiv că ne-am certat acum o sută de ani și de-atunci n-am mai schimbat o vorbă unul cu altul !

Avea perfectă dreptate, și Brandy își dădea seama de asta, dar pur și simplu nu voia să ia masa cu el. Gallagher ghicise : chiar o speria ideea — deși n-avea deloc intenția să cerceteze care sunt motivele.

— În regulă. Poți considera că disputa noastră s-a închis. Nu e nevoie să-mi plătești o masă la restaurant, ca să-ți asiguri mâna de ajutor în caz de urgență.

— Mă bucur să aud asta. Dar, din moment ce disputa noastră s-a terminat, nu văd de ce n-ai putea să accepți și invitația. Ce părere ai de astă-seară ? Trec să te iau cu mașina pe la opt, da ?

Brandy se dădu bătută.

— Bine, astă-seară la opt.

— A, și încă ceva : nu crezi că am putea începe să ne tutuim ? Chestia asta cu domnule, dumneata, mă face să mă simt ca un personaj de roman de pe vremea reginei Victoria.

— Mda, bănuiesc că ai dreptate.

— Perfect, pe mine știi cum mă cheamă, așa că aștept... să mă luminezi în ce privește numele tău.

Ea înghiţi în sec şi ezită câteva clipe, ştiind deja ce reacţie avea să declanşeze. Era inevitabil.

— Brandy *... Aşa mi se spune dintotdeauna. Brandy Easton.

După o scurtă tăcere, de la celălalt capăt al firului se auzi un hohot de râs sănătos.

— Brandy ? Atunci e minunat : Brandy, Whiskey, în curând o să putem deschide şi o cârciumioară la noi pe Coltsfoot Lane !

* Brandy — coniac (engl.).

CAPITOLUL PATRU

— Din cauza părului. Tata mi-a spus așa, când eram mică. Zicea că părul meu îi amintește de coniacul lui preferat... și Brandy a rămas. Adevăratul meu nume e Barbara, dar nu mi-a plăcut niciodată, așa că am preferat să folosesc porecla dată de tata.

— Nici eu nu ți-am spus chiar tot adevărul, când am pretins că nu știu cum te cheamă. M-am uitat în dosarul tău personal, firește, dar mi s-a părut, nu știu cum, că numele de-acolo nu se potrivește deloc cu persoana ta. După astea câteva zile de când te cunosc, îndrăznesc să afirm că arăți mai degrabă ca o Brandy, decât ca o mucenică Babara. Ești toată numai parfum și flacără...

Ea îi aruncă o privire suspicioasă, dar el părea că se concentrează doar asupra drumului îngust de țară pe care mergeau.

— Numai mama mă strigă Barbara. Zice că Brandy e nume de câine.

Un zâmbet amuzat îi lumină fața lui Gallagher și ea simți o împunsătură în inimă.

— De fapt, cam are dreptate. Și apropo de câini, să știi că am aranjat ca Whiskey să fie dresat la un centru special. Dacă vezi o dubiță nea-

gră în sus pe drumeag, să nu te sperii, nu sunt hoții, ci băieții de la centrul de dresaj.

— Whiskey are nevoie de multă mișcare.

— Știu, dar nu vreau să-l las de capul lui prin curte, când sunt plecat la birou. Mai ales după ce s-a întâmplat cu pisica ta.

— Poți să-l lași liniștit afară. O să am grijă s-o țin pe Snowy încuiată în casă.

— Asta chiar că sună a bună vecinătate !

— Nu acesta e scopul exercițiului de astă-seară ?

Și totuși, întorcându-se după aceea spre casă, trebui să admită că se simțise mult mai bine decât se așteptase. Gallagher se purtase ireproșabil ; nici n-o tachinase, nici n-o provocase. O dusese la un local rustic, unde mâncarea era bună iar atmosfera caldă și prietenoasă, mai degrabă decât intimă. Iar hainele obișnuite — o bluză crem de toată ziua și o fustă de călărie maro, tricotată — pe care le alesese intenționat, ca să-i demonstreze ce puțină importantă acordă ea acestei ocazii, se dovediseră foarte potrivite, atât cu decorul, cât și cu hainele lui Gallagher : un sacou nu foarte nou și pantaloni maro de catifea reiată.

Pe omul ăsta orice haină cade bine, gândise Brandy, uitându-se pe furiș la el când discuta cu chelnerul. Prin deschizătura cămășii îi putea vedea gâtul bronzat și câteva smocuri de păr negru, cârlionțat. Își aminti brusc de seara când se întâlniseră sus, pe culmea dealului, și de felul cum arăta atunci : nepăsător, aproape neglijent.

Avea un stil anume, în modul cum își purta hainele — fără nici un fel de afectare, ca și cum,

odată îmbrăcate, lucrurile acelea nu mai aveau nici o importanță. Iar fața lui, cu bărbia fermă și ochii luminoși, sub coama deasă de păr pieptănat pe spate, îți atrăgea privirile cu atâta putere încât mișcările elastice ale trupului, de-o ușurință aproape grațioasă, constituiau doar cadrul natural al personalității sale plină de forță.

Apoi el se întorsese brusc, surprinzându-i privirea, și când ochii lor se încrucișaseră, inima ei începuse iar să bată alarmată, fiindcă era sigură că el și-a dat seama ce fel de gânduri îi trec prin minte.

Roșise până la urechi, dar el avusese eleganța să nu spună nimic. Prin acord tacit, nu discutaseră decât pe teme neutre, evitând cu grijă subiectele periculoase, ca de exemplu serviciul, sau absența prelungită a lui Martin.

Gallagher îi povesti despre activitatea lui anterioară, de biochimist, când călătorise până în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii pentru a-și desăvârși proiectul de cercetare științifică. Brandy îi povesti și ea cum descoperise cabana, absolut din întâmplare, într-o duminică de noiembrie, când abia se angajase la BioTech și plecase în căutarea unei locuințe la țară, fiindcă apartamentul de la Londra îi devenise nesuferit, cu lipsa lui de spațiu și de aer curat. Colinele Downs, acoperite de zăpadă și strălucind argintiu sub soarele iernii, o cuceriseră pe loc.

El încercă, o dată sau de două ori, s-o tragă puțin de limbă în legătură cu trecutul ei, dar ea se grăbise să-i descrie anii fericiți de liceu și să-i spună câte ceva despre slujba anterioară. Nu-l

văzu cum se încruntă, fiindcă privea pierdută în depărtare, dar el trecu repede la alt subiect, așa că în finalul serii se aflau în termeni aproape amicali — chiar dacă mult prea acut sensibili unui la prezența celuilalt, pentru a putea pretinde că vor deveni vreodată buni prieteni...

— Îți mulțumesc foarte mult, a fost o seară cât se poate de agreabilă.

— Sincer ?

— Sincer.

El surâse, privind-o, și ea simți că surâsul acela o răscolește până-n adâncul inimii. Apói redeveni serios și arătă din cap spre ferestrele neluminate :

— Nu e nimeni acasă. Încă.

— Nu.

Ochii lui se întunecară.

— Și pentru mine a fost o seară foarte agreabilă. Îmi pare rău doar că a trebuit să te intimidez puțin, ca să te conving să vii.

— A, nu sunt chiar așa ușor de intimidat ! Sugestia ta era cât se poate de cu bun simț... atâta doar că n-am vrut să recunosc, la început.

— Încăpățânată ca un catâr !!

— Poftim ?

El râse.

— Se pare că ai o reputație foarte solidă la BioTech. Mi s-a spus că atunci când îți puneai ceva în cap, nimeni nu te putea convinge să renunți !

— Asta nu-nseamnă neapărat proastă reputație. Uneori se dovedea chiar foarte utilă...

— Nici n-am spus că era proastă ! Doar că uneori trebuie să te arăți mai flexibil. Ca acum, de

exemplu. Ai pierdut o slujbă, trebuie să-ți găsești alta.

Răsuci cheia în contact și porni motorul. Văzut din profil, părea o efigie întunecată, tot atât de întunecată ca înălțimile Downs, în contrast cu nuanța mai deschisă a cerului.

— Cu riscul de a-ți strica seara, vreau să te întreb cum merge vânătoarea de posturi ?

— N-a început încă.

— A ! Deci a fi, sau nu a fi flexibil, aceasta-i întrebarea !

— Nici vorbă. A evita să iei decizii pripite.

Brandy își strânse pumnii în poală. Adevărul era că, de fiecare dată când se așeza să cugete serios la viitorul ei, atât pierderea ireparabilă a postului de la BioTech, cât și ochii cenușii ai lui Gallagher interveneau în procesul gândirii și îi era imposibil să se concentreze.

— Câți ani ai, Brandy ? Douăzeci și cinci ? Douăzeci și șase ?

— Și cinci.

— Știi, la vârsta ta, unele femei deja măritate ar considera că pierderea slujbei e un semn prin care natura, sau viața, le spune că a venit timpul să facă o pauză și să se ocupe de familie.

— Eu nu sunt ca „unele femei" !

— Nu ești „o femeie de casă" ?

— N-am spus asta !

El râse din nou, un râs din gât, ca mârâitul periculos al unei pantere.

— Așa precum spuneam, cu riscul de a-ți strica seara...

— Nu-nțeleg de ce a trebuit să deschizi subiectul !

Mlădierea ușor răgușită a vocii lui îi stârnise iar simțurile.

— Poate că-mi fac griji pentru tine. Poate am sperat că te voi auzi spunându-mi că ți-ai găsit altă slujbă.

— Cu alte cuvinte, vrei să scapi de remușcări. Să-ți iei de pe suflet povara vinovăției, măcar pentru unul din cele șaisprezece suflete năpăstuite !

— Ți-am mai spus deja, dacă nu mă-nșel : nu consider că aș avea pe nimeni pe conștiință. Problema se punea în felul următor : ori dăm afară șaisprezece oameni acum, ori pe toți două sute mai târziu.

— Ei bine, află că eu nu vreau altă slujbă ! Vreau postul pe care l-am avut ! Postul de la Bio-Tech !

— Și dacă nu se poate ?

— Atunci nu știu !

Privi amărâtă în întuneric, simțind că o cuprinde un val de deznădejde.

Gallagher așteptă câteva clipe, dar când înțelese că ea nu mai avea nimic de spus, oftă gânditor.

— Mă rog, s-ar părea că măcar în privința banilor nu-ți faci încă probleme, nu ?

Nu era chiar așa. Micile ei economii se topeau văzând cu ochii, mai repede decât se așteptase, dar n-avea de gând să-i mărturisească asta lui Gallagher.

— Am ce să mănânc și să îmbrac, nu-ți bate tu capul cu asta !

Ridică bărbia ca să-l privească sfidător în față, și cascada de păr roșu-auriu îi săltă mătăsos pe

umeri. Luna de-afară îi lumina pe amândoi cu străluciri de argint. Stăteau atât de aproape încât ei i se părea că-i simte fizic privirea — ca o mângâiere ușoară și totuși amenințătoare. Era un străin pentru ea, un străin puternic și întunecat, ale cărui gânduri nu va ști să le ghicească niciodată. Temperatura aerului din jur păru că începe iar să crească — din nou acea tensiune subterană, ca un arc electric invizibil, ce lua naștere vibrând de fiecare dată când se întâlneau. O senzație de supraconștiență, când trupurile lor comunicau prin mii de fire nevăzute, și care o făcea să simtă un gol dureros în stomac.

Brandy plecă ochii, apoi îi ridică iar, atrasă spre el de o forță misterioasă, dar tot atât de naturală ca și forța care ținea luna atârnată pe cer, deasupra lor.

Oare va întinde mâinile spre ea ? O va săruta? Era convinsă că asta ar vrea să facă, tot așa cum și trupul ei se încordase, într-o înspăimântătoare dorință de a fi luat în brațe, dar dacă el chiar o făcea, n-avea nici cea mai vagă idee cum va reacționa.

El întinse mâna, dar nu spre ea, ci spre cheia de contact, și motorul porni cu zgomot puternic.

— N-aveam de gând să-mi fac griji în privința asta. În fond, aș putea spune că e problema lui Martin, nu a mea. Nu crezi ?

Ea tresări, dar nu spuse nimic. Ce tip scârbos ! Chiar nu putea să se abțină să-i strice dispoziția ? După o seară atât de plăcută...

Ieși din mașină și vru să trântească portiera, dar ceva o opri, probabil o rămășiță de bun simț. Dacă se rățoiește acum la el, o să fie și mai greu.

după aceea, când se vor întâlni — inevitabil — pe drum sau sus pe deal. Tot efortul din seara asta va fi egal cu zero.

Se stăpâni cu greu, dar în final reuși să spună calm :

— Mulțumesc pentru invitație. A fost o seară foarte plăcută.

— Cu excepția ultimei părți.

— Da, cu excepția ultimei părți.

El o privi drept în ochi și ceva anume în expresia lui, ceva plin de forță și siguranță, făcu să-i bată inima cu putere. Zise repede :

— Gallagher, vreau să-ți propun ceva. În legătură cu Whiskey : de ce n-aș putea să-l scot eu la plimbare, după-amiaza ? Îmi place să mă duc pe deal și sunt convinsă că i-ar face foarte bine bietului cățeluș, dacă ar putea să alerge și să se joace în aer liber.

El ezită, evident surprins.

— Să știi că nu e nevoie să mă răsplătești pentru masa de la restaurant. Nu sunt omul care așteaptă mereu un profit de la ceea ce investește !

— Cum poți să spui așa ceva ! Nu e vorba de asta... pur și simplu mi se pare o idee bună.

— Iartă-mă, dar nu pot să-mi imaginez că ai fi dispusă să-mi faci vreo favoare... după toate necazurile pe care ți le-am făcut.

— Mă rog ! Poți să-i spui milă creștină, dacă dorești !

— Chiar nu te-ar deranja să-l scoți pe Whiskey la aer ?

— Altfel nu-ți propuneam.

— Mda... bănuiesc că ar fi trebuit să-mi dau seama... din câte-am apucat să te cunosc...

Mai stătu câteva clipe să se gândească.

— Ei bine, sunt sigur că Whiskey n-are decât de câștigat. Poți să te duci să-l iei când vrei. Nu încui niciodată ușa.

— Dar... n-o să fie nimeni acasă ? Soția ta...

— Soția mea ?! Ce glumă ! Nu, soția mea n-o să fie acolo. N-ar accepta nici moartă să trăiască într-o amărâtă de fermă englezească ! Râse cu amărăciune. S-a mutat acum șapte ani la Rio de Janeiro. Și, oricum, sunt bucuros să-ți spun că nici nu mai e soția mea, ci *fosta* soție. Cu accentul pus definitiv pe „fosta" !

— Da, înțeleg.

— Mă-ndoiesc foarte tare de asta. Dar, mă rog... un lucru e sigur, și de fapt se și vede, din stilul meu de viață : m-am fript o dată și n-am de gând să repet experiența, nici acum și nici în viitor. Independența mi se potrivește ca o mănușă... chiar dacă, pe moment, se rezumă doar la libertatea de a trăi în fericită mizerie !

Și, salutând scurt din cap, Gallagher porni mașina și se pierdu repede în noapte.

Odată pornit, obiceiul deveni rapid rutină zilnică. În fiecare după-amiază, Brandy o încuia pe Snowy în casă — pisica își revenea repede, doar la lăbuța din spate mai trebuia să poarte încă un bandaj — și urca la ferma lui Gallagher ca să-l ia pe Whiskey.

La început, nu făcea decât să ia din cui lesa, să-l fluiere pe Whiskey și apoi să pornească amândoi pe deal. Dar într-o zi, în loc să apară vesel la fluieratul ei, cățelul fugi înapoi în casă.

Brandy intră după el, chemându-l cu blândețe, dar cățelul se încăpățâna să fugă din calea ei, urcând în salturi scările către etaj. Brandy ezită, uitându-se în jur, apoi se lăsă învinsă de curiozitate și porni să exploreze camerele de la parter. Toate aveau nevoie urgentă de amenajare. Gallagher adusese câteva piese de mobilier, vechi și foarte frumoase, dar erau așezate alandala. Toți pereții ar fi trebuit tapetați din nou, sau zugrăviți, iar plita din bucătărie părea să dateze și ea, ca și ferma, din secolul optsprezece.

Un cuptor cu microunde zăcea într-un colț, iar inspecția congelatorului îi spuse clar că Gallagher trăia din meniuri solitare, gata preparate, pe care acasă doar le încălzea.

Singură masa de lucru părea folosită așa cum trebuie. Era acoperită toată cu notițe, informări și atât de familiarele dosare cu sigla BioTech. Brandy răsfoi câteva, apoi nu se mai putu abține și începu să citească de-a binelea, așezată comod pe scaun.

Abia după o jumătate de oră ridică ochii din hârtii — și expresia de pe fața ei era plină de mânie și frustrare. Gallagher începuse să zguduie firma din temelii, spre binele tuturor celor care lucrau acolo ! Doamne, ce n-ar da să fie și ea părtașă la minunea asta ! Sub vechea conducere, îi venise destul de greu să-și facă bine treaba, iar acum, cu Gallagher la cârmă, posibilitățile ar fi fost nelimitate ! Atât cele ale companiei cât și — cu mult mai important pentru ea ! — șansa de a arăta ce poate !

Îl auzi în spate pe Whiskey foșnind printre hârtii și, fără să se întoarcă, îl chemă :

— Hai aici, băiete !

— Ehei, e multă vreme de când nu mai sunt băiat.

— Ah !

Sări cât ai zice pește în picioare, răsturnând scaunul și roșind până la urechi, în timp ce Gallagher traversa camera spre ea. Ținea o geantă diplomat în mâna dreaptă și un ziar în stânga — probabil că acesta din urmă foșnise, făcând-o să creadă că e Whiskey, scormonind printre hârtii.

Dădu din mâini, încurcată.

— Ce-aș putea să mai spun ?... îl căutam pe Whiskey, și când am văzut dosarele astea de la BioTech, n-am rezistat, curiozitatea a fost mai puternică decât mine...

El o privi fără să spună nimic și Brandy simți că pulsul i se accelerează.

— Știu că n-ar fi trebuit să-mi bag nasul în hârtiile tale... dar pe cuvânt e prima dată când se întâmplă să intru aici ! De obicei, Whiskey vine afară imdeiat ce-l strig, dar azi nu-mi dau seama ce-a avut, a fugit în sus pe scări și... n-am vrut să mă duc după el acolo, așa că... așa că am intrat aici... și... asta e !

Tot fără să spună nimic, Gallagher își trânti diplomatul pe masă, peste hârtii. Nu i se putea citi nimic pe față — doar că era încruntat și ochii aveau o expresie rece.

— Nu-i nevoie să te bâlbâi așa. Sunt convins că nu minți.

— Dar mă simt atât de penibil...

— Ai și de ce.

— Să știi că n-aş fi îndrăznit să mă uit, dacă era vorba de informaţii confidenţiale.

— Zău ? N-ai fi îndrăznit ?

Plină de maliţie, privirea lui cenuşie lunecă peste obrajii ei aprinşi.

— Mă dezamăgeşti, Brandy Easton. Dacă tot te-ai apucat să tragi cu ochiul, măcar fă-o ca lumea !

Să tragă cu ochiul. Suna atât de înjositor ! Roşi şi mai tare, apoi duse mâinile la spate, sprijinindu-se de muchia biroului şi luptând să-şi recapete stăpânirea de sine. Gallagher o măsură de sus până jos şi privirea îi scânteie primejdios, zăbovind pe curba dulce a sânilor, care tresăltau sub tricoul subţire, fără mâneci.

— Dacă *eu* aş avea de gând să-mi bag nasul prin hârtiile cuiva, fii convinsă că aş căuta mai întâi informaţiile confidenţiale.

— Vorbeşti serios ?

— Bineînţeles ! Dacă şi-aşa m-am apucat să fac o treabă...

Îşi bătea joc de ea ! O prinsese la strâmtoare, de data asta...

Apoi el mai făcu un pas şi se opri foarte aproape în faţa ei, studiind-o. Pielea lui avea un parfum proaspăt, pătrunzător, iar ochii îi erau mai întunecaţi ca niciodată.

— Ştii... n-aş fi crezut, dar eşti încă şi mai frumoasă când îţi pierzi stăpânirea de sine !

— Nu, te rog !

— De ce nu ? Tu, când mi-ai umblat în dosare, ai făcut ce-ai vrut. Iar eu fac ce vreau, la rândul

meu, spunându-ți cum arăți... adică minunat ! În viața mea n-am întâlnit o femeie care să roșească atât de frumos !

Cruzimea lui era evidentă, o putea simți în tonul ironic cu care vorbise, și se vedea clar că intenționează să folosească la maximum avantajul pe care i-l conferea situația.

Ochii ei scânteiau de indignare, dar lui părea că puțin îi pasă. Privirea cenușie se transformase într-o mângâiere senzuală, alunecând lent pe fața ei, pe gât, apoi pe umeri, iar Brandy simți, îngrozită, că tot trupul i se încordează și inima începe să-i salte înnebunită în piept.

Calm și ostentativ, Gallagher își sprijini mâinile pe birou, de-o parte și de alta a trupului ei, blocându-i astfel orice mișcare, și șopti răgușit :

— Știu că nu-ți spun nimic nou, dacă-ți mărturisesc cât ești de frumoasă. Ți-ai dat seama ce gândesc încă din primul moment când ne-am cunoscut.

— Nu mi-am dat seama decât că am în față... un bărbat care-mi face ochi dulci !

Se răstise cu violență, dar în realitate nu pe el voia să-l respingă, ci emoția tulburătoare pe care apropierea aceea o trezea în resorturile cele mai intime ale ființei ei.

— Care-ți face ochi dulci ? Mda... probabil că ai dreptate.

— Și asta chiar înainte să mă dai afară din slujbă !

— De acord, n-a fost o ocazie prea potrivită. Dar... tocmai asta e problema : n-am reușit să mă

abţin. De fapt, am avut nevoie de câteva minute bune, ca să-mi recapăt controlul. Ţii minte că a trebuit să mă duc la geam, numai pentru a-mi putea desprinde privirea de la tine ! Dar cred că eşti foarte conştientă de efectul pe care-l ai asupra bărbaţilor. Numai dacă ne gândim la felul cum ai încercat să mă ispiteşti...

— Nu-i adevărat ! Încetează odată ! Totul n-a fost decât în imaginaţia ta, nu voiam deloc...

— Să încetez a-ţi mai spune că eşti frumoasă ?

Privirea lui alunecă în jos, observând fără îndoială că pieptul ei se întărise, şi sfârcurile împungeau ţesătura subţire a tricoului, mai-mai s-o străpungă !

— Hm ! Pot să-mi dau seama foarte bine cât de *puţină* plăcere îţi face...

Brandy protestă necăjită :

— Te-am rugat să încetezi !

Abia acum păru el să remarce suferinţa rugătoare din ochii ei verzi. Se îndreptă brusc şi făcu un pas în lături, apoi spuse printre dinţi :

— Fir-ar să fie ! Nu crezi că mă pui la grea încercare ? N-ajunge că vin acasă obosit, după o oră de condus prin soare, mai trebuie să te găsesc şi pe tine, tocmai pe tine, umblându-mi prin hârtii ! Ba mai eşti îmbrăcată şi în cei mai scurţi pantaloni pe care i-am văzut vreodată ! Ca să nu mai vorbim de maieul ăsta, care mai mult nu e, decât e !

— Cum ai vrea să mă îmbrac, pe căldura asta ?

— A, nici o grijă, nu-mi făceam deloc iluzia că te-ai îmbrăcat aşa special ca să mă prinzi pe mine

în „mrejele tale fermecate" !

Își trecu o mână prin păr, apoi continuă :

— Din păcate. Dar, în altă ordine de idei, ce-ai găsit atât de interesant în dosarele mele ?

— Dacă aş fi fost în continuare la BioTech, aş fi putut să particip şi eu la toate schimările pe care le faci. Mi-aş fi adus şi eu partea mea de contribuție...

— Când ai să fii angajată în altă parte, o să poți contribui la schimbările de acolo.

— Dar nu vreau să fiu în altă parte ! Vreau slujba *asta*, de la BioTech !

— Îmi pare rău, nu se poate.

Își trase de la gât cravata și începu s-o ruleze metodic pe mână.

— Ce-i făcut e bun făcut. Nu se mai poate schimba nimic.

— Ba da, se poate ! Și sunt convinsă că aş putea să ajut mult la schimbările pe care le-ai inițiat. Știu că vrei să lansezi compania în cele mai „fierbinți" domenii de cercetare. Dacă-ți licitezi cărțile cu grijă, în curând toată presa, inclusiv radio-ul şi televiziunea, o să stea la coadă, ca să le acorzi câteva minute.

— Da, același lucru mi-l spune şi Geoffrey Fletcher. Chiar azi zicea că „are toate gloanțele pe țeavă". Dacă-mi permiți asemenea metaforă...

— Da, și-acolo o să rămână ! Nu-i nevoie de nici nu glonț, și de nici o țeavă, tot ce ai de făcut e să pui mâna pe telefon şi să suni pe cine trebuie ! Ziariștii lucrează cu viteza luminii... în presă, „mâine" înseamnă „ieri", și dacă nu le-o iei

înainte, nu mai exiști pentru ei ! Ah, dacă aș fi eu acolo...

Vocea i se frânse și lacrimi de necaz îi apărură în ochi. Gallagher o privi încruntat.

— Știi ceva, Brandy ? E un mare mister...

— Ce anume ?

El se apropie lent, studiind-o cu atenție.

— Cu slujba asta a ta. În fond, nu era mare lucru... simplu asistent la Relații Publice, într-o firmă de mărime mijlocie. În curând, BioTech va ajunge departe, de asta poți să fii sigură, dar până acum n-a fost cine știe ce de capul ei. Pot să bag mâna în foc că ai reuși să-ți găsești o groază de posturi mult mai bune.

— Da, știu. Dar nu vreau altă slujbă.

— De ce ?

Brandy se strădui să ridice din umeri cu un aer cât mai natural.

— Cunosc deja toate produsele de la BioTech și, în plus, îmi place să lucrez într-un domeniu științific. Mi se pare mult mai plăcut să ai de-a face cu produse care ajută la salvarea vieții unor oameni, decât... știu eu ? Mâncare pentru câini, sau ambalaje de carton.

— Perfect de acord, dar există o mulțime de companii cu același profil. Ce are BioTech atât de special, pentru tine ?

Întrebările acestea o făceau să se simtă ca un fluture prins în plasă.

— Să zicem că se potrivește scopurilor mele. E o chestie mai complicată. Ceva personal...

— Ai putea totuși să-mi explici. Posed un oarecare număr de diplome... sau ai uitat ? Mă pricep destul de bine la chestii complicate.

— Sunt convinsă că ai putea oricând să-mi dai lecții, dar nu văd ce importanță mai are. Slujba mea s-a dus. S-a terminat totul pentru mine.

Gallagher făcu încă un pas spre ea, sorbind cu ochi întunecați frumusețea ei mânioasă, apoi răspunse, pe un ton periculos de liniștit :

— Să zicem că sunt curios.

Arătă cu bărbia spre umerii ei dezgoliți și spre picioarele bronzate.

— Faptul că te-am găsit așa... la mine în casă, nu putea face altceva decât să-mi stimuleze imaginația și apetitul speculativ, nu ? Mă întreb... oare cât de mult înseamnă slujba asta pentru tine ? Și... oare cât de departe ai fi dispusă să mergi, ca s-o primești înapoi ?

Brandy îl privi stupefiată, nevenindu-i să creadă. Chiar auzise bine ?!

Da, auzise bine. Ochii lui ardeau, două flăcări senzuale, iar obrazul neted părea s-o atragă ca un magnet, făcând-o să simtă că tot ce-și dorește acum e să-ntindă brațele, să-l cuprindă ușor de după gât și să-și apropie fața de fața lui...

Și dacă a auzit bine...

Dacă el spusese... dacă îi propusese... dacă asta însemna că-și va primi postul înapoi...

Pentru o fracțiune de secundă, își îngădui să creadă că el îngenunchease, învins, în fața ei.

Și — Doamne, ce eroare ! — ideea i se păru perfect posibilă.

Ridică privirea spre fața lui, contemplând gura frumos desenată, buzele senzuale, ochii încadrați

de riduri fine... şi imaginaţia i-o luă razna, ghicind senzaţii de nepermisă voluptate, plăcerea gustului, a mirosului, a atingerii...

Dar şi el ghicise ce se petrece în mintea ei : un zâmbet rău îi deformă trăsăturile şi căutătura îi deveni ca de piatră.

— Numai că, din păcate pentru tine, n-am nici cea mai vagă intenţie să aflu...

CAPITOLUL CINCI

Brandy îl împinse la o parte pe Gallagher, făcu repede câţiva paşi, apoi se întoarse şi exclamă, indignată :

— Ipoteza ta e absolut revoltătoare !

— Nu prea păreai revoltată. Aş putea spune că, mai degrabă, cântărea argumentele pro şi contra.

— Ştii că eşti cam arogant ? Şi ai o imaginaţie teribil de bogată !

— Mda, se vede treaba că m-am înşelat...

— E dezgustător să te gândeşti la aşa ceva : când...

— Din nefericire, majoritatea bărbaţilor posedă o latură „dezgustătoare" a minţii, şi nici eu nu fac excepţie.

Îşi trecu mâna prin păr, iritat.

— O, la dracu cu ea de treabă ! Venisem acasă doar ca să-mi fac bagajul, în nici un caz ca să am parte de chestia asta !

— Poate crezi ca mie îmi face plăcere !

Privirile li se întâlniră, la fel de încărcate de mânie. Nemaiputând să se stăpânească, Brandy strigă, deznădăjduită :

— De ce trebuie să mă torturezi aşa ?

— Ştii foarte bine de ce. Pentru că şi tu mă torturezi pe mine.

Timp de câteva secunde, tăcură amândoi, respirând precipitat și măsurându-se din ochi, ca doi cocoși gata de luptă.

Gallagher cedă primul.

— În regulă, îmi cer scuze. Îmi cer scuze din nou... că și-așa a devenit un obicei, în relațiile noastre. Din păcate, există ceva în tine care mă face mereu să spun lucruri nechibzuite. Deși... bineînțeles că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă n-aș fi dat peste tine scotocindu-mi printre hârtii.

— Ți-am mai spus o dată că-mi pare rău și că mă simt teribil de prost, pentru ce-am făcut ! A fost foarte urât din partea mea, dar acum ce-ai vrea să fac ? Să mă târăsc în genunchi în fața ta ?

— Ar fi o scenă foarte amuzantă... dar absolut iluzorie, nu ?

Deasupra lor, la etaj, Whiskey începu să râcâie podeaua cu labele și amândoi ridicară privirea, mai mult decât bucuroși de neașteptată întrerupere. Ce-i drept, discuția devenea din ce în ce mai penibilă.

Brandy zise repede :

— Ar trebui să-l iau pe Whiskey chiar acum, dacă vrei să-l mai duc la plimbare. Trebuie să prind trenul de cinci spre Londra.

— A, deci se duce muntele la Mahomed ?

— Ce vrei să spui ?

— Păi, din moment ce scumpul tău soț nu binevoiește să vină el la tine, că până acum n-am văzut picior de Martin pe-aici, bănuiesc că trebuie să te duci tu la el. Asta, desigur, dacă relațiile conjugale mai sunt încă valabile.

— Bineînțeles.

Răspunsese întrebării indirecte cu o minciună la fel de indirectă. Aproape criptică.

— Doar că drumul ăsta la Londra n-are nici o legătură cu Martin. Tatăl meu se întoarce azi în ţară şi mă duc să-l aştept la aeroport.

— Aha. Deci n-ai de gând să-mi spui ?

— Nu e nimic de spus.

— Nimic care să poată fi spus, sau nimic în general ? Nici un Hartin şi nici o căsnicie ?

— Căsnicia mea nu te priveşte pe tine !

— Poate că nu... dar am impresia, nu ştiu de ce, că lucrurile nu stau deloc aşa cum vrei tu să pară. Creierul meu de om de ştiinţă e încă activ, să ştii !

— Creierul tău ştiinţific ar trebui să se ocupe de alte lucruri. Ca de exemplu ipoteza de a nu fi concediat doar pe cine trebuia, la BioTech.

— Am analizat deja ipoteza respectivă.

— Nu, zău ! Şi la ce concluzie ai ajuns ?

— În majoritatea cazurilor răspunsul e afirmativ da, am concediat pe cine trebuia.

— Chiar şi în cazul meu ?

— Uite ce e, hai să punem problema în felul următor : n-aş putea spune că eficienţa fostului tău şef m-a făcut să cad pe spate...

Observând expresia ei de nerăbdare şi speranţă, adăugă ferm :

— Dar ce-i făcut e bun făcut şi nu există cale de întoarcere. Decizia mea s-a bazat pe argumente foarte solide şi n-am de gând s-o modific în nici un fel. Aşa că ai face bine s-o accepţi şi să-ncepi să-ţi cauţi altă slujbă.

— Nu vreau altă slujbă !

— Te-ncăpăţânezi să-mi repeţi asta, aşa cum te-ncăpăţânezi să-mi ascunzi adevăratul motiv. Nu-i aşa ?

Brandy ridică bărbia, întâlnindu-i astfel privirea şireată şi scrutătoare. Deschise gura, ca să rostească o nouă minciună evazivă, dar simţi brusc cum inima i se strânge pumn, sub forţa neînduplecată ce se degaja din expresia lui. Spuse, calm şi ostentativ :

— Da, aşa este.

— O femeie cu multe secrete...

Vocea joasă părea s-o zgârie pe fiecare nerv. Oftă resemnată :

— Ştiu eu ? Nu chiar aşa multe...

— Suficiente ca să devii periculos de interesantă.

Ochii lui zăboviră îndelung pe faţa ei, ca şi cum ar fi încercat să-i citească gândurile ; apoi, părând să-şi reamintească unde se află, aruncă o privire pe ceasul de la mână şi blestemă printre dinţi :

— Fir-ar să fie ! Iar sunt în criză de timp ! Mă duc să-l aduc pe Whiskey... în caz că mai vrei să-l scoţi la plimbare după aşa o scenă „fermecătoare".

— Nu văd de ce-ar trebui să sufere Whiskey. Doar m-am certat cu stăpânul lui, nu cu el.

— Ce exprimare casnică : „ne-am certat"...

Un zâmbet ciudat îi luminase trăsăturile.

Făcu un pas în sus pe scări, apoi întoarse capul spre Brandy.

— Dacă şi-aşa eşti curioasă de la natură, hai măcar să vezi până la capăt în ce stare de mizerie

e casa asta. Parterul arată ca un palat, în comparație cu camerele de la etaj.

Și, cum ea ezita, adăugă :

— Nu te teme, n-am de gând să te trântesc în pat. În primul rând fiindcă e prea fragil ca să suporte două persoane odată, iar în al doilea, fiindcă ești, totuși, o femeie măritată. Sau ai uitat din nou amănuntul ăsta ?

Fără o vorbă, Brandy o luă înainte pe scări, încercând să nu se gândească la prezența din spatele ei — deși tot corpul îi fremăta, parcă anticipând atingerea unei mâini musculoase...

N-o mințise. Nici măcar nu exagerase. Tapetul atârna jalnic pe pereți, iar vopseaua aproape că nu se mai cunoștea. Dormitorul era spațios și luminat de soare, dar singura piesă de mobilier consta dintr-un pat nefăcut.

— Precum vezi, o atmosferă total nepotrivită pentru tentative de seducție.

În fața decorului dezolant, Brandy uită complet de stânjeneală și exclamă cu sinceritate :

— Doamne, ce mizerie ! Chiar nu ți se pare deprimant, să trăiești în asemenea condiții ?!

— Ba da. Tocmai de-aceea nu-mi fac patul dimineața, ca să scap cât mai repede din atmosfera asta.

— Eu n-aș putea trăi așa.

— Am băgat de seamă. Cabana ta reprezintă imaginea ideală a casei rurale englezești.

Inventarie cu privirea camera aproape goală.

— Când eram în Canada, aveam un apartament cu vedere panoramică, la ultimul etaj al unui bloc... și o menajeră chinezoaică absolut fe-

roce, care se potrivea perfect cu locuința. Obișnuia să-mi calce inclusiv șosetele și să-mi schimbe periuța de dinți în fiecare dimineață.

— În *fiecare* dimineață ?

— Exact. Bănuiesc că regimul meu de viață actual e și o expresie a revoltei secrete pe care n-am îndrăznit s-o manifest niciodată față de traiul de-atunci. Mă rog, cel puțin așa-mi place să cred. Sincer să fiu, m-am îndrăgostit de casa asta și de peisajul din jur, așa că nu m-am mai sinchisit și de aspectele practice ale situației.

În timp ce el vorbea, Brandy îl privea nedumerită, nevenindu-i să creadă că e unul și același cu bărbatul care se purtase atât de crud și sălbatic cu ea, în urmă cu doar câteva minute. Acum se controla perfect, povestindu-i toate acele lucruri cu o ușurință și un farmec care de-a dreptul o subjugau.

— E nevoie de multe reparații ?

— O, nu-i decât o chestiune de reamenajare. O să angajez pe cineva, în momentul când mă hotărăsc să mă apuc serios de treabă.

— De ce nu apelezi la o firmă specializată în design interior ?

— Nu, mersi, am mai trecut o dată prin experiența asta, când eram însurat. De fiecare dată când veneam acasă mă simțeam ca o mobilă stingheră și inutilă, complet nepotrivită cu restul decorului. Vreau un loc unde să mă simt ca acasă, nu ca în vitrina unui magazin de decorațiuni interioare !

— Poate că designerii n-au fost buni, prima dată. Dacă găsești niște adevărați profesioniști și le explici...

— Tu crezi că eu am timp acum de conferințe cu designerii ? Să-mi pierd vremea alegând imprimeuri pentru tapet și hotărând lungimea perdelelor ? Nu, o să iau pe cineva care să-mi zugrăvească toți pereții în alb și gata !

— În alb ?

— Da, în alb. Ce ți se pare ciudat ?

Brandy își țuguie buzele, cu un aer dubitativ.

— Știu eu ? N-am nimic cu culoarea în sine, dacă aș fi în locul tău aș alege ceva mai cald. Un crem, de exemplu, pe hol, și poate un gălbui deschis, sau nuanța caisei, pentru dormitoare. Albul e o culoare cam... rigidă.

El o privi surâzând.

— Dar și eu sunt o persoană rigidă. La mine nu există decât da, sau nu. Totul, sau nimic.

Ea îl aprobă cu amărăciune :

— Da, ai dreptate. Înăuntru, sau afară... Iar eu... eu sunt indiscutabil afară.

— Poate ar trebui să te angajez... ca decoratorul meu personal. Dintr-un foc s-ar rezolva problemele pentru amândoi.

Apoi, după ce-i aruncă o privire scurtă, adăugă, pe un ton neutru :

— Deși poate nu e o idee prea bună.

— De ce, crezi că nu sunt capabilă nici măcar de asta ?

— Dimpotrivă, sunt convins că ai face o treabă remarcabilă. Dar n-aș vrea să complic și mai tare situația, în loc s-o simplific.

— Nu-nțeleg la ce te referi.

— Zău ?

Ea dădu din umeri, încercând să ignore provocarea din ochii lui. dar când îşi coborî privirea, îi văzu surâsul malițios.

— Nu, serios, chiar că nu-nţelg.

— OK, atunci hai să revizuim puţin faptele de bază.

În ciuda expresiei zâmbitoare, vocea îi devenise dintr-o dată serioasă. Ridică mâna şi începu să numere pe degete :

— Unu eşti o femeie frumoasă, dar din păcate măritată... deși nu există nici o dovadă pentru asta, în afara declarațiilor tale... mai ales că, după toate aparenţele, trăiești singură și nici măcar nu porți verighetă.

— Dar asta nu e...

— Doi : eu sunt un bărbat divorțat, care de asemenea trăiește singur. Trei : nu numai că sunt divorţat, dar... Îmi dai voie să mă exprim direct, din moment ce amândoi suntem majori și vaccinați ? Ei bine, se pare că am muncit din greu, pe o perioadă foarte lungă, și am avut prea puţin timp la dispoziţie, ca să mă ocup şi de alte necesități, vitale pentru un bărbat.

Brandy roși până la urechi și-și plecă ochii, apoi îi ridică din nou, constrânsă de sinceritatea aspră din privirea lui.

— Patru : locuim în dureros de strânsă vecinătate, la capătul unui singuratic drum de ţară. Cinci : aşa cum bine ştii, bărbatul divorţat este foarte puternic atras de femeia măritată. Şase : experienţa de viaţă a bărbatului divorțat îi spune că femeia măritată nu e chiar atât de imună la farmecul lui, pe cât pretinde a fi. Şapte : din motive atât de evidente cât şi obscure, femeia mă-

ritată şi bărbatul divorţat sunt supăraţi până la Dumnezeu unul pe altul.

Făcu o pauză, îngustându-şi ochii.

— Gândeşte-te ce-ar însemna să mai adăugăm şi un punct opt la mixtura asta deja explozivă ! Ce-ar însemna să mai adăugăm şi un proiect de lucru care să-i lege unul de altul în fiecare zi a săptămânii ? Îţi dai seama că le-am oferi pe tavă exact scuza necesară ca să se certe şi să se împace toată ziua-bună ziua ! Le-am oferi pretextul ideal pentru a-şi petrece serile şi week-end-urile împreună... Cât crezi tu că s-ar putea menţine relaţiile dintre ei la nivelul la care s-ar cuveni să rămână ? Cât timp ar trece până să se termine totul...

Arătă din cap spre pat.

— ...aici !

Brandy înghiţi în sec. Gura îi era uscată ca iasca.

— Nu ştiu.

— Îţi spun eu : foarte puţin.

El o scrută câteva clipe în tăcere.

— Dar, desigur, dacă perspectiva îţi surâde...

— Bineînţeles că nu ! Cum poţi să spui aşa ceva ?

— Din multe puncte de vedere, pentru mine ar fi o perspectivă ideală. Atâta doar că nu obişnuiesc să mă culc cu femei măritate. E împotriva principiilor mele de viaţă.

— Bun, atunci înseamnă că nu e nici o problemă.

— Dimpotrivă. E chiar o foarte mare problemă! Între noi există o bombă cu efect întârziat,

Brandy ! S-a instalat acolo încă din prima clipă când am dat ochi unul cu celălalt, şi singurul mod în care am putea-o face să nu explodeze, e păstrând distanţa. Tocmai de-aceea nu pot să-ţi propun, nici măcar în glumă, să te ocupi de reamenajarea casei mele. Şi... mă rog, dacă şi-aşa am dat cărţile pe faţă, pot să-ţi mărturisesc că tot din acest motiv am refuzat să te păstrez la BioTech.

Brandy căscă ochii, năucită.

— Poftim ? Vrei să spui că dacă nu eram măriată, aş fi putut să rămân la BioTech ? Tot ce mi-ai spus atunci, pe deal, era *adevărat ?!*

Gallagher îi replică pe un ton aspru :

— Nu pot să-ţi dau un răspuns absolut sincer! E o întrebare mult prea ipotetică. Tot ce pot să-ţi spun e că am ştiut, din primul moment, că dacă vom lucra împreună vom avea necazuri. Şi mi s-a părut un motiv suficient de puternic, ca să nu revin asupra deciziei iniţiale de a te concedia.

— Nu se poate !

— Ştiu că e un adevăr dureros, dar trebuia să ţi-l spun. Probabil că mă urăşti şi mai tare acum, dar... din moment ce sentimentele tale îmi erau deja potrivnice, încă de la început... şi cum n-o să avem prea des ocazia să ne întâlnim, mai ales după ce ţi-am spus acum... bănuiesc că va trebui să mă obişnuiesc şi cu asta.

CAPITOLUL ŞASE

Previziunea se dovedise corectă.

Maşina lui Gallagher continua să treacă în sus şi-n jos pe drumeag, dar nici măcar o dată nu se mai oprise la uşa cabanei. Valul canicular adusese în final o săptămână de furtuni violente, aşa că şi vizitele zilnice pentru a-l scoate pe Whiskey la aer trebuiseră să ia sfârşit.

Între timp, situaţia devenea din ce în ce mai disperată. Brandy rămăsese aproape fără nici un ban, şi se văzuse nevoită să admită că Gallagher nu va ceda niciodată slujba ei de la BioTech era pierdută pentru totdeauna. Fusese postul pe care-l visase şi pentru care luptase, dar acum se dusese definitiv ; într-un fel sau altul, trebuia să-şi adune forţele şi să-şi caute alt drum în viaţă. Pe masa de lucru se adunaseră o groază de formulare pentru angajare, dar orice gest, orice mişcare o făcea, părea umbrită de-o tristeţe mohorâtă, tot atât de cenuşie ca norii ce se adunaseră deasupra înălţimilor Downs.

Nu cumva vizita de la Londra îi coborâse moralul ? Tatăl ei o convocase ca să-i facă cunoştinţă cu noua lui logodnică, o texană divorţată, ale cărei principale scopuri în viaţă erau colecţionarea cailor de curse şi a soţilor bogaţi. Fericitul

cuplu făcuse o escală de două zile la Londra, şi o invitaseră la cină ; dar seara petrecută împreună nu se dovedise nici pe departe un succes.

Brandy şi noua logodnică se străduiseră să găsească un teren de interes comun, dar prăpastia dintre ele rămăsese tot atât de mare ca Podul Westminster, şi Brandy luptase din greu să descopere subiecte de coversaţie care să nu conţină referiri la cele trei sau patru neveste anterioare, din agitata viaţă sentimentală a tatălui ei.

Care tată, ca de obicei, se menţinuse la o distanţă politicoasă — în afară de câteva întrebări despre sănătate şi eventuale veşti de la mama ei, nu avusese mare lucru să-i spună. Nici nu-i trecuse prin cap să întrebe de ce fiica lui îşi alesese să locuiască într-un obscur colţ de ţară, în Sussex — dar aşa făcuse întotdeauna.

Poate ar fi cazul să se întrebe ea însăşi de ce. La urma-urmei, acum chiar nu mai avea nici un motiv să rămână aici, absolut nici unul, iar şansele de a găsi o nouă slujbă erau mult mai mari dacă se muta înapoi la Londra.

Oftă şi se uită pe fereastră, la ploaia care şerpuia în josul geamurilor. Stătea aici pentru că nu avea unde să se ducă.

Deşi, admise singură, până la urmă, cu necruţătoare onestitate, nu e chiar adevărul adevărat. Ar putea să ia primul avion spre Elveţia, unde trăia mama ei, sau ar putea să telefoneze unor prieteni de la Londra, rugându-i s-o găzduiască pentru un timp. Dar nu voia să plece. Aici era singurul loc unde voia să trăiască. Aici era acasă.

A, da, şi tot aici era şi Gallagher.

Brandy oftă din nou şi lăsă din mână cartea pe care nici măcar n-o deschisese, hotărându-se să privească în faţă adevărata cauză a tristeţii care o copleşise de o săptămână încoace : Gallagher. Nu, tristeţea ei n-avea nici o legătură cu „proaspăta“ logodnică — tatăl ei se însurase și divorțase de-atâtea ori până acum, încât Brandy devenise imună la parada lui de cuceriri amoroase. N-avea legătură nici măcar cu pierderea slujbei de la BioTech, oricât de supărată ar fi încă pentru asta !

Nu, era din cauza lui Gallagher şi a felului în care îi trântise în faţă adevărurile acelea neplăcute, pe care altul, mai puţin curajos, ar fi încercat să le ascundă după o iluzorie perdea. Gallagher, cu ochii lui cenuşii și pătrunzători, cu faţa aceea ca tăiată în piatră, cu trupul puternic și mişcările elastice, de om sănătos şi perfect sigur pe sine... Un adevărat bărbat, gândi Brandy, și se cutremură toată, amintindu-și cu câtă violenţă o dorise și, în același timp, câtă mânie provocase în el această dorinţă ! Câtă senzualitate și cruzime voluptuoasă se putea citi pe faţa lui, când dorinţa îi încorda trupul și ochii cenuşii citeau mesajul de răspuns în privirea ei !

Fiindcă acesta era adevărul : și ea îl dorea ! Mai mult decât dorise orice alt bărbat, vreodată ! Singură în căsuța ei, tânjea să-i atingă faţa, să-i simtă brațele puternice cuprinzând-o, şi să-i soarbă răsuflarea...

Dar era conștientă că el nu va face niciodată primul pas — stăpânirea lui de sine n-avea nici o fisură. Încearcă să se convingă că așa e cel mai

bine, fiindcă, dacă ar fi atins-o, s-ar fi topit ca o bucată de ceară în brațele lui și ar fi făcut bucuroasă orice i-ar fi cerut. Își cunoștea prea bine propriile dorințe și nevoi : știa că sunt tot atât de intense ca și ale lui. Dacă le-ar fi dat frâu liber, ar fi târât-o în vârtejul unei pasiuni oarbe, indiferentă la orice urmă de prudență sau de rațiune...

Se mai întâmplase o dată — deși atunci simțise doar o mică parte din ceea ce o chinuia și o ardea acum — să se lase purtată de valul pasiunii, dar rezultatele fuseseră mai mult decât dezastruoase. Putea oare să creadă că acum se va termina altfel ?

Își mușcă buzele supărată și deschise cartea, hotărâtă să-și alunge din minte imaginea lui Gallagher — n-avea de unde să știe că acesta, întorcându-se târziu acasă, obosit și plictisit de ploaia care nu mai contenea, își îngăduise să se furișeze până aproape de cabană, și, aruncând o privire pe geam, ajunsese la concluzia înciudată că niciodată nu văzuse imaginea mai perfectă a cuiva care n-are nevoie de compania nimănui pentru a se simți bine.

Și n-avea de unde să știe că, deschizând ușa casei lui întunecate și dezordonate, Gallagher simțise un fior de amărăciune străpungându-i inima, căci singurul semn de viață în pustietatea dezolantă era lătratul nerăbdător al înfometatului Whiskey...

Ploaia nu contenise o săptămână întreagă, dar, în ziua când poștașul, înotând prin noroi, veni să-i lase în cutie un vraf de note de plată jilave, Brandy decise în sfârșit să treacă la acțiune.

Așezată în fața computerului personal, completă metodic fiecare formular pentru cerere de angajare de care făcuse rost după ce o concediase Gallagher.

Sufletul i se oțeli din nou, în timp ce-și recitea autobiografia și scria adresele pe plicuri. Era într-adevăr bună în meseria ei — o adevărată profesionistă ! Avea și studii, și experiență, iar Gallagher pierduse mult, lăsând-o să plece.

Hm... lăsând-o să plece ! Se strâmbă iritată, amintindu-și furtunoasa lor discuție, din ziua când se întâlniseră prima oară.

Desigur că nici o altă slujbă nu se va potrivi atât de bine scopurilor ei, dar nu putea rămâne veșnic la pândă, permițând unui oarecare să-i submineze energiile și voința — doar pentru că acest oarecare avea, întâmplător, exact genul de farmec masculin care-o putea determina să se poarte ca o adolescentă îndrăgostită. Într-un fel sau altul — deși încă nu știa bine cum — o să găsească ea altă cale ca să ajungă la țelul propus.

Mai burnița ușor, când luă mașina și duse teancul de scrisori la poșta din sat. Gata, a făcut-o și pe-asta ! Fericită că și-a depășit în sfârșit starea de paralizie a voinței, Brandy mai petrecu o jumătate de oră prin magazine, apoi porni spre casă.

Începuse iar să plouă cu găleata. Ștergătoarele de parbriz n-aveau prea mare efect, iar după ieșirea din sat drumul era acoperit cu apă. Brandy se încruntă. Dacă pe șosea lucrurile stau așa de prost, oare cum să fie pe drumeagul care duce la cabana ei ?

Curând, află răspunsul la întrebare pârâiaşul care curgea paralel cu Coltsfoot Lane îşi ieşise din matcă şi acum acoperea drumul cu o pânză învârtejită de apă noroioasă.

Înaintă cu prudenţă câţiva metri. Bun, apa nu ajungea decât până la jumătatea roţilor. Acceleră şi mai parcurse doi sau trei metri când, brusc, roţile de pe stânga se lăsară greu într-o groapă ascunsă sub stratul de noroi.

Înjurând printre dinţi, se dădu jos din maşină, udându-se până aproape de genunchi. Era clar, intrase cu toată partea stângă într-o adâncitură de cel puţin douăzeci de centimetri. Reveni la volan şi răsuci cheia în contact. Motorul tuşi, se înecă, apoi muri definitiv : ajunsese apă în carburator.

Stătu câteva clipe să cugete. Sigur că ar fi fost foarte simplu să lase maşina acolo şi s-o ia pe jos spre casă, dar asta însemna să blocheze drumul în ambele direcţii.

Oftă şi coborî din nou. Îşi trase gluga pe cap şi începu să împingă din toate puterile, dar era inutil — maşina nici nu se mişcă din loc. Mai încercă o dată. În zadar. Colac peste pupăză, ploaia începuse s-o pătrundă până la piele.

Cu un ultim efort, se propti în tabla rece, dar piciorul stâng îi alunecă în faţă şi căzu ca o plăcintă în noroi.

— Mi se pare că ai nevoie de ajutor.

Maşina lui Gallagher se oprise în spatele ei — nu auzise zgomotul roţilor din cauza răpăitului ploii — şi uite-l acolo, lângă ea, cu impermeabilul kaki îmbibându-se rapid de ploaia care cădea

într-una. Întinse mâna s-o ajute, dar ea îl ignoră şi se ridică singură în picioare.

— Mulţumesc, mă descurc.

— N-aş prea crede.

— Ba da, mă descurc şi singură !

— Lasă-mă să te ajut.

— N-am nevoie de ajutorul tău !

Aproape că ţipase. Nu era de fapt furioasă pe el, dar apariţia aceea neaşteptată, la nici un metru în spatele ei, o tulburase şi-o făcuse să-i sară inima din piept !

— Într-adevăr. Dar oare de ce ?

Părea că râde în sinea lui, de ceva care se putea citi în ochii ei. Pentru o clipă, Brandy stătu ca hipnotizată, uitându-se la ploaia care-i uda trăsăturile aspre. O picătură imensă se prelinse în colţul gurii senzuale, şi ea se întrebă : oare ce senzaţie ar avea dacă ar încerca s-o culeagă de-acolo cu buzele ? Clipi des, încercând să alunge viziunea aceea absurdă !

— De ce să vreau ajutorul unui om care-mi aduce necazuri ?

— Necazuri ?

— Da, necazuri ! Îmi iei slujba, îmi răneşti pisica, mă acuzi că am încercat să te seduc, iar după ce faci atâta caz de acuzaţia asta, încerci la rândul tău să-mi faci avansuri de aceeaşi natură... Cum aş putea accepta ajutorul tău ?

Din cauza picăturilor de ploaie de pe buzele lui, era ea aşa de furioasă. Ar fi vrut să le culeagă de-acolo cu vârful limbii...

Privirea lui pâlpâi, maliţioasă.

— Avansuri de aceeași natură ? Dacă tu crezi că erau avansuri, înseamnă că n-ai întâlnit destui...

— Am întâlnit destule lucruri în viață, ca să-mi dau seama exact ce vreau ! Iar în momentul ăsta nu vreau decât să fiu lăsată în pace, să-mi rezolv propriile probleme.

— Cum dorești.

Gallagher ridică din umeri și se întoarse în mașină, de unde continuă să privească eforturile ei zadarnice de a împinge mașina. La un moment dat, scoase capul prin portieră și sugeră, pe un ton binevoitor :

— În asemenea cazuri e foarte util să tragi frâna de mână.

Brandy îl săgetă cu o uitătură dum-dum și răspunse rece :

— Știu.

— Și ai tras-o ?

— Evident.

— Mă rog, uneori e bine să verifici.

Fără o vorbă, Brandy ocoli mașina, se aplecă și trase levierul, după care se întoarse înapoi, fără să-i arunce nici o privire lui Gallagher.

De data aceasta reuși să deplaseze mașina, câțiva centimetri, dar groapa era adâncă și roțile alunecară la loc.

— Cred că totuși ai nevoie de-o mână de ajutor.

Gallagher venise iar lângă ea.

— De câte ori vrei să-ți spun că nu vreau să mă ajuți ?

— Sunt convins că nu vrei, dar, din nefericire, ai nevoie de ajutor. Singură n-ai să reușești. Iar eu am și altceva mai bun de făcut, decât să stau aici toată noaptea, uitându-mă la tine !

— O să mă descurc. Lasă-mă puțin, și-ai să vezi.

El ezită o clipă, apoi acceptă.

— OK. Fă cum vrei.

N-ar fi putut băga mâna în foc, dar era aproape sigură că zâmbea iar, în timp ce se întorcea în mașină.

Începu să gândească intens : evident că aici e nevoie de forță fizică, dar cum ea nu posedă așa ceva, trebuie să-și folosească exclusiv creierul.

Brusc, își aminti : are în portbagaj două scânduri, rămase de pe vremea când reparase chioșcul din grădină..

Foarte conștientă de prezența în spate a unui spectator mut — și sceptic —, deschise portbagajul, trase scândurile afară și cu mari eforturi reuși să le vâre sub roți. La cea din spate trebui aproape să se întindă pe burtă în mocirlă, dar nici măcar gândul că arată ca un pitic nebun, cu gluga trasă peste ochi și plină de noroi peste tot, n-ar fi putut-o determina să renunțe. „Încăpățânată ca un catâr..."

Fără să se uite la Gallagher, reveni în spatele mașinii, se aplecă și împinse din toate puterile. În primul moment nu se întâmplă nimic, dar apoi, spre imensa ei ușurare, tocmai când credea că mușchii o să-i cedeze de tot, mașina alunecă lin peste scânduri și ieși afară din groapă.

Aflată acum în poziție de echilibru, era o joacă de copil s-o împingă la marginea drumului, lăsând astfel loc suficient pentru mașina cealaltă.

Cu mâinile în șolduri, așteptă ca Gallagher să treacă în sus, dar acesta coborî din mașină și veni spre ea.

— Chiar că-ți place să alegi întotdeauna calea cea mai grea.

— Asta-i felul meu !

Efortul depus o făcea să se simtă triumfătoare, din punct de vedere moral — dar fizic, era complet epuizată. Tremura din toate încheieturile și spatele o durea atât de tare, încât nici n-avea curaj să se gândească la ce poate să însemne asemenea simptom.

— Ai nota zece pentru ingeniozitate, dar era mult mai ușor dacă mă lăsai pe mine să împing.

— N-am nevoie de ajutorul tău... după cum ți-am spus deja, și credeam că ai înțeles ! În afară de asta, tu ai fost cu ideea să ne ținem la distanță. Sau ai uitat ?

Privindu-i din nou fața aspră, nu putea să nu-și mai aducă aminte de scena dureroasă și umilitoare pe care o trăise când se întâlniseră ultima dată.

— Nu, n-am uitat. Cum aș putea să uit ? Dar... în împrejurările de față... În fine, hai să fim realiști cred că nici măcar dorințele *mele* instinctuale n-ar putea fi stârnite pe o vreme ca asta !

— Acum nu mai e nevoie să stai în drum. Calea ți-e liberă, de ce nu te duci acasă ?

— Și tu ?

— Am motorul înecat. Va trebui să las mașina aici până se usucă de tot. Nu-mi fac probleme, n-are cine s-o fure.

— Du-te să-ți iei lucrurile. Te conduc cu mașina mea.

— Nu, o să mă duc pe jos. Și-așa sunt udă până la piele.

— Pentru Dumnezeu, Brandy, nu fi absurdă !

— Nu sunt deloc. Poate că nu vreau să fiu condusă.

— Prostii ! Du-te să-ți iei lucrurile.

— Am spus că nu vreau să fiu condusă !

Ochii lui se întunecară de mânie și Gallagher își trecu mâna prin părul ud. Nu mai zâmbea.

— De ce naiba nu vrei ? !

Brandy începuse deja să clănțăne din dinți de frig.

— N-am... n-am nici un che-chef... să-să stau și să di-discut...

— Iar eu n-am nici un chef să te văd trambalându-te cu o groază de pachete prin ploaia asta ! Du-te și ia-ți lucrurile odată !

— Nu sunt subalterna ta, ca să mă mâni și să m-aduni cum ai poftă ! Am pierdut privilegiul ăsta, dacă-ți amintești bine !

Gallagher strivi o înjurătură printre dinți.

— Nu așa mă port eu cu subalternii, dacă vrei să știi ! Dar dacă prin asta vrei să spui că nu urci la mine-n mașină fiindcă te-am concediat, atunci ești de-o sută de ori mai îndărătnică și mai bătută-n cap decât îmi imaginam ! Și chiar că meriți să te las baltă în potopul ăsta nenorocit !

Dintr-odată, Brandy se simți mică, proastă și vulnerabilă. Nu voia să urce în mașină fiindcă nu voia ca el să observe cât de atrasă era de ființa lui — moleșeala din genunchi se datora doar parțial efortului fizic, vina cea mai mare o purta teribila influență pe care prezența lui o avea asupra simțurilor ei — dar își dădu seama că încăpățânarea aceasta nu reușea decât s-o facă să pară ridicolă.

— Bine, vin.

Își luă pachetele și urcă lângă el, dar când ajunseră în fața cabanei descoperi că nu se mai poate ridica de pe scaun.

— Ce s-a întâmplat ?

Ezită o clipă, dar nu-și putea masca durerea.

— Spatele... nu pot să mă-ndrept de spate. Cred că mi-am întins un mușchi.

Gallagher se dădu jos și veni să-i deschidă portiera. Cu o mână sigură și puternică, o prinse de cot.

— Femeie îndărătnică !

— Dar n-am nimic, pe cuvânt !

— Bineînțeles că n-ai nimic. De-aia stai acolo ca un cimpanzeu cocoșat.

Ar fi vrut ca el să-și ia mâna de pe brațul ei, fiindcă durerea din spate nu era nici pe departe atât de teribilă ca senzația pe care i-o provocau degetele lui, chiar și prin țesătura îmbibată de apă a hainei cu glugă.

— Dă-mi cheile de la casă.

Cuminte și mută, Brandy îl lăsă s-o poarte în brațe până pe canapeaua din sufragerie și stătu liniștită acolo, în timp ce Gallagher aducea pachetele, le repartiza conținutul în cămară și în frigider, iar apoi punea ceainicul pe foc.

— Nu era nevoie să te deranjezi ! bombăni Brandy, când îl văzu apărând cu o ceașcă aburindă în mână. Faci asta numai ca să mă simt eu prost... și să-mi pară rău că am fost atât de încăpățânată.

— O fac pentru că ai stat mult în ploaie, pentru că te doare spatele, și pentru că așa vreau ! Oricum, și eu simțeam nevoia să beau ceva fierbinte,

şi am văzut că ai un ceai de cea mai bună calitate, cât m-am învârtit prin bucătărie.

Brandy zâmbi slab. Nu-şi dădea seama cum ar trebui să reacţioneze la prezenţa lui Gallagher în casa ei. Probabil ca atunci când îţi iei ceaiul cu un tigru siberian, care pretinde să fie socotit o pisicuţă nevinovată.

— Şi tu eşti ud tot.... Dar n-am ce să-ţi dau ca să te schimbi.

Gallagher ridică din sprâncene.

— Vrei să spui că Martin nu-şi ţine nici un fel de haine acasă ? Nici măcar un pulover vechi, pe care aş putea să-l împrumut ? Hm... chiar că devine interesant !

Roşie la faţă de încurcătură, Brandy înţelese că a fost prinsă în capcană. El o privi câteva clipe în tăcere, apoi continuă, calm :

— Nu-ţi face griji, m-am şters cu un prosop de hârtie. Am găsit câteva în dulap, umblând după zahăr. Tu însă ar trebui să-ţi schimbi hainele cu totul, uite ce băltoace ai lăsat pe covor !

Decise să-l asculte şi se ridică greoi de pe canapea.

— Crezi că te descurci ?

— N-am încotro, nu ? Mai ales că nici prin cap nu-mi trece să-ţi cer ajutorul !

Trecu şontâcăind pe lângă el, către dormitor, încercând să nu bage în seamă hohotul de râs înfundat şi sclipirea amuzată din ochii cenuşii.

Se întoarse înfăşurată într-un halat alb de prosop şi, văzând expresia lui, se grăbi să pună lucrurile la punct :

— Nu te duce cu gândul prea departe : Halatul ăsta e singurul obiect pe care-l pot suporta acum pe mine... n-am nici cea mai vagă intenție să încerc să te seduc... din nou !

— Foarte bine. Oricum ți-ai pierde vremea de pomană.

Făcu o pauză, apoi continuă, malițios :

— Vorba poetului : seducția e floare la ureche, dar numai când se termină-n pereche !

— Ce să spun, foarte romantic ! Ai uitat că sunt măritată ? Și că o relație cu o femeie măritată e împotriva principiilor tale ?

— Așa e, dar n-aș vrea să-mi pun principiile la încercare... cel puțin, nu în împrejurările de față.

— Atunci poți să mulțumești steluței tale norocoase că n-am de gând să le pun la încercare.

Strâmbându-se de durere, Brandy se lăsă încet pe canapea și-și trase picioarele dedesubt. Ceaiul era dulce și fierbinte, de-a dreptul înviorător... Deodată, uitându-se la Gallagher peste marginea ceștii, simți cum o inundă o extraordinară senzație de fericire câtă lumină și căldură era în camera cu draperiile trase, acoperind furtuna de afară și ce blând părea Gallagher, stând tăcut și gânditor lângă șemineul în care ardea focul...

El rupse tăcerea :

— De fapt, ce căutai tu afară, pe vremea asta ?

— Am expediat niște cereri de angajare, la poșta din sat.

— Aha. Pentru ce fel de posturi ?

— De toate felurile. Cel de la BioTech e singurul pe care mi-l doresc, așa cum bine știi, dar

dacă nu pot să-l am, atunci o să lucrez oriunde primesc un salariu suficient de mare ca să mă întreţin.

— Nu se poate să te întrețină Martin ?

— Ești un om care nu renunță ușor, nu-i așa ?

Vocea ei se asprise.

— Cred că asta e o calitate de care ne bucurăm amândoi.

O tăcere tensionată domni pentru câteva secunde.

Brandy vorbi prima :

— Ei, și cum se descurcă Geoffrey Fletcher, în absența mea ?

El făcu o pauză, ca să se gândească, iar Brandy adăugă, apăsat :

— Vreau un răspuns sincer, nu unul diplomatic.

— Răspunsul sincer este : prost. Dar probabil că ai ghicit deja, altfel nu m-ai fi întrebat.

— Ai făcut o greșeală, dându-mă afară.

Gallagher o privi direct în ochi.

— Am verificat tot ce mi-ai spus că ai făcut pentru BioTech. Am constatat că era adevărat... așa cum, de fapt, am presupus că va fi. Deci, dintr-un anume punct de vedere, da, se poate spune că am greșit. Dar *numai* dintr-un anumit punct de vedere ! În alte privinţe, însă, nu ! Precum bine ştim amândoi...

Vorbele lui o făceau să tremure toată, iscându-i în suflet un freamăt nebun de speranță și dor. Se stăpâni, însă, şi întrebă sec :

— Obişnuieşti să concediezi toate femeile care te fac să te uiţi la ele îndelung ? Pare un mod destul de ciudat de a conduce o companie.

— Nu există prea multe asemenea femei. Şi oricum, am suficiente motive să cred că femeile şi serviciul nu merg împreună.

Brandy explodă, indignată :

— Femeile şi serviciul...

— Femeile *mele*.

— Eu nu sunt a ta !

— Poate că nu...

Gallagher zâmbi uşor, apoi se încruntă şi, punând ceaşca jos, se ridică în picioare.

— În ultimele zile m-am ferit de tine ca de ciumă, Brandy, dar n-am putut să mi te scot din minte nici o clipă. Când te-am văzut în ploaie, udă leoarcă, dar furioasă ca o leoaică, am vrut să...

Îşi muşcă buzele, renunţând să mai rostească ultimele cuvinte, dar Brandy sesizase nuanţa de sălbatică dorinţă din vocea lui răguşită.

— Ştii prea bine ce-aş fi vrut.

— Ai spus că trebuie să păstrăm distanţa. Aveai dreptate.

Parcă nu era glasul ei, atât de încordat şi straniu suna, dintr-odată...

El începu să măsoare camera cu paşi mari, ca un tigru întărâtat — nici pe departe îmblânzit !

— Spune-mi că nu eşti măritată ! Nu-i nici urmă de bărbat în casa asta ! Sunt absolut sigur că locuieşti singură şi că toată povestea cu căsnicia e pur şi simplu teatru !

— Aşa cum ţi-am mai spus, căsnicia mea nu te priveşte.

Oare nu simţise panica din vocea ei ?

Doamne, ce uşor ar fi să-i mărturisească tot...

— Pentru Dumnezeu, spune-mi că e o minciună ! Eşti despărţită, nu mai înseamnă nimic pentru tine...

Brandy înghiţi în sec. Ar fi atât de uşor... Dar şi atât de periculos... Îl privi din nou, din cap până-n picioare : părul răvăşit de ploaie, faţa puternică și frumoasă, ochii limpezi care radiau sinceritate — ce n-ar fi dat să poată fi şi ea tot atât de sinceră cu el ! — şi înţelese că de fapt nu mai cunoscuse niciodată, până la Gallagher, adevărata dorinţă fizică. Adevărata dorinţă era cea de acum, ca un călător străin care bate cu pumnii în uşă, cerând imperios să fie lăsat înăuntru ! Da, mi-e frică, gândi Brandy, dar nu de Gallagher, ci de ceea ce mi se întâmplă în prezenţa lui, de forţa nestăpânită a sentimentelor mele faţă de el !

— Aşa trebuie să fie. Nu mă-ntreba de unde, fiindcă nu pot să-ţi răspund. Pur şi simplu *ştiu !*

Fără să-şi dea nici ea seama de ce, Brandy se ridică încet în picioare şi, încrucişându-şi braţele, se întoarse cu faţa spre el. Gallagher o privi întâi fără să spună nimic, apoi traversă încăperea şi se apropie de ea. Murmurându-i neîncetat numele, o cuprinse pe după umeri iar mâna rămasă liberă şi-o alunecă uşor peste obrazul ei, dându-i părul la o parte şi făcând-o să se înfioare sub atingere. Privirile lui coborâră după aceea spre gura fremătând de nerăbdare, cu buzele deja întredeschise, şi Brandy îl văzu cum îşi ţine răsuflarea. Pentru o clipă, timpul păru să se oprească, făcând

ca totul să atârne de un fir de păr — tăcerea căsuței izolate părea să le învăluie siluetele îmbrățișate într-un val de mătase imaterial. Un sunet slab scăpă din pieptul ei, ca un mieunat de pisică speriată, și reținerea lui dispăru. Capul i se aplecă spre al ei și buzele lor se întâlniră.

Fusese minunat — exact așa cum știuse, tot timpul, că avea să fie. Pentru o secundă, stătuse nemișcată în brațele lui, lăsând emoția sărutului să i se răspândească în tot trupul apoi, când simțurile ei adormite se treziră brusc la viață, parcă luase foc din creștet până-n tălpi și, lăsându-și capul pe spate, se unduise ca o liană plină de dor în îmbrățișarea lui.

Totul era acolo, tot ce-și dorise, după care tânjise — gustul, mirosul, atingerea lui — și ar fi vrut să nu se mai sfârșească ! Gura lui flămândă o explora neobosită, descoperindu-i moliciunea catifelată, iar mâinile îi mângâiau necontenit cascada mătăsoasă a părului strălucitor. Îi aprinsese tot trupul, brusc și fără nici un preambul. Îl dorea atât de intens și de năvalnic încât gura îi fremăta pătimaș sub gura lui și, uitând de durerea din spate, se modelă întreagă după curba trupului lui, lăsând să-i scape un suspin de plăcere.

În aceeași secundă, el o împinse la o parte și se întoarse brusc, trecându-și mânios mâna prin păr. Iar când reveni din nou cu fața la ea, Brandy văzu, îngrozită, că ochii îi scânteiau de furie :

— Bun, dacă nu vrei să-mi spui adevărul despre căsnicia ta, atunci spune-mi altceva : de ce faci asta, de ce-mi faci *mie* asta, când știi foarte bine că e tot ce disprețuiesc mai mult la o femeie ? !

Brandy duse mâna la gură, de parcă ar fi lovit-o ; şi ruşinată că sângele încă îi mai pulsează de dorul îmbrăţişării, după ce el o biciuise cu asemenea vorbe !

— Nu *eu* te-am sărutat pe tine !

— Dar nici nu m-ai respins ! Dimpotrivă ! Cu greu s-ar putea numi ce-ai făcut tu : sărutarea castă, prietenească, a unei femei măritate. Nu-i aşa ?

Brandy roşi sub privirea necruţătoare. Lacrimi de mânie îi înecară pieptul. El atacă iar :

— Și ce s-ar fi întâmplat, dacă nu mă opream ? M-ai fi lăsat să merg mai dearte ? M-ai fi lăsat să te duc în pat ?

Se uită la el prin ceața lacrimilor și văzu că, deși era furios pe ea, era încă și mai furios pe sine însuși. Își compromisese definitiv iubitele principii — asta îl rănea mai mult decât orice !

În vâltoarea atâtor emoţii, un sentiment nou, mult mai profund şi mai primejdios, ieși brusc la suprafață nevoia de a-l lua în braţe, de a-l mângâia şi a-l consola ca pe un copil. Nevoia de a-l iubi.

Își mușcă adânc buza de jos, forțându-se să nu ţină seama de acel sentiment. Nu, nu avea voie să greșească din nou. Mai iubise pe cineva odată ! Sau cel puțin așa crezuse atunci, că e iubire. Dar se dovedise a fi un dezastru și atunci jurase că nu se va mai întâmpla niciodată. Trebuie să rămână stăpână pe ea însăși, să alunge pericolul din preajma ei.

Luptând din greu, mai greu ca oricând altădată, să se controleze, își compuse o expresie dură, scutură din cap și spuse, cu o voce indiferentă :

— Da, probabil că așa e. În definitiv, când pisica nu-i acasă...

Își înfășură mai strâns halatul, încrucișă brațele ostentativ și ridică ochii spre Gallagher. Îi venea greu să-i susțină privirea, dar, adunându-și forțele, rezistă.

— Și, oricum, deja mă cunoști. Indiferent ce am spus mai-nainte, aș face orice ca să primesc înapoi postul de la BioTech. Așa că, poate n-ar trebui să spui „în pat", ci „pe bancul de probă" !

După care, jucând cel mai greu rol de care avusese parte vreodată în viață, se îndreptă cu pași moi spre fereastră și, întorcându-se cu spatele, îi dădu de înțeles că așteaptă să-l audă plecând.

CAPITOLUL ȘAPTE

Brandy rămase nemișcată multă vreme, chiar și după ce mașina lui Gallagher porni ca o furtună, dispărând rapid în întuneric.

Desigur, știuse din chiar primul moment când se cunoscuseră, că așa va fi. Că vor fi de ajuns o atingere, un sărut, și toate simțurile ei vor lua foc, aruncând-o în oceanul de dorință îndelung ținută sub capac — dorință pe care și-o negase mereu, deși fusese permanent conștientă de existența ei. Deși... cum ar fi putut ea să știe că gura lui va fi atât de caldă, brațele atât de puternice, parfumul trupului atât de amețitor ? ! Cum ar fi putut ghici că ei doi se vor potrivi ca două jumătăți ale aceluiași întreg, jumătăți care, deși despărțite cu mult timp în urmă, odată regăsite se vor îmbuca atât de perfect încât părea că nimeni și nimic pe lume nu va reuși să le mai despartă vreodată ? !

Dar nu din cauza asta mai tremura ea încă... ci din cauza celuilalt sentiment, acea neașteptată senzație de compasiune pe care o încercase față de suferința lui Gallagher. Cu câtă mânie se întorsese spre sine însuși, cât de tare părea să se condamne pentru dorința care-l răvășea și pe care se silise zadarnic s-o alunge !

Da, Brandy știuse tot timpul ce se petrece în sufletul lui. Chiar de la bun început ghicise, fără să știe nici ea cum, dacă e bine dispus sau obosit, dacă e calm sau îngrijorat, dacă îi pasă sau nu de emoțiile ce voiau să-și facă drum spre inima lui. Comunicarea aceea instantanee, trădată de felul cum li se contopiseră privirile la prima întâlnire, era elementul care-i împingea unul spre celălalt — și Brandy se strânse ghem, copleșită de această nouă descoperire, că era legată de Gallagher prin ceva mult mai puternic decât simpla dorință fizică.

Deci, ținea la el. Nu cumva îl iubea deja ?

Absurd ! Abia ce-l cunoscuse. În plus, nici ea nu știa mare lucru despre iubire. Crezuse odată, demult, că e îndrăgostită, dar se înșelase amarnic. Iar după aceea jurase să nu se mai încreadă niciodată în propriile sentimente, sau să confunde forța brutală a pasiunii fizice cu iubirea adevărată.

Rămase câteva clipe nemișcată.

Sigur că ar fi putut să-i spună despre Martin. De ce n-o făcuse, din moment ce orice altceva ar fi fost mai suportabil decât privirea plină de dispreț ucigător din ochii lui împietriți ?

Pentru că atunci Gallagher — nerăbdătorul, impetuosul Gallagher — probabil ar fi dus-o pe loc în pat. Și s-ar fi dezlănțuit amândoi, într-o asemenea furtună a simțurilor, încât Brandy știa că tot creierul îi va lua foc și nu va fi capabilă să judece coerent până ce nu se va fi terminat totul.

Şi fireşte că se va fi terminat foarte repede, fiindcă el o prevenise deja : a fost însurat o dată şi

n-are de gând să mai repete greșeala aceasta. Era limpede că viața de celibatar îi convenea de minune. Absolut totul, în purtarea lui, felul de a vorbi, de a lua permanent inițiativa, trădau omul care e obișnuit să navigheze singur pe valurile vieții. Așa că, până la urmă, s-ar fi plictisit și de ea. Și ar fi aruncat-o, ca pe-o jucărie stricată, de îndată ce flacăra pasiunii dintre ei s-ar fi stins... Nu, n-ar putea accepta asta niciodată ! Și doar gândindu-se la cât ar suferi, după accea, Brandy simți că o trec fiori reci prin inimă !

Decise până la urmă să se ridice de pe canapea, dizolvă trei calmante într-un pahar de lapte, le bău strâmbându-se și apoi căzu într-un somn adânc.

O trezi soneria telefonului.

— Te-am sunat ca să-ți spun că nu cred nici un cuvânt !

Brandy se ridică într-un cot, clipind aiurită.

— Poftim ? !

— În legătură cu „bancul de probă“.

Se strădui din toate puterile să se concentreze, apoi își aminti :

— Vrei să spui că m-ai sculat din somn doar ca să mă faci mincinoasă ? !

— N-am vrut să te scol. În definitv, e numai zece seara.

— Am luat niște calmante pentru spate.

— Ar trebui să te duci la doctor.

— Mersi de sfat. O să țin minte... mâine dimineață.

Vru să pună receptorul în furcă, dar vocea lui iritată o opri.

— Nu-mi închide telefonul !

— Și de-ce, mă rog, să nu-nchid ?

— Pentru că am ceva să-ți spun. Ai de gând să m-asculți ?

— Am de ales ?

— Bineînțeles. Dar tot trebuie să discutăm, odată și-odată.

— Trebuie ? De ce trebuie ? Nu-mi dau seama ce-ar fi de discutat. Decât în cazul în care te-ai hotărât să-mi dai slujba înapoi.

— Dă-o dracului de slujbă !

Era o nuanță de sălbatică nerăbdare în vocea lui, care prevestea pericole iminente.

— Atunci despre ce să discutăm ?

— Vreau să știu de ce naiba încerci cu-atâta obstinație să mi te arăți într-o lumină proastă !

— Aha, cu alte cuvinte, nu-ți vine să crezi că o femeie e capabilă să se folosească de un bărbat, doar ca să-și atingă scopurile profesionale ? O, Doamne, cât de oarbă poate să fie aroganța masculină !

El râse scurt.

— Dimpotrivă, asta e o lecție pe care am învățat-o foarte devreme în viață. Dar faptele sunt întotdeauna de-o mie de ori mai grăitoare decât cuvintele.

— Ce vrei să spui ?

— Că atunci când te-am ținut în brațe și te-am sărutat, s-a întâmplat ceva între noi. Să nu negi, Brandy ! Știi asta la fel de bine ca mine. N-a fost îmbrățișarea unei femei care-și calcula șansele de a obține slujba dorită... a fost cu totul altceva !

Receptorul tremura în mâna ei. Cu cealaltă mână trase mai aproape cuvertura, ca și cum ar fi căutat refugiu în atingerea călduță și moale...

— Era pasiune adevărată, Brandy. Amândoi am știut asta, încă din primul moment când privirile noastre s-au întâlnit.

Brandy înghiți în sec.

— Gallagher, probabil că ești un amant foarte priceput, și eu...

— Priceput pe dracu' ! Ne-am pus pe jar, reciproc, iar eu vreau să știu ce am de făcut de-acum înainte ! Pentru că, dacă ești într-adevăr măritată, așa cum pretinzi, atunci voi avea de rezolvat o mare problemă. Iar dacă nu ești, atunci trebuie să știu pe ce cale mergem de-acum înainte.

— Nu te cam grăbești cu presupunerile ? Cine spune că există o cale pe care să putem merge împreună ? Chiar admițând că nu sunt măritată...

— Am încercat să stau departe de tine, Brandy, dar n-a mers. Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să dăm nas în nas. Așa o să se întâmple mereu. Și de fiecare dată o să fie și mai greu. Uite ce s-a întâmplat astă-seară.. Sunt omul căruia îi place să rezolve lucrurile deschis și cinstit, pe cât posibil. Dar în cazul tău nu știu cu cine, sau cu ce, trebuie să am de-a face.

Brandy strângea atât de tare receptorul în mână încât articulațiile de la degete aproape se albiseră. Încercă să-și domine tremurul vocii :

— Credeam că este evident : ai de-a face cu o femeie care-și vrea postul înapoi.

Cu o înjurătură foarte masculină, Gallagher mătură la o parte vorbele ei, apoi continuă :

— Mă-ndoiesc foarte tare de asta. Dacă ar fi adevărat, nu mi-ai fi dat drumul atât de ușor, fără să obții nici o promisiune. Nu, Brandy, vreau să aflu ce e cu căsnicia ta. Se vede de la o poștă că soțul tău nu locuiește cu tine. Unde e ? Chiar există un soț ?

— Da, există.

— Atunci unde dracu' e ? Ce aiba are în cap, să te lase tot timpul singură ?

— E plecat în Bahrein. Cel puțin așa cred, că e acolo...

Se întrerupse, dar el îi ordonă ferm :

— Spune mai departe.

— Nu pot

— De ce ?

— Nu pot, e prea greu... nu pot în felul ăsta...

— Bine, atunci vin la tine !

Brandy abia apucase să-și îmbrace halatul când Gallagher bătu la ușă. Coborî anevoie să-i deschidă și el rămase tăcut câteva secunde, privindu-i fața strâmbată de durere și umerii încovoiați. Apoi o ridică hotărât în brațe și o duse înapoi în pat. Totul se petrecu atât de repede încât ea abia apucă să simtă atingerea pieptului lui puternic, lângă obrazul ei fierbinte. Nici un minut nu trecuse și era iar în dormitor, cu Gallagher stând în picioare și uitându-se la ea atât de încruntat încât îi venea teribil de greu să-i susțină privirea.

— Nu mi-am dat seama că îți e chiar așa de rău.

— Dacă stau nemișcată, nu e nici o problemă. Necazul apare abia când încerc să mă ridic.

— Mândria îl face pe om să cadă, scrie în Biblie. Ar fi trebuit să mă lași pe mine să împing mașina.

— Poate. Dar dacă ai venit să-mi ții predici, mai bine pleacă !

El se așeză pe marginea patului.

— N-am venit să-ți țin predici. Dimpotrivă. Am venit să te ascult.

Își schimbase costumul cu o pereche de blugi și un pulover gri. Ținuta aceasta îl făcea parcă să arate mai uman, mai accesibil — și inima lui Brandy începu să se zbată din nou, simțindu-l atât de aproape. Mărturisi cu greutate :

— Știi... faptul că zac aici... nu știu, dar îmi dă un sentiment de vulnerabilitate...

El o scrută cu atenție.

— Nu știu care din noi doi e mai vulnerabil. La urma-urmei, eu sunt cel care-a venit să cerșească informații... Toată seara m-am învârtit ca un leu în cușcă, întrebându-mă ce naiba se întâmplă cu mine, iar tu dormeai liniștită și fără grijă !

— Nu e chiar așa...

Mișcată de sinceritatea lui, Brandy tăcu câteva clipe, apoi reluă :

— Doar că am înghițit suficiente calmante cât să doboare un bou ! Și n-am dormit bine toată săptămâna trecută...

— Povestește-mi.

— Despre săptămâna trecută ?

— Ar putea fi un punct de plecare.

Ea înghiți greu, dar privirea lui o forța să vorbească.

— Și eu eram tulburată. Mă gândeam la tine și voiam să te văd, dar astă-seară, când ne-am în-

tâlnit, eram prea furioasă şi... şi speriată... de-aceea nu te-am lăsat să mă ajuţi.

— Furioasă fiindcă... hm, ţi-am răpit slujba aceea atât de „specială“ ?

— Da.

— Şi speriată ?

Brandy scutură din cap.

— De ceea ce se întâmplă de fiecare dată când ne întâlnim. Ceea ce simţim amândoi.

Fusese o declaraţie, nu o întrebare.

— Spune-mi ce-i cu Martin.

Ea înghiţi în sec.

— Brandy, nu te mai poţi ascunde după deget ! M-am apropiat deajuns de mult, ca să văd că mariajul tău e de fapt... o perdea găurită !

— Nu-i o istorie prea plăcută. Mă pune într-o lumină cam proastă. Şi cred că ai să-ţi faci o părere execrabilă despre mine. când o să ajung la sfârşit !

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta !

Se întinse şi o luă de mână.

— Hai, povesteşte ! Promit să nu te întrerup.

Privirea lui o obligă să vorbească. Trase adânc aer în piept şi începu :

— M-am măritat la nouăsprezece ani. Ne cunoscusem la o petrecere, în comitatul Oxfordshire. Eu... adică noi... ştii, ca să înţelegi povestea asta, trebuie să-ţi explic din ce fel de familie provin. Tatăl meu e bogat. Foarte bogat. A divorţat de mama când eu aveam doar trei ani. În general, am fost crescută de cameriste şi guvernante, care mă băteau tot timpul la cap cu ce trebuie şi ce nu

trebuie să fac... până am ajuns la vârsta când puteam fi trimisă la o şcoală cu internat. Apoi am mers la un liceu cu internat, unde am învăţat cum să aranjez florile în glastră şi să scriu caligrafic invitaţii la ceai...

Strâmba din nas, scârbită — pe faţa lui Gallagher trecu o umbră de surâs.

— În fine, când am împlinit optsprezece ani şi m-am eliberat de toate astea, îţi dai probabil seama ce gândeam : că trebuie să recuperez timpul pierdut, să încep să trăiesc „cu adevărat"...

— O „sărmată fată bogată" scăpată din lesă. Periculoasă...

— Mai ales pentru ea însăşi !

Brandy se încruntă, cu gândul la trecut.

— Eram agitată şi rebelă, aveam o groază de energie pe care nu ştiam cum s-o consum. Nimeni nu părea să creadă că ar trebui să mă apuc de vreo treabă serioasă. M-am dus la zeci de petreceri, am făcut o mulţime de lucruri prosteşti, ca de exemplu să bei prea mult sau să conduci maşina prea repede, dar n-am reuşit să găsesc ceea ce căutam. Apoi... l-am întâlnit pe Martin.

Ochii lui se întunecară.

— Continuă.

— Martin Easton. Era altfel decât toţi băieţii pe care-i cunoşteam.

— Altfel ?

— În primul rând, nu mai era un puşti : avea douăzeci şi cinci de ani, ceea ce pentru mine constituia atunci o vârstă destul de matură. Apoi, nu

se născuse bogat, ca şi noi, ci devenise aşa prin propriile eforturi. Era dintr-o familie săracă, crescuse într-un cartier mărginaş din Londra, dar adunase mulţi bani de pe urma unor afaceri rapide şi foarte profitabile. Spunea că în afaceri n-are rost să pui prea multe întrebări... şi bănuiesc că şi asta făcea parte din forţa lui de atracţie. Era dur, neiertător şi periculos. Dar era şi foarte chipeş, convingător şi plin de farmec... Auzisem toate astea despre el cu mult înainte să-l cunosc. Iar când ne-am întâlnit, în sfârşit... după nici o jumătate de oră eram cu el în pat.

Brandy aruncă o privire spre Gallangher.

— Nu pari prea șocat.

— Fiindcă n-am nici un motiv. Sunt suficient de matur ca să știu că adolescenţii au tendinţa să acţioneze impulsiv.

— Vrei să spui că și tu... şi ţie ţi s-au întâmplat asemenea lucruri ?

Surâsul lui o făcu să se-nfioare și să simtă că pieptul îi zvâcnește de tandreţe.

— Drept să-ţi spun, a trecut cam mult de-atunci... nu mai știu dacă aveam *exact* vârsta ta, când s-a-ntâmplat.

— De fapt, partea urâtă abia acum începe. Am început să umblu cu Martin tot timpul, şi bineînţeles că tata a aflat.

Se încruntă mânioasă, apoi izbucni mânioasă :

— Tata, care până atunci nu-mi acordase nici cea mai mică atenţie ! De parcă nici nu existam pentru el ! Timp de aproape douăzeci de ani nici nu m-a băgat în seamă, dezamăgit că nu eram bă-

iatul pe care și-l dorise, iar acum, dintr-odată, își amintea brusc de mine și-mi interzicea categoric să mă mai întâlnesc cu „individul acela pe nume Easton“ ! Nu cumva să discreditez bunul renume al familiei... Am refuzat, la fel de categoric, și situația s-a înrăutățit. Tata a convocat-o urgent pe mama, deși ei doi nu-și mai vorbiseră aproape deloc, de la divorț, și... ce să-ți mai spun ? A avut loc clasicul „conclav de familie“, unde mama plânge și tatăl se văicărește că a fost dezonorat ! Am simțit că se rupe ceva în mine : oamenii ăștia doi, care abia dacă-și amintiseră din când în când de mine, timp de douăzeci de ani, aveau acum pretenția să decidă în ce fel trebuie să-mi trăiesc viața ! Nu-mi amintesc exact toate amănuntele discuției, dar deznodământul final a fost că i-am lăsat baltă acolo și în cel mai scurt timp l-am lămurit pe Martin să se însoare cu mine.

Se uită la Gallagher, cu obrajii arzând și ochii plini de scântei. El spuse calm :

— O trăsătură de caracter specifică roșcatelor!

— N-are nici o legătură cu asta. A fost din cauza tuturor acelor ani de mânie surdă împotriva părinților mei, fiindcă se despărțiseră, și fiindcă erau așa cum erau ! Cred... Mă făcuseră să sufăr, și-acum voiam să-i rănesc și eu pe ei, în special pe tata, care abia părea să observe că exist. Niciodată n-a făcut altceva decât să angajeze oameni care să-mi poarte de grijă. Atât și nimic mai mult! Iar mama... mama era un simplu pachet de nervi! Da, știu că sună crud să spun așa ceva despre

mama mea, dar ăsta-i adevărul ! Divorțul i-a distrus viața. Na fost niciodată capabilă să mă îngrijească. Era mult prea ocupată să bâzâie dintr-o clinică psihiatrică în alta !

— Și ce s-a întâmplat după aceea ?

— Lucrul cel mai îngrozitor posibil după nici câteva săptămâni, am ajuns la concluzia că părinții mei avuseseră dreptate. Martin nu era doar periculos... era de-a dreptul *rău*.

— Rău ?

— Cu-adevărat rău. Nu-i păsa de nimeni și de nimic.

— Nici măcar de tine.

— Mai ales. O, fusesem o pradă foarte bună ! Bineînțeles că îi convenea să se însoare cu o fată dintr-o familie bogată, și avea grijă ca toată lumea din jur să afle cine e nevasta lui, dar nu-i păsa de mine nici cât negru sub unghie. Ne-am mutat într-un apartament din Kensington, după nuntă, și chiar din prima săptămână a început să-și petreacă nopțile în altă parte. Mi-a arătat apoi foarte limpede ce gândește : din moment ce *eu* l-am forțat să se însoare cu mine, atunci are dreptul să se ducă oriunde poftește, și să facă orice poftește... Și-a continuat netulburat vechile obiceiuri de viață, vechile legături, totul...

Se auzi un suspin înăbușit, apoi un mic hohot de râs amar — dar Brandy era atât de adâncită în propriile amintiri, încât nici nu-și dădu seama că ea suspinase.

— A, și să nu crezi că eu aveam ceva împotrivă ! Nu, eram chiar bucuroasă, fiindcă în mo-

dul ăsta mă lăsa în pace. Știi, ajunsesem să-l urăsc deja, nu voiam să mai am de-a face cu el în nici un fel !

— Bănuiesc că l-ai părăsit.

Ea clătină din cap.

— Doamne, eram așa de încăpățânată ! Mi-am spus că, din moment ce singură mi-am „așternut patul", n-aveam decât să suport consecințele. Simțeam că trebuie să ispășesc pentru toate greșelile pe care le făcusem. Abia în clipa când Martin a început să facă aluzii la proveniența unei părți din veniturile lui, mi-am dat seama că trebuie să plec.

— Droguri.

Gallagher vorbise pe un ton liniștit, iar Brandy îl privi surprinsă.

— De unde știi ?

— Nu era prea greu de ghicit.

— Cred că se ocupa cu traficul de cocaină, dar n-am rămas suficient cu el, ca să aflu sigur. Am realizat pe neașteptate în ce încurcătură m-am băgat și știam că nimeni n-o să sară să mă salveze. Trebuia să mă descurc singură.

Se uită în gol, cu o expresie de amărăciune.

— Într-o dimineață, mi-am făcut valiza și-am plecat. M-am dus la aeroportul Heathrow și-am luat primul avion spre Elveția... probabil mi se părea că Elveția e un fel de refugiu, fiindcă toți anii de școală mi-i petrecusem acolo. M-am ascuns întrun hotel, de fapt o cabană cum sunt atâtea în stațiunile elvețiene, și timp de două săptămâni am stat și m-am tot gândit. Și-acum îmi

amintesc cât de curat şi liniştit părea să fie totul, în comparaţie cu harababura mizerabilă din viaţa mea ! Apoi m-am hotărât.

El aştepta, strângând-o uşor cu degetele de braţ, îndemnând-o să continue, dar Brandy tăcea. Întrebă, blând :

— Ce anume ai hotărât ?

Ea îşi plecă privirile, străduindu-se să raţioneze cât mai rapid, iar când răspunse, o făcu cu infinită grijă :

— Că îmi voi recunoaşte greşelile şi voi da piept cu ele aşa cum se cuvine. Că mă voi duce la facultate, să obţin o diplomă ca lumea, şi că voi începe o carieră profesională serioasă.

Înghiţi iar în sec, apoi continuă :

— Ştiu că nu pare cine ştie ce, dar pentru mine, atunci, constituia pasul cel mai important. Până în acel moment, mereu alţii îmi spuseseră ce să fac, mereu alţii îşi luaseră responsabilitatea pentru viaţa mea !

— Şi cum ai ajuns, de acolo, aici ?

Ea surâse trist.

— Via Innsbruck, Sanatorium. Am închiriat o maşină, m-am dus s-o văd pe mama şi i-am spus că l-am părăsit pe Martin şi că vreau să muncesc ca să-mi câştig existenţa. Cred că al doilea aspect a şocat-o mult mai mult decât primul ! E o femeie dulce şi iubitoare, în felul ei, dar... e şi genul de persoană care nu se maturizează niciodată. Din braţele unui tată bogat a trecut direct în cele ale unui soţ bogat. Întotdeauna a depins de cineva, de un bărbat care i-a purtat de grijă... iar când

tatăl meu a părăsit-o, a început pur și simplu să cumpere atenția și grija doctorilor. Decizia mea de la hotel se baza, în mare parte, pe faptul că nu voiam să sfârșesc ca ea.

— Adică să nu depinzi niciodată de vreun bărbat ?

— Niciodată !

O spusese cu mai multă vehemență decât avusese de gând, ca și cum exista ceva în privirea lui, un soi de pericol, pe care voia să-l îndepărteze. Gallagher nu spuse nimic — fața lui părea de granit. Întrebă doar :

— Și tatăl tău ?

Ea coborî ochii, incapabilă să vorbească. Lacrimi amare ca fierea îi înecau glasul, iar când ridică din nou capul, privirea îi era atât de încărcată de mânie încât el simți că-i arde literalmente fața.

— Tata s-a spălat pe mâini chiar din ziua când l-am anunțat că mă mărit cu Martin. Asta a spus că va face, și exact asta a făcut. O, bineînțeles că respectăm aparențele : sunt convocată la toate ocaziile de familie, nunți, botezuri, înmormântări, dar pentru că i-am călcat în picioare dorințele, o singură dată, după aceea a refuzat categoric să-mi mai dea vreun ban sau să manifeste vreun dram de interes față de viața mea.

Se opri, cu respirația gâtuită, iar Gallagher o privi lung.

— Nici un dram de interes ! Nici o întrebare, despre ce fac, unde stau... Niciodată, în toți acești ani ! Mi-a spus că dacă vreau să-mi fac viața praf,

n-am decât, dar să nu mă aştept ca el să se amestece în treaba asta ! Mi-a spus că eşecurile şi dezastrele nu prezintă nici un interes pentru el... pentru el nu există decât cei care reuşesc în viaţă !

— Un tiran absolut, după toate aparenţele!

Încet, încet, respiraţia ei se linişti.

— Era extrem de furios când a spus toate astea. În plus, se pare că am talentul de a scoate la iveală tot ce e mai rău în amândoi. Alţi oameni se înţeleg foarte bine cu el.

— Un tată încăpăţânat şi o fiică îndărătnică. Şi nici unul dispus să cedeze primul...

Fluieră uşor şi clătină din cap.

Pierdută în gânduri, Brandy se încruntă deodată atât de furios, încât el întinse blând mâna şi-i netezi fruntea.

— Nu te uita aşa la mine, nu sunt tatăl tău ! De ce n-ai divorţat ?

Ea ezită, bucuroasă că pleoapele îşi coborâseră sub atingerea lui ca de mătase, ascunzându-i astfel expresia din ochi.

— Martin n-a acceptat să divorţeze. Îi convenea să aibă legături de rudenie cu o familie atât de înstărită.

— Iar ţie ţi s-a părut util să fii considerată în continuare „doamna Easton“ ?

— Da. E modul cel mai simplu de a ţine oamenii la distanţă.

— Vrei să spui că n-a mai fost nici un bărbat în viaţa ta, de la Martin încoace ?

— După dezastrul în care am ajuns prima dată, am preferat să mă feresc de complicații.

— Dar asta a fost acum șase ani ! Acum ești altă persoană, mai matură, mai aptă să facă judecăți de valoare !

— Crezi ? Eu n-am observat să mă fi schimbat prea mult.

Vocea îi tremura, plină de amărăciune. Continuă, aproape în șoaptă :

— Gândește-te la ce s-a întâmplat între noi, astă-seară...

Lacrimi de ciudă îi străluceau în ochi.

— Brandy, pentru Dumnezeu !

Gallagher se aplecă și-o prinse de încheietura mâinilor. Glasul îi era aspru și ferm :

— Ești o femeie imposibilă ! Trăiești ca o călugăriță șase ani la rând, iar când descoperi că reacționezi perfect normal la prezența unui bărbat care te atrage, ți se pare că ai lăsat din nou prudența la o parte !

Ea începu să se bâlbâie :

— Eu nu... adică aș vrea...

— Nu e absolut nici o crimă să te bucuri de dorința fizică, să fii fericită când faci dragoste ! Nu mai suntem în epoca victoriană, când te lăsai pe spate, închideai ochii și te gândeai la binele Angliei ! Doamne, Brandy, și dacă-ți luai o droaie de amanți în ultimii șase ani, n-ar fi fost nimic surprinzător în asta ! Mai ales că, probabil, n-ar fi trebuit decât să pocnești din degete...

Privirea lui durea tot atât de tare ca și strânsoarea nemiloasă în care-i prinsese mâinile.

— Dar eu nu vreau pasiune fizică ! Şi în mod sigur, nu cu tine !

— Poate că nici eu nu vreau, dar n-avem ce face. Pasiunea deja există, e între noi, în fiecare privire, în fiecare gest, în fiecare adiere a aerului dintre noi ! Nici unul din noi n-a dorit-o, știu. Aveam deja destule pe cap, la BioTech, atunci când te-am întâlnit. Și nu-mi doream altceva decât să trăiesc liniștit în ferma mea de la țară.

— Atunci de ce nu mă lași în pace ?

— Am încercat, dar nu pot. Aşa cum nici tu nu mă poți lăsa pe mine.

— Eu ? Eu nu ți-am făcut nimic. Ce vrei să spui ?

— A, poate că nu în mod conștient, dar... uite, aminteşte-ţi de prima noastră întâlnire. Când îmi spui că n-aveai intenţia să mă seduci, sunt convins că aşa îţi imaginezi tu că a fost, dar subconștientul tău, ca și al meu, dealtfel, se pregătea de cu totul altceva. N-a fost discuţia dintre un șef și o subalternă, ci comunicarea instinctivă dintre un bărbat și o femeie, care emiteau unul spre altul semnale tot atât de puternice ca undele radio. Și după aceea ? N-a fost nevoie să te silesc să-mi accepți invitația la cină, sau nu mai mult decât ai avut *tu* nevoie, când te-ai oferit să-l plimbi pe Whiskey. O, da, la suprafață așa părea, că nu vrem decât să fim lăsaţi în pace. Dar în adânc se petrecea cu totul altceva.

Cuvintele lui îi dădeau fiori de gheață pe șira spinării. Se lăsă înapoi pe pernă şi închise ochii.

— N-ai să poți închide mereu ochii în fața adevărurilor neplăcute. Într-o zi va trebui să privești lucrurile în față.

Nuanța aspră din vocea lui o făcu să ridice iar pleoapele.

— Știi că e adevărat ceea îți spun acum !

— Nu știu... nici nu pot să gândesc limpede la ora asta !

— Chiar dacă n-ar fi vorba de mine, crezi că e cinstit să te tot ascunzi în spatele unui mariaj care nu e altceva decât o cochilie goală ?

— Dar nu mă ascund !

— Mă rog, te folosești de el. Fiindcă ți-e prea frică să privești lucrurile în adevărata lor lumină.

— Ce știi tu despre lucrurile din viața mea ?... Cred că ar fi mai bine să pleci.

Gallagher se ridică în picioare, strângând din buze.

— Nu te teme. Plec. Deși eu, cel puțin, am curajul să recunosc că a fugi din fața realității nu rezolvă absolut nimic.

O privi insistent până ce se văzu nevoită să ridice ochii.

— Ce-ai de gând să faci, Brandy ? Te muți tu, sau mă mut eu ? Să pretind că de fapt nu ești măritată și să mă țin după tine oricum ? Sau ai să vorbești cu avocații tăi și-ai să le spui că te-ai săturat de „bagajul excedentar" pe care-l tot cari de șase ani după tine ?

— Deci mă îndemni să divorțez, numai ca să poți avea o aventură cu mine ! Aroganța ta e absolut năucitoare !

— Nici vorbă. Dar vreau să ştiu cum stăm şi spre ce ne îndreptăm.

O privi lung, stând în uşă, cu mâna sprijinită de clanţă. Întunecat, periculos, ameninţător şi plin de forţă. Şi atât de indiscutabil atrăgător încât, cu toată durerea din spate, tot ce-şi dorea Brandy acum era să poată sări din pat şi să i se arunce în braţe. Înghiţind cu greu, răspunse încet :

— Nu ne îndreptăm spre nimic. Chiar dacă tot ce ai spus e adevărat, există un anume lucru pe care-l vreau de la tine mai mult decât orice altceva : postul de la BioTech.

CAPITOLUL OPT

În următoarele două săptămâni Brandy fusese atât de ocupată încât abia dacă se mai gândise la Gallagher — sau cel puțin așa își spunea mereu, neîndrăznind să se întrebe de ce nopțile îi erau tulburate de vise urâte și accese acute de dor însingurat.

Spre sfârșitul celor două săptămâni, parcursese câteva sute de kilometri cu mașina, îndurase o groază de întâlniri-interogatoriu în vederea angajării și obținuse două oferte ferme.

Ultima venise prin poștă, de dimineață, și ar fi meritat să chiuie de bucurie, desfăcând plicul. Era un post bun, la o companie mare de produse farmaceutice, cu posibilități clare de avansare și salariu bunicel. Dacă nu putea obține slujba de la BioTech, atunci aceasta rămânea, probabil, varianta cea mai avantajoasă pentru ea. Și totuși, inima îi rămase în continuare grea, iar buna dispoziție întârzia să apară.

Exasperată de sine însăși, porni la plimbare pe deal. Ploaia se oprise, dar peisajul avea un aer trist, autumnal. Vântul tăios îi învolbura părul și nu-l observă pe Gallagher, care ieșise și el la aer cu Whiskey, decât când cățelul începu să-i sară vesel la picioare.

Gallagher o salută cu răceală.

— Devine de-a dreptul un obicei, să tot dăm nas în nas.

Brandy își îngustă ochii, apoi își adună părul la spate cu mâna, ca să-l poată privi pe Gallagher în față. Era îmbrăcat cu o pereche de blugi și o haină de vânt marinărească, căreia îi ridicase gulerul ca să se apere de vânt.

— Cum de nu ești la birou ?

— Ce drăguț ! În loc să-mi spui : Bună, Gallagher, ce mai faci, ce bine-mi pare să te văd... Azi e sâmbătă. Până și *eu* îmi permit uneori câte o dimineață liberă. O să mă duc la birou mai târziu.

— Pardon. Uitasem.

— Când te preocupă multe probleme, e și normal.

— Nu chiar așa multe.

— N-ai de gând să-mi spui ?

— Cei de la Medicall Products mi-au oferit un post la ei. Azi-dimineață am primit oferta lor fermă, prin poștă.

— Foarte bine. E o firmă serioasă, îl cunosc pe directorul de-acolo. Și nici nu e departe. N-o să fie nevoie să te muți.

— Nu, n-o să fie. Deși... poate nu e chiar așa de bine.

Gallagher o scrută cu atenție.

— Presupun că o să accepți.

— Și eu presupun la fel. Am mai avut o ofertă, dar nu așa de bună, nici așa de bine plătită.

— Atunci, felicitările mele ! Deși... dacă mă uit bine, nu arăți prea încântată.

Ea îl săgetă cu privirea și se rățoi înciudată : Nu e ceea ce voiam ! Știi foarte bine că nu-mi doresc decât postul de la BioTech !

— BioTech e deja istorie pentru tine, ți-am mai spus. Detest să repet de două ori același lucru.

Vântul îi biciuia din plin, pe amândoi, dar vorbele lui Gallagher, și mai ales tonul lui, loveau încă și mai tare. Brandy se încruntă, dar nu spuse nimic. El întrebă

— Deci, când începi ?

— Ce să încep ?

— Serviciul. Brandy, nu prea ești în apele tale astăzi. Ce s-a întâmplat ?

Ea îl privi cu sinceritate.

— Nu ți-am spus tot adevărul, în seara aceea. Sunt divorțată. de cinci ani. E adevărat că Martin s-a opus, dar l-am obligat până la urmă să accepte.

Ochii lui cenușii erau insondabili.

— Și de ce-mi spui asta tocmai acum ?

— Nu știu. Bănuiesc că mă simt vinovată, fiindcă te-am mințit. Cu toate că oricum nu mai contează. Nici prin cap nu-mi trece să mă mărit din nou !

— Nu, bineînțeles că nu.

Sub vântul rece și tăios, urechile parcă începuseră să-i ardă, și Brandy simțea nevoia să țipe de durere. Nu reușea să descifreze expresia lui Gallagher. Tot ce știa era că nu se mai apropiase de casa ei nici măcar o dată, în ultimele două săptămâni, iar acum, când stătea din nou în fața ei,

părea îndepărtat şi închis în sine. În fine, el se hotărî să-i spună, calm :

— Asta e doar motivul conştient. Şi cel din subconştient ?

— Nu-nţeleg ce vrei să spui.

— Ba bine că nu.

— Bine, atunci eu plec. Mă duc jos, e prea puternic vântul aici.

— Fugi iar să te ascunzi !

Ochii ei scânteiară de furie.

— Nu mă ascund deloc ! De ce să mă ascund ? Pur şi simplu nu-mi place vremea asta !

— Înainte, te ascundeai după căsnicia ta fantomă. Acum, pleci să te ascunzi în micuţa ta cabană. De ce nu vrei să te priveşti niciodată în faţă, Brandy ?

— Nu cumva tu eşti acela care ar trebui să se privească în oglindă ? Ce-ţi închipui, că dacă ţi-am spus că sunt divorţată, gata, nu mai e nevoie decât să-ntinzi mâna şi să mă iei ? !

— Nu, nu-mi închipui aşa ceva, dar consider că această informaţie schimbă complet situaţia dintre noi. Te-am ocolit pe cât posibil, Brandy, spre binele amândurora, dar acum nu mai există nici un motiv ca să fac asta. Trebuie să decidem împreună ce urmează acum. Să decidem ce înseamnă asta pentru noi.

— Ba mai există un motiv : acela că mi-ai luat slujba pe care o aveam şi voiam s-o păstrez !

Stând nemişcat în bătaia vântului, Gallagher părea un colos cu voinţă de oţel, întruchipare a unei forţe implacabile, de neîngenuncheat, pe care Brandy o simţea aproape fizic.

Adăugă, sfidătoare :

— Oricum, am decis deja ce-avem de făcut. Nici n-a fost nevoie să mă gândesc prea mult. Nimic ! Ni-mic !

— De ce nu ? Acum nu mai există nici un impediment „legal" !

Ea își netezi părul cu mâinile, dar vântul i-l răsfiră iarăși.

— Într-adevăr. Dar nici motive bine întemeiate nu există. După părerea mea, atracția fizică nu e suficientă, ca bază pentru o relație serioasă. Am mai făcut greșeala asta o dată. Da, Gallagher, suntem atrași unul de altul, nu neg asta, iar pentru mine s-a adăugat și posibilitatea de a te convinge să-mi dai postul înapoi, dar... din moment ce totul „a devenit istorie", așa cum îmi amintești mereu cu atâta forță...

Ridică din umeri și-și feri privirea într-o parte, de teamă că el o să citească cu totul altceva în ochii ei. Gallagher întrebă :

— Ne întoarcem iar la povestea aia răsuflată cu „bancul de probă" ?

— Te rog, Gallagher, am început un nou capitol în viață. Lasă-mă să-l trăiesc liniștită !

Pentru o clipă, el tăcu, uitându-se lung la ea.

— Nu-mi amintesc să te fi oprit vreodată. Dimpotrivă, mie trebuie să-mi mulțumești, dacă începi un nou capitol, fiindcă eu te-am îndemnat s-o faci cât de repede !

— O, cum îndrăznești să spui așa ceva ? După tot ce mi-ai făcut...

— Mda, poate cuvântul „mulţumire" nu se prea potriveşte. Din nu ştiu ce motiv misterios, pe care numai tu îl ştii, postul de la BioTech pare să te atragă mai mult decât alte o sută de posturi luate laolaltă.

— Exact.

— Atunci spune-mi motivul.

— Nu pot.

— De ce ? Fiindcă e prea întunecat, şi adânc, şi secret ? Sau fiindcă n-ar mai rămâne mare lucru din el, dacă l-ai scoate la lumina crudă a zilei ?

Timp de două secunde, stătu şi se uită la ea, la buzele ei strânse, apoi se răsuci ostentativ şi-l fluieră pe Whiskey.

— Bun, dacă asta e decizia ta : fuga, atunci n-o să am încotro şi va trebui să mă obişnuiesc cu ideea. Se poate trăi şi aşa.

După care trecu nepăsător pe lângă ea şi începu să urce cu paşi hotărâţi spre culmea dealului.

Aha, vasăzică aşa de importantă sunt eu pentru tine ! gândi Brandy înciudată, în timp ce cobora în fugă panta. Dacă într-adevăr şi-ar fi dorit s-o aibă, aşa cum pretindea, n-ar fi lăsat-o să scape atât de uşor. Ar fi întins mâinile spre ea... ar fi luat-o în braţe, ignorându-i protestele... Şi apoi... Efortul de a alerga şi respiraţia accelerată îi alungară din minte gândurile trădătoare. Ajunsă acasă, năvăli înăuntru şi trânti cu zgomot uşa în urma ei.

Gallagher nu se apropie de cabană toată ziua, deşi Brandy stătea mereu cu urechile ciulite, aş-

teptând să audă zgomotul roților pe drum sau foşnetul paşilor pe alee. Într-un fel, nu-i venea să creadă că el se va menține la distanță, acum, când știa că e o femeie liberă.

O femeie liberă. Expresia suna ciudat în mintea ei. Liberă să facă numai ce-i place, cu cine-i place. Nu-și îngăduise niciodată până acum să gândească astfel. Dar nu exista decât un singur „cu cine-i place", și acela era Gallagher.

Seara se scurse cu încetineală de melc, iar noaptea la fel. Duminică dimineață, Brandy se duse cu cafeaua la fereastră, spunându-și că nu vrea decât să admire peisajul de toamnă timpurie. Vântul se oprise și soarele scotea în evidență nuanțele de roșu și auriu ale copacilor. Dar ceea ce dorea ea cu adevărat să vadă erau două mici puncte negre, pe care le descoperi până la urmă în vârful dealului — Gallagher, plimbându-l pe Whiskey prin aerul rece al dimineții.

Lângă ea, Snowy sări elastic pe marginea canapelei, cerşind să fie mângâiată. Își trecu, ca de-atâtea ori, mâna prin blănuța albă și mătăsoasă, dar pentru prima oară prezența pisicuței nu-i mai oferea nici o alinare. Animalele nu pot înlocui, în nici un caz, căldura umană — gândi cu tristețe. Nu-ți sunt de nici un folos, atunci când vrei să simți sub degete atingerea pielii calde și a unor muşchi puternici. Forța și siguranța unei alte persoane. A lui Gallagher.

Suspină cu amărăciune. Cât de diferită ar fi putut să fie situația ! Doar un singur cuvânt din partea ei, și-acum ar fi putut să fie și ea acolo

sus, după ce şi-ar fi petrecut toată ziua de ieri cu Gallagher...

Şi toată noaptea — admise cu onestitate. Ştia doar prea bine că nici unul din ei nu s-ar fi mulţumit cu un simplu sărut în pragul uşii, iar gândul acesta o făcu să se cutremure, speriată şi ispitită, în acelaşi timp.

Plecă de la geam şi începu să se plimbe prin cameră. Încă o zi, o zi lungă şi cenuşie, în singurătate. Poate ar trebui s-o sune pe maică-sa, în Elveţia. Sau să dea o fugă până la Londra, şi să-şi petreacă după-amiaza cu câţiva prieteni. Nu, n-avea chef, nici de una, nici de alta.

În final, vremea însorită o îndemnă să iasă afară şi să se lase absorbită de munca în grădină. Smulsese un braţ întreg de buruieni, când îl văzu pe Gallagher deschizând portiţa şi intrând, cu cel mai natural aer din lume.

— Ştii că eşti surprizător de casnică, pentru „o femeie de carieră" ?

— Şi consideri că asta e o crimă, sau ce ?

Inima începuse să-i bată nebuneşte în piept, făcând-o să reacţioneze mai dur decât ar fi vrut, şi ar fi trebuit.

— Dimpotrivă, e o mare calitate. Cunosc oameni care ar da orice, ca să poată avea o casă cu grădină aşa frumoasă ca a ta. Inclusiv eu însumi. Încep să mă satur de viaţa asta ca-n camping !

Îi luă din braţe mormanul de buruieni şi îl cără fără nici un efort până în fundul grădinii.

— M-am uitat la tine din drum. Munceai ca o apucată. Sau... munceai *ca să nu te laşi apucată ?*

— Ce te face să crezi că mi-ar fi teamă de așa ceva ?

Se frecă la nas cu o mână plină de noroi, încercând să nu-i pese că o să se mânjească și o să arate ca naiba.

— Demonii trecutului. Asta-i problema ta, nu-i așa ? Ai iubit și ai pierdut odată, demult, iar acum n-ai curajul să mai riști. Ți-e teamă să nu faci aceeași greșeală.

— Nu mi-am dat seama că discuția era despre iubire...

Îi răspunsese pe un ton voit ironic, și ochii lui se întunecară.

— Nici unul din noi nu știe, de fapt, despre ce discutăm. Dar cel puțin unul dintre noi e pregătit, și dornic, să afle. De ce crezi tu că sunt aici, după ce mi-ai spus să mă duc la dracu' ?

— Fiindcă ți-ai imaginat că, dacă m-am repezit direct în pat cu Martin, acum nu știu câți ani, o să fac la fel și cu tine. Și exact cum mi-ai mai spus deja, viața ta a fost destul de *săracă în satisfacții*, în ultima vreme...

— Nu-i adevărat !

Nuanța tăioasă din vocea lui o reduse instantaneu la tăcere.

— Nu m-am gândit absolut nici o clipă la așa ceva !

Gallagher o măsură lung, de sus până jos, apoi expresia feței i se îndulci și buzele i se arcuiră leneș, trimițând astfel un val de căldură prin trupul ei înfiorat.

— Nu pentru că nu mi-aş dori asta foarte mult. Dar nici nu mă aştept să se întâmple şi nici nu te-aş forţa să faci ceva împotriva voinţei tale. Sunt suficient de demodat ca să-mi închipui că atunci când o femeie spune „nu", atunci chiar „nu" înseamnă. Tu eşti aceea care stabileşte regula jocului, Brandy... sau exact asta te sperie ? Ea înghiţi în sec. Trebuie să înveţi să ai încredere în tine însăţi. Să ai încredere în instinctul tău. Mai devreme sau mai târziu, trebuie s-o faci şi pe-asta... dacă nu vrei să ajungi o acritură de fată bătrână!

— Am mai avut o dată încredere în instinctul meu, şi uite unde am ajuns. N-am de gând să repet greşeala. Există lucruri încă şi mai rele, decât să devii fată bătrână.

— Dar cine-ţi cere asta ? Nu încerc să te împing spre o nouă căsnicie dezastruoasă. Doamne fereşte ! Amândoi ştim că ăsta e ultimul lucru pe care şi l-ar dori oricare dintre noi !

Inima ei se zvârcoli de deznădejde, în faţa sincerităţii lui brutale. Deci, nici vorbă de căsătorie, de angajament, de obligaţii, doar o scurtă şi plăcută legătură amoroasă. Dar cum o să poată ea suporta momentul când el o va părăsi ? Nu, nu vreau să mai îndur asemenea dureri ! strigă Brandy în gând. Nu vreau, nu mai vreau !

Gallagher parcă o auzise, fiindcă făcu un pas spre ea şi-i spuse încet :

— Nu-i plăcere fără durere... sau nu aşa se spune ? Cu toate că nu e totdeauna nevoie să existe şi durere.

— De obicei, există.

— Poate că amândoi am avut ghinion în trecut, atâta tot.

Cuvintele lui o treziră : amândoi ? Și Gallagher avea la activ o căsnicie ratată, dar pe el experiența aceasta nu părea nici să-l fi înrăit, nici să-l fi speriat. Dimpotrivă, arăta ca un om care-a învățat din propriile greșeli — un om trecut prin multe și complet maturizat.

Ridică ochii spre el, de data asta fără teamă, și văzu cum mușchii gâtului i se mișcau în sus și în jos, apoi el se întoarse brusc, își trecu mâna prin păr și zise cu înțeles :

— Ce-ar fi să-ți reamintești de bunele maniere și să mă inviți în casă, la o ceașcă de ceai ? Sau, și mai bine, la un pahar de bere, că s-a făcut aproape ora unu.

Până la urmă își petrecură întrega după-amiază împreună. Paharul de bere se dezvoltă, devenind două pahare, apoi un prânz la iarbă verde, cu brânză și cartofi copți, urmați de cafea, pe care Gallagher insistase s-o prepare el, în timp ce Brandy își citea ziarul.

Descoperi că se simte nemaipomenit de bine — ah, ce plăcere, să te servească altul ! — și, de vreme ce Gallagher, se menținuse în permanență la distanță, arătându-i cât se poate de clar că nu vrea să se poarte decât ca un prieten, Brandy își permise să se relaxeze total în căldura și intimitatea care-o înconjurau. Știa că Gallagher nu e, totuși, un banal amic poftit duminica la masă... știa că până la urmă are să se întâmple ceva, dar

deocamdată acel „ceva“ era bine ținut în lesă, așa că era mai mult decât fericită să se lase legănată de neobișnuita încântare pe care i-o ofereau conversația ușoară și micile satisfacții împărțite în doi.

Observând că se întunecase, Brandy se sculă de pe canapea ca să aprindă focul, dar Gallagher se ridică și el, într-o mișcare care-o făcu să tresară.

— Ce faci, pleci deja ?

I se păru că zărește o urmă de zâmbet fluturând pe buzele lui.

— Am ceva de lucru acasă. Și, oricum, am stat destul pe capul tău.

Inima i se strânse de dezamăgire. Indiferent ce crezuse ea că se va întâmpla, uite că n-avea să se întâmple. El adăugă

— Mulțumesc pentru masă.

— N-ai pentru ce.

De fapt, la ce se așteptase ? S-o împingă pe covorașul din fața căminului, și s-o posede acolo, pasionat și nebunește ?

Cu un aer absolut natural, el se aplecă, o prinse de braț și depuse o sărutare prietenească pe obrazul ei palid.

— Faci o salată foarte bună. Și, cel puțin, ne despărțim în termeni amicali.

— Ne despărțim ?

Gallagher ridică din umeri.

— Așa cred. Cu noua ta slujbă, probabil că amândoi vom fi foarte ocupați de-acum înainte. Nu cred să ne vedem prea des, decât dacă facem eforturi speciale în direcția asta. Și, din moment

ce tu mi-ai dat foarte clar de înțeles că nu asta dorești... Iar eu, cum am mai menționat deja, nu sunt genul de bărbat care să mai curtez o femeie, după ce aceasta mi-a spus să-mi văd de treabă.

Îi zâmbi cordial, iar Brandy simți că o apucă nebunia !

— Crezi că eu mai știu ce vreau ? ! Am spus... Adică am crezut... Dar acum s-au încurcat toate atât de tare !

— Chiar și-așa, nu cred că pot aștepta până te lămurești.

— Dar am crezut...

— Ce-ai crezut ? Că dacă am reușit să petrecem câteva ore împreună, fără să ne scoatem ochii reciproc, asta înseamnă că am început o relație complet nouă ? Mă-ndoiesc foarte. Uiți că a trebuit aproape să-ți sucesc mâna, mai devreme, ca să te conving să mă lași la tine în grădină ? Și-apoi să te silesc, cu maximă nesimțire, să mă poftești la masă ? Nu, Brandy, n-am de gând să-mi fac mereu drum cu forța în viața ta. Sunt prea mândru ca să fac asta, și nici n-aș avea timp. Dacă vrei ca lucrurile să fie altfel, trebuie să-ți definești clar poziția, atât față de mine, cât și față de tine însăți !

Brandy îl privi cu onestitate.

— Nu știu ce vreau. Pe cuvântul meu !

Era o notă ușor răgușită în vocea ei, care-l făcu pe Gallagher să vină mai aproape și s-o prindă de braț.

— Sincer nu știu ! Totul e așa de tulbure, și de ciudat. Înainte să-mi pierd slujba credeam că

ştiu exact ce anume vreau de la viaţă, că ştiu exact şi ce anume *nu* vreau să se mai întâmple...

— Iar acum vrei ceea ce credeai că nu mai vrei, nu-i aşa ? Drumul cel drept, dar foarte îngust, se lărgeşte din nou...

Glasul lui era aspru şi coborât, iar ochii întunecaţi păreau să radieze o căldură copleşitoare, care-o pătrundea pe Brandy până în adâncul fiinţei.

— Nu ştiu. Mi-e frică. Şi nu-mi dau seama... cum vezi tu lucrurile.

Închise ochii, terorizată : oare chiar aşa o vedea el, ca pe-o amantă de două săptămâni ? Sau de doi ani ?...

— Văd o femeie care a pierdut o slujbă şi a găsit una mai bună. O femeie care se luptă ca o leoaică să-şi înăbuşe sentimentele.

Încetişor, dar inexorabil, o trase şi mai aproape.

— De ce să le înăbuşi, Brandy ? De ce ? Eşti o femeie liberă. Nu trebuie să rămâi prizoniera propriilor amintiri. Iar eu nu sunt Martin, n-am să mă folosesc de tine, aşa cum a făcut el.

— Există o mulţime de căi pentru a folosi oamenii...

— Pe mine nu mă interesează nici una. Pentru Dumnezeu, de ce te cramponezi să mă vezi în lumina asta proastă ? ! Ce ţi-am făcut, înafară de faptul că ţi-am luat slujba ? Iar asta *a trebuit* s-o fac, era obligaţia mea s-o fac !

— Nu mi-ai făcut nimic.

Decât că mă priveşti în felul acesta ! adăugă Brandy în gând. Şi mă pui pe jar, şi-mi faci inima să bată până nu mai ştiu de mine ! Dar nu apucă

să scoată nici o vorbă, fiindcă brațele lui o traseră la piept, capul îi coborî spre al ei și gura răcoroasă, cu buze ferme și nerăbdătoare, o acapară flămândă.

O sărută lung, lung, dar când ea se hotărî în sfârșit să-și deschidă buzele, se trase înapoi.

— Poftim ! E chiar așa de greu să-ți urmezi instinctul ?

Ea scutură din cap tăcută, ținându-l încă strâns pe după gât și sorbindu-l cu privirea. Ochii cenușii scânteiau, iar gura senzuală fremăta de amintirea sărutului pasionat. Fără să-și dea seama ce face, Brandy ridică mâna, să-i atingă buzele, dar el o prinse și-o mușcă ușor de degete, trimițându-i valuri de dorință în tot trupul. O privi lung, în timp ce-i întorcea palma, ca să-i sărute pielea delicată și sensibilă de la încheietură.

Brandy scoase un geamăt stins — toate simțurile i se zvârcoleau, trezite la viață, iar dorința oarbă începuse să-i pulseze, ca o mare de lavă incandescentă, prin tot corpul.

— M-am gândit la tine zi și noapte, Brandy. De-atâtea ori te-am blestemat... dar niciodată n-am reușit să mi te scot din minte ! Încă din prima zi de când ne-am cunoscut !

— Îmi pare rău...

Spusese că-i pare rău, dar ochii îi luceau ca la o pisică, la auzul mărturisirii.

— Să nu-ți pară. Sunt fericit, să știi. Credeam că am devenit prea cinic și înrăit, ca să mai simt vreodată așa ceva !

— Așa ceva ?

El îi luă mâna și-i lipi palma de pieptul lui, peste bătăile surde ale inimii.

— Ai zice că am alergat zece kilometri fără întrerupere ! Și asta din cauza ta, Brandy ! Fiindcă stau aici, ținându-te în brațe... Fiindcă știu că o să te sărut din nou...

Și chiar o sărută, cum nu mai fusese ea sărutată niciodată, adânc și total, cu buze sălbatice care-i deschideau gura și-i sorbeau răsuflarea, cu limba fierbinte explorându-i moliciunea catifelată a gurii, cu mâini nerăbdătoare mângâindu-i neobosit părul, și ținându-i capul strâns lângă al lui, astfel încât n-avea nici o scăpare, trebuia să se lase scăldată în marea senzație clocotitoare pe care dorința lui imperioasă o stârnea în trupul ei !

Nu că ar fi vrut să scape ! Buzele lui Gallagher declanșaseră în ea o nevoie acută și dureroasă, nevoia de a-i fi și mai aproape, de a-l simți pe de-a-ntregul, iar când el o strânse și mai tare, se arcui recunoscătoare, prinzându-i umerii largi în brațe, cu simțurile aprinse până la incandescență sub presiunea trupului tare și puternic.

Murmurându-i întruna numele, el îi sărută ochii, bărbia, gâtul... Sunetul vocii lui, respirația fierbinte, dansul periculos al limbii, o făcură să-și piardă capul, și cu mâinile îl strânse convulsiv de umeri, tânjind să simtă sub degete atingerea moale a pielii libere. Ardea de dorința să-l simtă și mai aproape, una cu ea, și tot trupul îi zvâcnea, răspunzând chemării lui sălbatice.

Pentru o clipă, Gallagher își ridică fața, privind-o în ochi, apoi mâna îi alunecă ușor, cuprinzându-i cu blândețe sânul. Ea se cutremură, închizând ochii peste plăcerea voluptuoasă a mângâierii, și gura lui veni din nou s-o caute însetată

pe a ei, clamându-și fără putință de tăgadă nevoia imperioasă.

Mâna lui desfăcu unul câte unul nasturii bluzei, apoi alunecă ușor pe sub dantela sutienului devenit brusc prea strâmt și începu să se joace cu sfârcul întărit, trimițând valuri, valuri de căldură în trupul ei înfiorat.

Iar Brandy știu ce avea să se întâmple : o să facă dragoste cu ea, atunci și acolo ! Și nu exista nimic pe lumea asta care să-l împiedice, pentru că și ea îl dorea din toată inima, îl iubea, îl iubea atât de mult... Durerea va veni mai târziu, când el se va fi săturat de ea și-o va lăsa din nou singură.

Dar nu acum ! Acum nu vrea să se gândească la asta, ci numai la felul în care sărutările lui o făceau să se simtă neajutorată ca un copil, la minunata, masculina lui prezență, când o ținea în brațe atât de strâns încât ai fi crezut că întreaga lui viață depinde de îmbrățișarea lor.

Dar el se îndepărtase deja, respirând greu, cu gura încă fremătândă, și privirea fixată asupra ei. Încheindu-i la loc nasturii, cu delicatețe, îi spuse, zâmbind ușor :

— Vreau să plec, până nu depășesc limitele ospitalității.

— Dar nu-i nevoie...

— Ba da, trebuie !

Gura îi zâmbea în continuare, dar ochii se întunecaseră.

— Ferească Dumnezeu să fiu acuzat că te-am împins să faci un lucru pe care ai să-l regreți mai târziu.

— N-am să-l regret.

— Nu ? Eşti sigură, Brandy ? Eşti pe deplin, şi cu-adevărat, sigură ?

O linie adâncă, verticală, se desenase între sprâncenele ei. El o atinse blând cu degetul arătător, murmurând răguşit.

— Avem timp destul, Brandy. Poate ar trebui să laşi să treacă noaptea asta... şi să vezi cum ai să simţi mâine dimineaţă.

CAPITOLUL NOUĂ

Era sigură.

A doua zi dimineață, Brandy simțea exact la fel îl voia pe Gallagher, avea nevoie de el și își dorea dureros de tare să-l vadă venind înapoi. Nu-i spusese când se va întoarce la ea, dar Brandy știa că va veni de îndată ce va termina treaba la birou.

Putuse citi promisiunea în privirea lui și o simțise în sărutul lung și plin de dor pe care i-l dăduse la plecare. Amintindu-și din nou cât de greu li se despărțiseră buzele, o amețeală dulce o cuprinse și privirea îi zbură, nerăbdătoare, la ceasul de pe perete.

Se făcu șase, apoi șapte, apoi opt seara. La nouă, Brandy aruncă la gunoi resturile arse ale friptürii uitate în cuptor, blestemând amar ziua în care dăduse ochii cu Gallagher Ryan.

Nu numai că-i luase slujba, blocându-i astfel drumul spre unicul scop al vieții ei, dar o și transformase într-o femeie lipsită de voință, care acceptă să aștepte ore întregi după bărbatul iubit, să vină și s-o salveze de singurătate. Ea, care se jurase că nu va deveni niciodată dependentă de un băbat !...

Nici măcar un telefon nu s-a-nvrednicit să dea ! își zise Brandy cu amărăciune... și tocmai atunci

se auzi zgomotul roţilor, pe pietrişul aleii de la intrare.

Toate gândurile negre se împrăştiară ca prin farmec, în timp ce Gallagher traversa camera, venind spre ea.

— Era culmea să nu se întâmple nimic tocmai astăzi ! zise, fără nici o altă introducere, aruncâncându-şi geanta diplomat pe un scaun şi prinzând-o strâns în braţe pe Brandy.

Buzele răcoroase o mângâiau cu aşa o sete impetuoasă, încât supărarea i se dizolvă instantaneu în căldura îmbrăţişării.

— Toată ziua m-am gândit numai la tine ! Nu eram în stare să mă concentrez nici două minute la rând ! Am anulat până şi adunarea generală de la ora cinci, ca să pot pleca mai devreme, dar tocmai când să ies pe uşă... s-a dezlănţuit taifunul !

Atingerea aspră a obrazului cu barba crescută dovedea fără putinţă de tăgadă că avusese o zi lungă şi grea.

— Taifunul ?

— Lasă, îţi explic mai târziu. Acum nu vreau să mă gândesc decât la ce minunat e să fiu cu tine !

O săruta în timp ce vorbea, buzele lui îi atingeau ochii, tâmplele, lobul urechii, colţurile gurii, explorându-i faţa neîncetat. Doamne, parcă l-aş cunoaşte de-o viaţă-ntreagă pe omul ăsta ! se miră Brandy în sinea ei, mângâind muşchii fermi ai spatelui, inhalându-i parfumul cald al trupului şi ridicându-şi gura ca să fie sărutată.

Braţele lui Gallagher se strânseră în jurul ei.

— Spune-mi, tu ce-ai făcut toată ziua, în timp ce eu stăteam la birou şi mă gândeam la tine ?

Ea zâmbi.

— Am stat, și m-am gândit și eu la tine.

— Serios ?

— Da, serios.

El îi atinse fruntea cu buzele.

— Te-ai gândit și la asta ?

— Da.

Cu vârful limbii, îi gâdilă urechea.

— Și la asta ?

— Da.

— Dar la asta ?

Ea se-nfioră, simțindu-și lobul urechii tras ușor cu dinții.

— O, da !

Mâinile lui îi cuprinseră încet gâtul, iar vârfurile degetelor mari se plimbară lent de-a lungul maxilarului.

— Vrei să-ți spun la ce m-am gândit eu ?

O primejdioasă nuanță răgușită se strecurase în glasul lui. Brandy n-o mai auzise niciodată până acum, dar simți că e mai ațâțătoare decât orice mângâiere. Era glasul bărbatului pe care-l privise, acum câteva săptămâni, cum o măsoară tăcut din cap până-n picioare... un bărbat în floarea vârstei, perfect sigur pe virilitatea lui, care acum luase o decizie și n-avea de gând să se lase oprit de nimeni și nimic !

Cu gesturi lente, privind-o drept în ochi, îi desfăcu bluza, lăsând-o să cadă pe covor, apoi își aplecă lin capul, sărutând fiecare adâncitură parfumată dintre gât și umăr. Mâinile îi alunecară după aceea în spate, desfăcându-i sutienul, și sânii

goi, ca doi mieluşei speriaţi, răsăriră în faţa privirilor lui.

Pentru o clipă, fiorul îndoielii o scutură pe Brandy, dar acesta dispăru la fel de repede cum apăruse, şi se lăsă mângâiată pe sânii plini, cu sfârcurile roz şi tari ca două bucăţele de mărgean.

El şopti răguşit :

— La asta m-am gândit ! Să mă ierte Dumnezeu, dar... în timp ce prezidam şedinţe, sau vorbeam la telefon, sau dictam scrisori secretarei, nu mă gândeam decât la cum o să te ţin în braţe, şi cum o să te ating... aici... şi aici ! Mă gândeam la cum o să arăţi, şi ce-o să simţi, şi dacă o să mai vrei ca eu să... Şi dacă nu cumva lumina crudă a zilei te-a făcut să te răzgândeşti.

Brandy scutură din cap, redusă la tăcere de dorinţa din vocea lui... de întrebarea din ochii lui... de felul în care tremura sub atingerea lui, fiindcă mângâierile acelea erau atât de profund şi provocator senzuale, încât nu se putea gândi la nimic altceva decât la durerea dulce, îndelung reprimată, pe care mâinile lui o trezeau în fiinţa ei

— Dumnezeule, cât eşti de frumoasă !

Privirea lui zăbovea pe fiecare detaliu al anatomiei ei, în timp ce mâinile continuau să frământe uşor carnea ei parfumată.

— Eşti perfectă ! Atât de zveltă... şi totuşi, atât de feminină !

Ochii îi scânteiau ca două flăcări cenuşii, într-un zâmbet de auto-ironie.

— Realitatea depăşeşte cu mult cele mai frumoase visuri ale mele !

Ea nu se putu abține să nu surâdă.

— Deci ți-ai făcut visuri...

— Bineînțeles ! Toți bărbații visează la așa ceva, mai ales când simt față de o femeie ce simt eu față de tine ! Chestie de hormoni...

Zâmbetul lui se accentuă, dar ochii îi rămaseră serioși.

— Animăluțele astea invizibile, care ne duc în lesă...

— Vorbești de parcă n-ai prea vrea să te lași dus...

Surâsul lui dispăru, lăsându-i pe buze doar senzualitate.

— Când nu vreau să fiu condus, mă rezum la a visa. Dar acum știu exact ce fac aici, Brandy, și de ce.

— Atunci spune-mi...

— Pentru că nu pot să mănânc, nu pot să dorm, nu pot să gândesc limpede, din ziua când te-am cunoscut. Pentru că nu pot să mi te scot din minte. Pentru că există între noi ceva care nu vrea să dispară, care nu se lasă negat... și trebuie să încercăm să aflăm ce anume este.

Era o mărturisire absolut sinceră, se citea asta în ochii lui, dar Brandy nu-și putu stăpâni un gând, care-o săgetă ca un fior tăios prin inimă Gallagher nu pronunțase nici măcar o dată cuvântul pe care ar fi vrut ea să-l audă, cuvântul care-i răsuna în urechi de fiecare dată când se gândea la el. Nu spusese nimic despre *dragoste*.

— Dar tu ? o întrebă el.

Brandy își lăsă capul pe umărul lui, atingând cu fruntea înfierbântată stofa fină a costumului.

— Şi eu simt la fel. Ai dreptate, acel „ceva" n-o să dispară. Deşi aşa am crezut...

— Nici măcar încăpăţânata Brandy Easton n-a reuşit să-l facă să dispară ?

Îi cuprinse bărbia cu palma şi-o privi direct în ochi.

— Am vorbit serios aseară, Brandy. Nu te voi sili să faci lucruri pe care nu-vrei să le faci. Dacă-mi arăţi uşa, voi pleca ! Dar ştii că vreau să fiu cu tine... să fac dragoste cu tine !

Brandy înghiţi greu, apoi ridică privirea spre faţa lui gravă.

— N-am de gând să-ţi arăt uşa.

Fusese doar o şoaptă, dar care pecetluise un pact între ei, mai trainic decât orice jurământ, iar drept răspuns, Gallagher o sărută mai lung şi mai pasionat decât oricând altă dată.

Casa parcă începuse să se învârtă cu ea, din momentul în care buzele lui o atinseseră : mai întâi blând, apoi cu o insistenţă din ce în ce mai imperioasă, căutând să-i deschidă gura şi să-i recunoască iar adâncimea moale... Deodată, o nevoie ireductibilă puse stăpânire pe ei amândoi, explorându-se la nesfârşit cu dinţii şi cu limba, iar Gallagher îşi înfipse degetele în părul ei bogat, trăgând-o mai aproape, şi mai aproape...

Mâinile lui alunecară peste spatele ei gol. Brandy îşi încolăci braţele după gâtul lui, simţind sub degete perii aspri de la ceafă ; ardea toată de dorinţa ca el să-şi coboare palmele şi mai jos, şi să-i cuprindă sânii. Sfârcurile întărite împungeau înnebunite prin cămaşă, cerând imperios să

simtă intimitatea atingerii, piele pe piele, fără nici un fel de obstacol.

Lent, cu mișcări șerpuitoare, Brandy își strecură mâinile pe sub haina lui. Îi putea simți sub degete căldura trupului puternic, care se încordă brusc, ssub mângâierea ei. Un geamăt surd scăpă din pieptul lui Gallagher, dar continuă s-o țină în brațe, prelungind la nesfârșit sărutul amețitor.

Oare chiar nu înțelegea ? Oare chiar nu ghicise nevoia ei sălbatică, irepresibilă ?

Nerăbdătoare, se săltă și-i apucă brațele, apoi le conduse în jos, forțându-l să-i cuprindă cu palmele sânii tari înfiorați.

Nu cumva se purta ca o destrăbălată ? Deschise repede ochii și se uită la el, dar privirea lui era scânteietoare și caldă, arzând de pasiune. Își desprinse pentru o clipă gura de buzele ei, respirând adânc, ca și cum ar fi vrut să-și strunească dorința dezlănțuită, dar mâinile continuau să-i frământe ușor sânii, iar degetele mari să se joace delicat cu sfârcurile întărâtate.

— Oh, Doamne...

Nu, nu mai putea suporta săgeata ascuțită a dorinței pe care o trezise în ea ! Cu un gest convulsiv, îi smulse fusta și-o aruncă la o parte, apoi rămase să-l privească, în timp ce el își scotea cravata, după aceea cămașa...

Brandy își aminti prima lor întâlnire, când Gallagher stătea așezat în birou, iar ea își imaginase într-o străfulgerare de gând îndrăzneț, exact scena care se petrecea acum : cum el își dezbracă în grabă haina, cravata, apoi cămașa...

— Și tu ești perfect.

Atunci nu știuse că va spune asta, dar acum, privindu-i umerii musculoși și pieptul larg, acoperit de păr cârlionțat, își dădu seama că șoapta ei murmurată era adevărată. Mâinile începură să-i exploreze trupul puternic, și simți că se îmbată toată de parfumul unic al pielii lui netede și elastice.

O săruta, iar și iar. Mâinile îi coborâră de-a lungul coloanei vertebrale, apoi mai jos, trăgând-o nemilos spre el. Ea simți atingerea aspră a părului de pe piept, excitându-i la culme sânii și făcând-o să se arcuiască — o exclamație scurtă scăpă printre buzele lui și amândoi porniră să se legene și să pulseze în același ritm, ritmul străvechii forțe primitive care iscă dorința și unește două trupuri în același trup.

— Oh...

Fusese un geamăt profund și instinctiv, venind de undeva din adâncurile secrete ale ființei ei. Un geamăt al dorinței, al nevoii imperioase care existase între ei încă din primul moment când privirile lor se întâlniseră, și comunicaseră instantaneu. Nevoia ancestrală, imboldul esențial, chemarea primitivă a bărbatului către femie și a femeii către bărbat.

Gallagher șopti răgușit, cu buzele lipite de gâtul ei

— Așa te-am dorit, din prima clipă când te-am văzut. Mi-am dorit să te țin în brațe și să-mi îngrop fața în părul tău mătăsos ! Mi-am dorit să te sărut, să te mângâi, să te trântesc pe covor, să fac dragoste cu tine, atunci și acolo ! Mi-am dorit

să mă ții în brațe și să mă privești cu ochii tăi verzi, de șerpoaică, și să-mi zâmbești cu gura ta minunată...

— O, Gallagher...

Era complet neajutorată în brațele lui, fiindcă în chiar momentul când începuse să vorbească, îi prinsese șoldurile, potrivindu-le după ale lui și făcând-o să simtă teribila forță a dorinței lui.

— Am vrut să-ți fac niște lucruri îngrozitoare. Să rup hainele de pe tine, să-ți încâlcesc părul și să-ți șterg cu sărutări rujul de pe buze, să te fac să râzi și să plângi, să te fac să urli... De ce crezi că m-am dus la fereastră, atunci, și m-am tot holbat la nenorocita aia de parcare ? !

Acum mâinile lui o dezbrăcau cu îndemânare și siguranță de restul hainelor, lăsând-o goală din cap până-n picioare. O trase apoi din nou lângă el și ea îl simți cum se înfioară, când cu vârfurile degetelor îi descoperea iar rotunjimile calde ale trupului. Blând, dar ferm, o împinse pe canapea nemaisuportând nici o nouă amânare, și-i ordonă răgușit :

— Dezbracă-mă !

Întâi cu sfială, apoi din ce în ce mai îndrăzneață, ea se conformă și, când el se lungi după aceea lângă ea, explorându-i trupul centimetru cu centimetru, își dădu seama că aproape a uitat ce plăcut e să stai întinsă alături de un bărbat, să-ți imparți cu el intimitatea, fără secrete, fără ascunzișuri. Sau... poate că nu știuse niciodată ! Deși cunoscuse ceva din impulsul acela fizic, niciodată nu mai fusese îmbrățișată așa cum o îmbrățișa Gallagher acum, nimeni n-o mai privise ca

el, când o mângâia și-i stârnea toate simțurile, nici un bărbat n-o mai făcuse să se înfioare și să pulseze toată în brațele lui, arătându-i limpede ce dorește de la el.

Când în sfârșit deveniră unul și-același trup, fericirea care o inundă nu se putea compara cu nimic din ceea ce cunoscuse vreodată Gallagher o posedă cu atât de impetuoasă, puternică și nerăbdătoare virilitate, încât crezu că o să-și piardă mințile de plăcere ! Dar și ea simțea aceeași dorință sălbatică de posesiune, aceeași foame nepotolită de voluptate, așa că îl ținu tot atât de strâns cum o ținea el, legănându-se și mișcându-se în același ritm nebunesc, până ce senzațiile lor nu mai avură spațiu unde să urce și el gemu, ea țipă lung, și lumea întreagă explodă într-o ghirlandă de scântei multicolore !

Încet, încet, bătăile inimii se liniștiră și Brandy se relaxă, lăsându-și mâinile să-i alunece moale pe spatele lui. Deschise ochii și, întorcând capul, cuprinse cu privirea interiorul camerei da, era diferită.

Gallagher se ridică într-un cot și se uită în jos spre ea. Îi putea simți privirea, dar descoperi că n-are puterea să-și întoarcă fața. El îi mângâie sânul și-i rosti blând numele.

— Brandy. Uită-te la mine.

O prinse ușurel de bărbie, și trebui să-l privească în ochi ; el se încruntă, observând vălul întunecat care acoperea irișii verzi.

— Ce este ?

Ea dădu din cap.

— Nimic.

— Ba da, s-a întâmplat ceva. Ce ai ? Îți pare rău ?

— O, nu ! Dar...

Se opri. Nu găsea cuvintele potrivite pentru ceea ce simți ; o stranie tristețe și parcă o spaimă tulbure, care înlocuiau aidoma refluxului valul de pasiune ce se retrăgea încet, încet.

— Dar fost prea mult și prea repede. Așa e ? Ești speriată de tornada pe care am dezlănțuit-o amândoi. Știu ce gândești cum se poate, am ajuns prea curând aici, nici n-am apucat să ne cunoaștem bine unul pe celălalt... Îți stăruie în minte greșeala pe care ai făcut-o cu Martin și te întrebi dacă nu cumva și acum o să se termine la fel.

Brandy făcuse ochii mari.

— Așa e. De unde știi ?

— Pentru că și eu simt la fel. Nu, nu greșeala, ci restul.

O mângâie ușor cu palma pe umăr.

— Nu e deloc neobișnuit ca oamenii să se simtă triști, după ce-au făcut dragoste... Iar după „incendiul" prin care am trecut amândoi... nici nu se putea altfel. Amândoi suntem... ne simțim, zguduiți.

Zguduită. Da, într-adevăr, se simțea zguduită, dar nu numai de pasiunea carnală consumată, ci și de flacăra aprigă a sentimentelor care-i aprinseseră inima și-o făcuseră să ardă cu vâlvătăi. De-aceea era înspăimântată : știa că, orice ar fi simțit el față de ea, nu se putea compara nici pe

departe cu intensitatea dragostei pe care o nutrea ea față de el.

Îl privi drept în ochi.

— Tu te simți zguduit ?

— Din cap până-n picioare.

— După ce s-a întâmplat cu Martin, am jurat că n-o să-mi mai dau niciodată frâu liber sentimentelor. Și poftim, acum iar...

Vocea i se pierdu, nehotărâtă, şi Brandy ridică din umeri. Gallagher o trase mai aproape.

— Nu se putea să fie altfel, nu-nțelegi ? Nouă nu ne-a fost dat să ne ținem de mână prin parcuri, sau să ne sărutăm pe furiș în sălile de cinema. A existat o asemenea forță de atracție între noi, încă din prima zi când ne-am întâlnit, încât nu putea să se termine altfel ! Tu chiar nu înțelegi ? Nu-ți amintești ? Dorința asta a fost tot timpul prezentă, clocotea în noi de fiecare dată când ne întâlneam, creştea, se făcea din ce în ce mai puternică ! Iar faptul că am negat-o cu atâta vehemență, încât am negat intenția de a rezolva cumva lucrurile, n-a făcut decât s-o transforme într-un adevărat vulcan. Era inevitabil... să se întâmple într-o zi !

O mângâie delicat pe obraz.

— Niciodată nu mi-am dorit atât de tare să fac dragoste cu cineva ! De fiecare dată când te vedeam, era o adevărată tortură. Iar în seara asta s-au rupt zăgazurile. Niciodată nu m-am simțit atât de copleșit, de scăpat de sub control ! Dacă te-am speriat, te rog să mă ierți. Dar poți fi sigură că m-am speriat și pe mine însumi !

Brandy îl privi surprinsă.

— Te-ai speriat pe tine însuți ?

El zâmbi, auto-ironizându-se

— O, da ! Înainte să vin aici, mă gândeam că o să fiu blând cu tine, că o să te iau încet, o să-ți arăt că pot fi cel mai iscusit amant pe care l-ai avut vreodată... Dar n-a fost să fie !

Scutură din cap, supărat.

— În loc de asta, poftim ce-a ieșit flăcări, potop, tornade !

Brandy îl cuprinse instinctiv cu brațele, simțindu-și sufletul inundat din nou de fericire.

— Ești cel mai iscusit amant pe care l-am avut vreodată ! Și tornadele au fost minunate !

Buzele lui alunecară senzual pe fruntea ei.

— Cred că furtuna a trecut... cel puțin pentru moment. Acum avem timp destul, tot timpul pe care nu l-am avut înainte... Putem face orice vrem. Să vorbim, să ne distrăm, sau pur și simplu să stăm împreună, fără să facem nimic.

Inima ei păru să se oprească în loc : Doamne, ce frumos sună ! Dar... rămânea întrebarea : până când ? Cât timp va mai trece până se va termina totul ? !

Alungă departe gândul dușmănos.

— Sună tot atât de minunat ca și... tornadele.

— Perfect. Fiindcă nu vreau doar să facem dragoste. Vreau să te scot în lume... la teatru, la plimbare, să-mi cunoști prietenii. Și vreau să stăm și acasă, să ne uităm la televizor, să bârfim, să ne certăm și să ne împăcăm. Vreau să te văd seara, când mă întorc de la birou, și în week-end, când putem să-l ducem pe Whiskey sus pe deal. Ce

spui, crezi că te-ai descurca să rezişti la toate astea ?

Ochii lui o scrutau cu atenţie, de parcă ar fi vrut să-i citească în adâncul sufletului.

Brandy îl încolăci cu braţele, ca o liană, şi-şi alunecă palmele peste netezimea perfectă a spatelui musculos.

— Cred că da. Aproape la toate.

— Bun, pentru că asta e doar „aperitivul" !

O sărută din nou, scurt de data asta, dar cu un sentiment al posesiunii care pe Brandy o făcu să se-nfioare.

— Cu toate că, desigur, o să vreau să facem şi dragoste...

Se aplecă şi-i deschise gura cu buzele lui, apoi murmură :

— ...începând chiar de acum !

Ceea ce şi făcu.

Câteva ore mai târziu, se desprinseră în sfârşit unul din braţele altuia, se îmbrăcară şi pregătiră împreună cina, mişcându-se prin bucătărie fără a se stingheri prea mult unul pe celălalt. Doamne, ce perfect pare ! Totul e absolut perfect, şi exact aşa cum trebuie să fie !

— Ţii minte ce mi-ai spus când smulgeam buruieni în grădină ? Că sunt foarte „domestică", pentru o femeie de carieră. Dar văd că acelaşi lucru se poate spune şi despre tine... judecând după felul cum te descurci într-o bucătărie !

— După atâţia ani de burlăcie, te cred ! Deşi ferma mea încă n-are ceea ce s-ar putea numi „o

ambianță domestică". Mda, ar cam trebui să iau măsuri...

— Aș putea să te ajut și eu?

El zâmbi cu înțeles.

— De ce, ca nu cumva să zugrăvesc toți pereții cu alb ? Drept să spun, ideea îmi surâde, dar pe moment am alte nevoi casnice în minte. Dacă nu cumva intenționezi să mă dai afară peste noapte, să știi că mâine dimineață îmi trebuie o cămașă curată.

Ea se ridică în picioare, cu ochii scânteind vicios, și începu să-i descheie nasturii de la cămașă.

— Nici prin cap nu-mi trece să te dau afară la noapte ! Și, întîmplător, am o mașină de spălat nemaipomenită...

Mâinile i se strecurară agile sub cămașă, mângâindu-l senzual pe piept.

— Așa că... ai putea să mi-o dai... chiar acum.

Cu o mișcare provocatoare, își apăsă sânii de pieptul lui, în timp ce-i trăgea cămașa de pe umeri. Gallagher gemu surd, apoi, prinzând-o de șolduri, îi șopti la ureche :

— Ce spălătoreasă afurisită îmi ești ! Vino tu repede înapoi, și-o să vedem ce alte treburi... casnice se mai pot găsi pentru tine !...

Cât să fi fost ceasul aseară, când în sfârșit am adormit ? se întrebă Brandy, somnoroasă, a doua zi dimineață. Și cui îi pasă, în fond ? Totul fusese minunat. Minunat. Minunat ! Nu numai amorul pe care-l făcuseră, în sine, ci și felul în care discutaseră, glumiseră, se tachinaseră și apoi ador-

miseră unul în brațele celuilalt, Gallagher cu o mână peste mijlocul ei, de parcă așa ar fi dormit de-o viață întreagă.

Lăsând la o parte reveria, se ridică alene din pat, căscând și întinzându-se ca o pisică, apoi se îndreptă cu pași leneși spre baie, de unde se auzea dușul curgând.

— Bună dimnieața !

Zâmbind hoțește la ea printre aburi, Gallagher trase perdeaua de plastic și se înclină ușor.

— Bună dimineața ! Poftiți înăuntru !

— O, mulțumesc, sunteți foarte ambil !

Păși ca o regină, arcuindu-și grațios piciorul, peste plinta de mozaic.

— Doar un minut vă deranjez, stimate domn !

— Desigur ! Nu mai mult de un minut !

Îndrăzneață, se apropie și mai tare de el, desfătându-și ochii cu imaginea mușchilor frumos reliefați sub pielea bronzată, iar când întâlni privirea ochilor cenușii, nu-și putu stăpâni un surâs de pură, descătușată fericire.

— Săpun ?

— O, ce amabil ești !

— Dă-mi voie, te rog !

O răsuci cu spatele la el și o săpuni cu delicatețe, de la umeri și până la șolduri, apoi o întoarse din nou cu fața și continuă, la fel de grav și de serios.

Ea suspină, privi în jos, după aceea ridică iar capul și zâmbi cu șiretenie.

— Să mai stau un minut ?

— Știu eu ? Hai, treacă de la mine... Sau chiar două... De ce nu trei ? Ori chiar patru ?

Cu multe minute mai târziu, Brandy stătea în fața oglinzii, uscându-și părul și urmărind, cu coada ochiului, metamorfoza persoanei particulare Gallagher Ryan — iubitul ei cel senzual și minunat ! — în domnul director general Gallagher Ryan, binecunoscută persoană publică ! Apropiindu-se de oglindă ca să-și aranjeze cravata, Gallagher îi aruncă o privire oblică.

— Crede-mă că aș sta cu tine toată ziua !

Ea își aminti brusc.

— Nu mi-ai spus în ce-a constat „furtuna", care te-a făcut să întârzii aseară.

El își culese haina de pe scaun, o îmbrăcă, și își puse portvizitul în buzunar. Culese apoi servieta de jos și-i răspunse :

— A, da. Bine că s-a întâmplat aseară, și nu săptămâna trecută !

— Ce vrei să spui ?

Ceva din tonul lui o făcu pe Brandy să lase jos peria de păr și să se întoarcă.

— Geoffrey Fletcher, fostul tău șef, și-a dat demisia aseară.

— Poftim ? !

— Exact acum, când ne pregătim pentru o masivă campanie publicitară ! Totul e deja planificat... Nici nu știu dacă o să pot găsi pe cineva să-l înlocuiască, într-un timp atât de scurt !

— Dar...

— Bineînțeles că tu ai fi fost principala candidată, dacă s-ar fi întâmplat săptămâna trecută.

Dar acum situaţia s-a schimbat. Din fericire pentru noi, nu mai e cazul.

— Ce anume s-a schimbat ?

Vocea ei se asprise, dar Gallagher nu păru să bage de seamă.

— În primul rând, ai deja o altă slujbă, mult mai bună decât cea de la BioTech, dacă ţinem cont de nivelul la care te afli în meseria asta. Pe de altă parte... acum, că suntem împreună, sper să nu te aştepţi să iau în considerare, la modul serios, eventuala ta candidatură !

— Bine, şi dacă eu asta vreau ?

Era o anume intensitate în vocea ei, care o surprinse până şi pe ea însăşi. Un fior îngheţat începu să i se răspândească prin trup, răceala îngrozitoare a unei presimţiri teribile.

— Nici nu se poate pune problema !

— Nu se poate pune problema ? ! Nu-mi vine să cred că ai spus aşa ceva! Aici e vorba de întreaga mea carieră, iar tu consideri că „nici nu se pune problema“ !

Ochii lui se întunecară.

— Exact. Nu încape nici un fel de discuţie. BioTech e o companie mică, unde bârfele se împrăştie cu viteza luminii ! Ce-o să spună lumea, dacă eu te angajez înapoi, în circumstanţele actuale ?

— Puţin îmi pasă de ce spune lumea !

— Ei bine, mie îmi pasă ! Trebuie să fiu un conducător imparţial. Mai mult, trebuie să se vadă că sunt imparţial.

— Vrei să spui că ţi-e ruşine cu mine ?

— Nu fi ridicolă ! Vreau să te arăt lumii întregi, dar la braţul meu, nu lucrând în firma mea !

— Dumnezeule, ce stil demodat şi absolut discriminator poţi să ai ! Clasica atitudine a struţului! Ce importanţă are ce spune lumea ? Sunt omul cel mai potrivit pentru postul ăsta, şi o ştii foarte bine !

Faţa lui Gallagher părea tăiată în granit.

— Brandy, ai deja o altă slujbă...

— Dar ţi-am spus de-o mie de ori, singura slujbă pe care mi-o doresc este cea de la BioTech ! Tu chiar nu mă asculţi deloc ?

— Ba da, te ascult, dar nu te înţeleg. Nu mi-ai oferit până acum nici un motiv plauzibil pentru dorinţa asta atât de înverşunată !

Se săgetau cu privirea ca doi cocoşi gata să sară la bătaie, iar Brandy se văzu nevoită să coboare prima ochii. Gallagher preţuia onestitatea mai mult decât orice — şi ea îl înşelase tot timpul. Cum să-i spună acum adevărul, cum să suporte schimbarea din privirea lui ?

— Nu pot să-ţi ofer un asemenea motiv.

— Sigur că nu, din moment ce nu există !

— Ba da, există !

— Dacă tu nu poţi să-mi spui motivul, atunci nici eu nu pot să-ţi dau postul înapoi.

— Trebuie ! Trebuie să mi-l dai înapoi !

— Nu sunt obligat să fac lucruri pe care nu vreau să le fac.

— Nici chiar când e cel mai bine pentru Bio-Tech ? Nu prea sună *imparțial*... Îi zvârlise argumentul în față aproape cu cruzime. Ba chiar mi se pare o decizie foarte părtinitoare, menită să-i convină numai lui Gallagher Ryan !

El făcu un pas în față și o prinse strâns de mână.

— Nu-mi vine să cred că ne certăm în halul ăsta ! Dar dacă tot ai început discuția, hai să lămurim o dată pentru totdeauna un lucru: dacă-ți amintești, ți-am mai spus că, după părerea mea, femeile și munca nu se amestecă ! Iar acum o să adaug și că am învățat lecția asta în modul cel mai dur posibil ! Tocmai de-aceea mi-am promis că n-am să mai fac greșeala asta niciodată !

O privi îndelung, dar fără urmă de blândețe pe față.

— Și ține minte : eu îmi respect *întotdeauna* promisiunile !

Brandy izbucni, furioasă :

— Nu-ți pasă de mine nici cât negru sub unghie ! Te gândeștti numai și numai la tine !

Pentru o clipă, el nu zise nimic. Un mușchi i se zbătea nervos la maxilar...

— Dacă asta crezi tu.

— Asta *văd* ! Și asta simt ! Dar...

El o întrerupse cu violență :

— Vrei să mă lași să termin ce am de spus ? Dacă asta crezi tu, n-ai decât să mă pui la încercare ! Poți să-ți iei postul înapoi, și de mâine ! Instalează-te în scaunul lui Geoffrey Fletcher, n-ai decât ! Dar, dacă o faci, între noi totul s-a sfârșit.

S-a sfârșit încă înainte de a începe. Din chiar clipa asta !

Respira percipitat, de parcă ar fi alergat nu știu câți kilometri. Sau de parcă tocmai ar fi făcut dragoste cu ea ! gândi Brandy, amintindu-și de noaptea abia trecută. O adiere rece, de fericire pierdută, îi cutremură trupul.

— Ai de făcut o alegere, Brandy, una foarte simplă ori eu, ori slujba. Pentru că nu se poate. n-o să se poată niciodată, să le ai pe amândouă în același timp !

CAPITOLUL ZECE

Brandy își dăduse seama, desigur, că nu va fi ușor să lucreze cu Gallagher. Dar nu se așteptase în nici un caz să fie chiar atât de greu!

Plecase de la ea, duminică dimineața, atât de supărat, aproape turbat de mânie rece, încât Brandy crezuse c-o va lăsa de tot în pace, ba chiar va evita total s-o întâlnească. Când colo, în chiar prima zi a revenirii ei la BioTech, exact când se pregătea să se instaleze în noul ei birou, îl văzu apărând în ușă.

— Bine ai venit înapoi, stimată doamnă Easton! Bănuiesc că folosești în continuare acest nume, deși...

Ezită o clipă.

— ...nu prea mai este de actualitate.

Închise ușor ușa în spatele lui, spre marea dezamăgire a secretarei lui Brandy, care-l sorbea din ochi cu sinceră admirație.

— Chiar trebuie să te porți așa formal?

Nu-l mai văzuse deloc din dimineața aceea îngrozitoare, doar îi zărise când și când mașina, scârțâind nervos din frâne în sus și-n jos pe drumeag. Cu toate că-și adunase toate forțele pen-

tru întâlnirea de acum, descoperea că prezenţa lui reală era de-un milion de ori mai tulburătoare decât îşi imaginase.

În ciuda animozităţii care fierbea între ei, simţea un imbold covârşitor să alerge şi să se arunce în braţele lui. Îi putea simţi privirea, vibraţiile trupului, ca o forţă irezistibilă care-o atrăgea din nou spre el.

— Cam ce te-ai aşteptat tu să vin şi să-ţi spun ? Că-mi amintesc cât de frumoasă eşti când stai goală în lumina focului ? Că atunci când am făcut dragoste am descoperit că e adevărat ce se spune, despre pământul care se despică sub tine şi...

— Taci ! Încetează !

— Atunci de ce obiectezi împotriva formalităţii ? Mi se pare o metodă tot atât de utilă, împotriva amintirilor dureroase, ca şi folosirea unui nume de căsătorie fals, împotriva avansurilor amoroase nedorite.

— Dar tu n-o foloseşti împotriva amintirilor, ci pur şi simplu ca să mă pedepseşti pe mine ! Nimeni nu-şi spune aici „domnule" sau „doamnă". De ce nu poţi să mi te adresezi normal, pe numele mic, aşa cum face toată lumea ?

— Pentru că mă doare. Îmi aminteşte de ce-a fost, de ce-ar fi putut să fie, dacă tu n-ai fi pus cariera înainte de toate...

— Vorbeşti de parcă tu n-ai fi făcut la fel ! Nu ţi se pare că te cam grăbeşti să arăţi cu degetul, când şi tu eşti la fel de vinovat ?

Aproape că țipa. Oare își imaginează că pe ea n-o doare? Fără el, viața ei era din nou săracă și cenușie!

Coborî repede tonul și șuieră cu răutate:

— Iar acum, singurul lucru care te doare, de fapt, este propriul orgoliu masculin! Ai vrut ca să te așez în centrul existenței mele și să las la o parte orice altceva. Dar de ce-aș fi făcut-o? Aveam alte planuri, cu mult înainte de a te cunoaște. Doar nu era să le las baltă numai de dragul unei aventuri de scurtă durată!

— A, deci asta consideri tu că era o aventură de scurtă durată.

— Bineînțeles! Nu mai suntem adolescenți. Amândoi avem în spate câte o căsnicie ratată. Știm mai bine ca oricine că nimic nu durează veșnic.

— Mai ales când trebuie să ne gândim la cariera noastră!

Vocea lui avea o nuanță sardonică.

Privirile li se ciocniră din nou. Brandy simți că e gata să explodeze de mânie, dar se stăpâni. Impasibilă, deși cu un glas care suna ca scârțâitul unei bucăți de cretă pe sticlă, îi răspunse calm:

— Exact.

Și cu aceasta, conversația lor luă sfârșit.

Las' că-ți arăt eu ție! gândi Brandy după ce Gallagher plecase. Va munci cu atâta ardoare, va obține rezultate atât de strălucite, încât el va fi obligat să-și calce pe mândrie și să recunoască, învins, că are nevoie de ea la BioTech.

O săptămână mai târziu, era convocată la el în birou.

Cu pași lenți, se apropie de masa lui de lucru, hotărâtă să nu se trădeze — Doamne, cât de dureros îi bătea inima, doar văzându-l !

Gallagher înregistră cu privirea legănarea ademenitoare a șoldurilor ei și se încruntă imperceptibil, dar nu spuse decât :

— Iată notițele mele în legătură cu sumele alocate pentru bugetul de reclamă. Ședința se ține la ora trei. Te rog, ai grijă ca departamentul tău să distribuie toate documentele necesare, la toată lumea, ca să aibă timp să le citească în prealabil.

— Le-am distribuit deja. Secretara ta a primit dosarul complet azi-dimineață. Vrei să le vezi ?

Gallagher spuse două vorbe în interfon și secretara năvăli înăuntru cu dosarul. Îl puse pe masă și dădu să plece, dar din ușă se întoarse și spuse :

— A, și încă un lucru, domnule Ryan !

El ridică întrebător privirea. Doamne, gândi Brandy, ce bine cunosc fața asta, fiecare rid, fiecare trăsătură ! Mâinile o furnicau de dorința să-l atingă, atât de tare încât trebui să și le ascundă repede la spate, încleștând din degete.

— A sunat Amanda Trescott. Vrea să știe dacă vă întoarceți la timp pentru cină, diseară. Spunea că vrea să pregătească ceva special dacă veniți devreme.

Nu se uita la Brandy, părea că uitase complet de prezența ei.

— Amanda ?

— A, da. Spune-i să nu se deranjeze. S-ar putea să mă întorc destul de târziu.

Întoarsă la ea în birou, Brandy se purtă toată ziua ca un urs cu o bubă-n fund, răstindu-se la secretară și bruftuind musafirii nepoftiți. Amanda ! Ha ! Chiar că nu i-a trebuit prea mult timp ca s-o înlocuiască !

Ei bine, asta demonstra, însă, că luase decizia justă. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi dat cu piciorul șansei care i se oferise, doar de dragul lui Gallagher ? Acum el ar fi părăsit-o deja, iar ea n-ar fi rămas cu absolut nimic !

Pe când așa, având munca ei, era capabilă să adune realizări una după alta. În fața golului dureros pe care-l simțea în suflet, putea măcar să se consoleze cu ideea că se află pe drumul cel bun, care o va duce la împlinirea țelului ei dintotdeauna. Gallagher începuse să transforme BioTech într-o companie de primă mână, adevărat „vârf de lance“ în domeniu — față de anii trecuți, când Brandy trebuia să facă mari eforturi pentru a obține o publicitate cât de cât bună, acum presa stătea la coadă în anticamera ei. Dădea interviuri după interviuri, la radio și în ziare, colabora cu cercetătorii la realizarea documentarelor științifice pentru televiziune și călătorea în toată țara, luând cuvântul la conferințe și seminarii.

Descoperise foarte repede că tocmai perspectiva acestei activități frenetice și teribil de obositoare, fusese motivul principal al demisiei lui Geoffrey Fletcher. Gallagher îl presase mereu să ia o atitudine mai agresivă, în vederea creșterii

imaginii publice a firmei, dar Geoffrey — leneșul, incompetentul Geoffrey — pur și simplu nu se dovedise la înălțimea solicitărilor. Până la urmă, devenise o chestiune de „pleci de bună voie, sau îți dau un șut în fund" iar el preferase prima variantă.

Povestea, așa cum îi fusese relatată de colegi, îi lăsase lui Brandy un gust amar: Gallagher trebuie să fi simțit de mult semnele furtunii care stătea să izbucnească — oare de-aceea o posedase atât de insistent și fără ezitare, în prima lor noapte împreună ? (Prima, și ultima ! își spuse amărâtă.) Oare nu fusese vorba de cu totul altceva, decât pasiunea covârșitoare în care își dorise ea atât de mult să creadă ? În definitiv, Gallagher era suficient de experimentat și stăpân pe sine, ca să-și poată modela după voie apetiturile fizice. Nu cumva plănuise s-o aibă în buzunar — sau, mai bine zis, în pat — definitiv, înainte ca furtuna demisiei lui Geoffrey să se dezlănțuie și s-o târască înapoi la BioTech, deci departe de influența și puterea lui de a o reține ?

Slavă Domnului, gândea Brandy, trecând dintr-o ședință în alta, dintr-un tren în altul, că „turneul" ei frenetic o silea să stea departe de birou în majoritatea timpului, făcând astfel ca întâlnirile lor să fie foarte rare. Comunicarea dintre ei se rezuma aproape numai la informări scurte și mesaje transmise prin intermediul secretarelor.

Dar, întorcându-se într-o vineri seara, târziu, de la Birmingham, îl găsi la ea în birou. Exclamă, surprinsă :

— Gallagher !

El se îndreptă de spate, ușor și elastic ca întotdeauna.

— Tocmai îți lăsam un mesaj. Te-am auzit la radio aseară. Felicitări ! Ai fost nemaipomenită !

— Mulțumesc.

Brandy roșise până la urechi în fața neobișnuitului compliment. Lăsă jos bagajele și-și netezi fusta cu mâinile. El o privi lung, și amintirea unei alte întâlniri, prima, păru să fulgere pentru o fracțiune de secundă între ei. Brandy își coborî iute privirea, speriată de repeziciunea aproape instantanee a comunicării dintre ei.

— Am trecut pe la birou doar ca să-mi iau corespondența. Toată săptămâna am fost pe fugă și n-am avut timp de scrisori. De fapt, mă bătea gândul să mă duc direct acasă...

— Sunt un laș, Brandy. Ar fi trebuit să te sun, sau să te chem și să-ți spun, dar... descopăr că nu-i deloc ușor să mă aflu în compania ta.

Ochii ei scânteiară. Gallagher, laș ?! A, nu, asta chiar că nu putea s-o creadă !

— Mai ești supărat pe mine ?

— Bineînțeles că sunt ! Ce întrebare ! Crezi că e simplu să te vezi dat la o parte, în favoarea unei slujbe ?! Și încă există mult prea multe între noi... ca să-mi fie ușor.

Nu, nu i se părea în ochii lui se putea citi o adevărată agonie ! Strigă, înciudată

— Nu există nimic între noi !

— Prea mult nimic devine în sine o problemă !

— Atunci n-ai decât s-o pui pe Amanda s-o rezolve.

— Amanda ?

— Da, Amanda ! N-o ai pe ea la îndemână, să te-ajute să ieși din încurcătură ?

El se încruntă și-și vârî mâinile adânc în buzunare.

— Da, într-adevăr. De fapt, stă cu mine la fermă, de câteva zile. Poate ar trebui să vă fac cunoștință... aveți multe în comun.

— N-am nici cea mai vagă dorință s-o cunosc pe această... această...

Știa exact cam ce anume ar fi avut ele „în comun" și gândul îi era insuportabil ! El întrebă cu răceală

— Această, ce ?

— Lasă-mă, vreau să plec acasă ! Mi-e frig, mi-e foame, sunt extenuată și genul ăsta de conversație e ultimul lucru de care am nevoie într-o vineri seara ! Mai ales după săptămâna asta îngrozitoare !

— Succesul trebuie întotdeauna plătit. Sper că ești de părere că a meritat prețul, în cazul tău...

— Același lucru l-aș putea spune și eu despre tine ! Deși, bineînțeles, tu n-ai plătit nimic, nu-i așa ? S-ar părea că nu duci lipsă de confort casnic... ca să nu zic distracții !

Gallagher se strâmbă disprețuitor.

— Da ? Așa s-ar părea ?

— Așa mi se pare mie !

— Atunci habar n-ai cât de tare s-ar putea să greșești !

După care se întoarse brusc și ieși.

Ajunsă în fața ușii de la cabană și bâjbâind prin geantă după cheie, Brandy auzi deodată lătratul

vesel al lui Whiskey și, în secunda următoare, cățelușul îi sărea neastâmpărat la picioare, bucuros s-o revadă. Îl împinse la o parte cu blândețe și aruncă o privire în jur.

— Jos, jos, Whiskey ! Unde ți-e stăpânul ?

— Acolo unde e de obicei... adică la birou. Probabil. Bietul Whiskey, a ajuns aproape ca un copil lăsat afară cu cheia de gât !

Era vocea unei femei, puternică și veselă. Brandy se întoarse și întâlni privirea unei blonde atrăgătoare, îmbrăcată fără pretenții, în pantaloni negri și o jachetă verde-oliv. Își dădu seama că propria expresie încruntată nu e un răspuns prea potrivit la comportarea prietenoasă a celeilalte femei, dar nu se putea stăpâni. Iar necunoscuta blondă păru să nu se sinchisească prea tare.

— Sunt Amanda Trescott, o prietenă de-a lui Gallagher. Dumneata trebuie să fii Brandy Easton, nu ?

— Da, da, așa e. Încântată...

Strânse fără chef mâna care i se întinsese.

— Gallagher mi-a vorbit despre dumneata.

— A, da ?

Amanda râse, amuzată de tonul lui Brandy apoi adăugă repede

— Sigur, nu mi-a spus prea multe. Doar că lucrați împreună la BioTech și că sunteți și vecini. Bănuiesc că nu e prea ușor să locuiți aproape gard în gard ! Să trebuiască să vă amintiți de serviciu de fiecare dată când ieșiți din casă !

— Mie-mi spui că nu-i ușor ? !

Tonul sec cu care vorbise o făcu pe cealaltă femeie să-i arunce o privire uimită și apoi să se scuze în grabă

— Iartă-mă, te țin aici în ușă cu pălăvrăgeala mea, când tu probabil abia aștepți să ajungi acasă! Dar așa se întâmplă când lucrezi singură toată ziua. Seara ești în stare să amețești cu vorba până și pe un surdo-mut !

— Sunt sigură că Gallagher se va întoarce foarte curând...

Vocea lui Brandy era tot atât de înghețată ca zâmbetul țeapăn.

— ..și-atunci o să ai cu cine vorbi. Mă rog, o să ai companie.

— A, compania lui Gallagher e tot atât de amuzantă ca și aceea a unui catâr bolnav de febră tifoidă ! Nu știu ce are în ultima vreme, dacă e din cauza serviciului sau e un alt motiv, dar eu, care-l cunosc de ani de zile, nu l-am văzut niciodată atât de tăcut și de posac ! Dacă n-ar fi unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei, probabil l-aș trimite la dracu' cu comanda lui cu tot ! În definitiv, nu se poate spune că ducem lipsă de comenzi, și mi-e un dor nebun de copii, de când trebuie să vin aici atât de des.

— Comandă ? Copii ? Iartă-mă, dar nu-nțeleg...

— Copiii mei. Nu ți-a spus Gallagher ? Sunt designer de bucătării. Lucrez în asociere cu soțul meu... firma „Kitchen Concepts“, n-ai auzit de ea ? Suntem destul de cunoscuți...

— Da, mi se pare că am auzit de voi.

— Acum două săptămâni am primit un telefon de la Gallagher, că s-a hotărât să scoată la lumină ruina asta splendidă pe care și-a luat-o pe cap ! A trebuit să las toate baltă și să vin aici, ca să discutăm idei de amenajare, să fac primele schițe

Vocea Amandei se stinse, pentru câteva clipe, de parcă gândul i-ar fi zburat în altă parte, apoi reluă cu mai multă forță :

— Proiectul a avansat deja destul de mult, dar Gallagher pare să-și fi pierdut complet entuziasmul inițial. Nu mai reușesc să scot nici o vorbă de la el ! De fiecare dată când îl întreb câte ceva, fie și cel mai simplu lucru, se răstește la mine să-l las dracului în pace, sau să fac ce mă taie pe mine capul, lui și-așa îi e indiferent ! N-aș putea numi asta o atitudine foarte încurajatoare...

Amanda se strâmbă, apoi adăugă :

— Dimpotrivă, e chiar demoralizantă !

Gândurile lui Brandy se învolburară sălbatic! Doamne, cât de nedreaptă a putut să fie ! Întrebă, cu glas răgușit

— Ce crezi că se întâmplă cu el ?

Amanda râse.

— Dacă era vorba de altcineva, aș fi zis că e îndrăgostit lulea, dar în cazul lui Gallagher nu se potrivește. După toate câte i le-a făcut Maria, n-a mai dat voie nici unei femei să se apropie de el... din punct de vedere sentimental. Și n-aș putea spune că nu-i dau dreptate.

Oftă îngândurată.

— Bănuiesc că e din cauza stresului de la birou. Mănâncă, doarme și visează numai la compania asta a lui !

Făcu o pauză, lovind ușor de picior o crenguță smulsă din gardul viu, apoi continuă, pe un ton foarte firesc, dar privind-o pe Brandy drept în ochi

— Sigur, dacă ar fi vorba de o femeie, mi-e greu să-ți spun ce-aș fi în stare să-i fac, fiindcă l-a adus

în starea asta mizerabilă ! Gallagher a suferit destul în viață și ar merita să aibă parte numai de ce-i mai bun pe lumea asta !

Brandy se văzu nevoită să-și plece privirea, dar își reveni repede și contraatacă fără milă :

— Știu că nu e treaba mea, dar... dacă voi doi sunteți așa buni prieteni, de ce nu-l întrebi direct care-i problema ?

Expresia Amandei se îndulci. Începu să râdă încetișor.

— Am crezut că... mă rog, nu contează. Dacă mă întrebi așa ceva, înseamnă că nu-l cunoști absolut deloc pe Gallagher ! E un om foarte discret, și nici prietenii lui cei mai buni nu îndrăznesc să pătrundă „acolo unde și îngerilor le e frică să pășească"... în sufletul lui. Mda, de fapt ce tot vorbesc eu aici ? Pentru tine, Gallagher e doar un șef de la serviciu, de ce te-ar interesa toate astea ? Iartă-mă că te-am reținut atâta, cu poveștile mele. Noapte bună !

Brandy închise ușa și se rezemă amețită de tăblia rece. Tonul cu care-i vorbise Amanda fusese unul de nevinovată conversație, dar observațiile ei avuseseră bătaie lungă. Oare bănuia ceva din cele ce se întâmplaseră între ea și Gallagher ?

Nu, n-avea cum ! Putea băga mâna-n foc că Gallagher nu i-ar fi spus nimic. Nu, a fost pur și simplu o conversație banală. Era evident că Amanda presupusese despre ea și Gallagher că se află în termeni amicali — o presupunere absolut naturală, ținând cont de maniera familiară în care Brandy îl tratase pe Whiskey, plus faptul că lo-

cuiau şi munceau în strânsă apropiere — şi că Brandy e tot atât de preocupată ca şi ea, Amanda, de starea ciudată în care se afla Gallagher.

Ceea ce nu e cazul ! îşi spuse Brandy cu hotărâre. Indiferent ce-a fost între ei, s-a terminat ! Orice sentiment ar fi nutrit pentru el, acum era mort, ucis în faşă de totala lui insensibilitate şi de refuzul orb de a recunoaşte cât de important era pentru ea postul de la BioTech.

Era, într-adevăr, mai important decât orice altceva. Depunea o muncă fantastică acolo, valorificându-şi la maximum talentul şi experienţa. Reuşise, în ultima vreme, să dobândească o imagine publică din ce în ce mai clară, care făcuse ca numele ei să devină familiar oricui se interesa de cercetarea în domeniul produselor medicale. Toată lumea o felicita, şi era deja doar o chestiune de timp, până ce recunoaşterea succesului va veni şi din partea singurului om din lume care conta pentru ea. Omul spre care se îndrepta toată munca, tot talentul ei. Omul care, indiferent ce alte defecte avea, era întotdeauna scrupulos de atent să recunoască meritele cuiva, atunci când considera că e cazul.

Triumful nu era prea departe. De ce i-ar păsa, aşadar, că Gallagher se poartă ca un tigru cu un spin în labă ? De ce i-ar păsa că mândria lui de mascul arogant era aşa rănită de respingerea ei, încât nu mai reuşea să se poarte civilizat nici cu prietenii lui cei mai buni ?

El nu mai însemna nimic pentru ea, acum. Şi-l scosese din inimă. Fusese doar o nebunie, da, o simplă nebunie, o umbră fugară la marginea exis-

tenței ei tulburate. Iar dacă mai continua să-i bântuie gândurile, asta se întâmpla numai și numai din cauză că fusese îndeajuns de proastă ca repete aceeași greșeală aceea de a confunda atracția fizică pătimașă cu dragostea adevărată.

Zvârli pantofii din picioare și se lăsă pe spate, cu ochii închiși. Aproape că era prea obosită ca să mai poată judeca, iar cele petrecute în ultimele câteva ore — dând peste Gallagher la ea în birou, apoi conversația ciudată și contradictorie cu Amanda — o zdruncinaseră mai mult decât ar fi putut spune.

Gândurile i se învolburau și se roteau la nesfârșit. Gallagher. Gallagher, rănit. Era oare posibil ca lui să-i pese cu adevărat de ea, dincolo și mai presus de simpla atracție fizică ? Suficient ca să simtă reală durere ? Și ce-a vrut să spună Amanda, când a zis că „Gallagher a suferit deajuns în viață" ? Inima i se strânse pumn. Cine-l făcuse să sufere, și de ce ? Iar ea, Brandy, de ce a fost atât de preocupată de propria ei persoană, de problemele ei, încât nu și-a bătut niciodată capul să afle mai multe despre viața lui anterioară ?

Își dădu singură răspunsul pentru că el părea mereu încrezător în sine și total independent Pentru dădea impresia unui om care trăiește numai în prezent, un om echilibrat și sigur pe el Nu părea un om care să fi suferit mult în viață. Dar poate că el, spre deosebire de ea, se arătase deajuns de puternic pentru a se ridica deasupra suferinței, nelăsând loviturile și eșecurile din trecut să-i încetinească mersul spre viitor.

Brandy simțea o arsură în piept, care nu se lăsa alungată nicicum, și dintr-o dată i se păru că e așa de mică, de singură, și de cumplit de rușinată de propriul egoism...

Nemaiobosindu-se să mănânce, urcă scările spre dormitor și se băgă în pat, fără să mai aprindă lumina.

Dar chiar și pe întuneric gândurile ei se învârteau mereu și mereu în jurul lui Gallagher : cum o stârnise și o posedase până ce întreaga ei lume interioară se cutremurase din temelii... cum o ținuse apoi în brațe noaptea toată, iar ea se simțise mai sigură, mai iubită și mai împlinită decât oricând altă dată, în întreaga ei viață !

Și totul numai până când, bineînțeles, lumina crudă a dimineții adusese cu ea revelația minciunii și a înșelătoriei ! își aminti Brandy și, trăgând un pumn în pernă, se strădui să adoarmă.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Evenimentele s-au succedat cu repeziciune, în următoarele zile.

Mai întâi, Brandy dobândi, în sfârşit, premiul pentru care muncea de atâta vreme. Sosise sub forma unui plic alb, lunguieţ, cu menţiunea PERSONAL. Deschizându-l, scosese un chiot de triumf, care-o adusese pe secretara îngrijorată înăuntru, să vadă ce s-a întâmplat.

— E-n regulă, n-am păţit nimic. Tocmai am primit o veste bună.

Deşi termenul de „veste" e cam prea generos ! gândi, privind încă o dată cele două rânduri scrise în grabă de tatăl ei : „Te descurci foarte bine. Sunt mândru de tine. Recunosc că am greşit." Surâse cu amărăciune.

Din punct de vedere al progresului umanităţii, în general, era o simpla scuză ; pentru tatăl ei, însă, notoriu pentru obiceiul de a nu cere scuze nimănui, niciodată, era un pas gigantic înainte !

Şi totuşi... deşi o făcea fericită, scrisoarea nu-i oferea nici pe departe senzaţia triumfătoare de eliberare totală, la care visase atâţia ani ! Dezumflată ca un balon spart, se întoarse cu mintea la restul corespondenţei. Of, Doamne ! Bine zicea Shakespeare mult zgomot pentru nimic...

Apoi o convocase Gallagher.

— Se pare că te-ai întâlnit cu Amanda aseară.

Îl privi surprinsă.

— Da, am dat nas în nas, eu tocmai intram în casă și ea îl scosese la aer pe Whiskey.

Urmă un moment de tăcere stingherită, după care Brandy se trezi vorbind

— Am emis unele supoziții greșite. Bănuiesc că-ți datorez niște scuze...

— Bănuiesc că da. Amanda e o prietenă foarte veche. Nici că se putea să tragi o concluzie mai greșită !... În afară de asta, credeam că ți-am spus foarte clar : nu-mi stă în obicei să sar dintr-un pat în altul.

— De-asta m-ai chemat ? Să discutăm despre salturi dintr-un pat în altul ?

— Nu. Am pe cap lucruri mult mai importante. Ai văzut asta ?

Ridică o bucată albă de carton, cu textul scris în relief.

Brandy clătină din cap.

— E o invitație la decernarea premiilor Fundației Britanice pentru Cercetare Medicală, săptămâna viitoare, la Cambridge.

— Și care-i problema ? Știai că va trebui să accepți premiul...

— Invitația e pentru noi *amândoi*. Nu știu de ce. Probabil fiindcă ai scris articolul acela pentru revista lor, și vor să fii și tu prezentă la festivitate.

Privirile li se întâlniră.

— Dar nu e nevoie să merg și eu !

— O, ba da, este ! Ar fi o notă proastă pentru noi, dacă refuzi.

Brandy înghiți în sec. Știa ce înseamnă asta o zi și o noapte întreagă în proximă, tensionată vecinătate cu Gallagher. Mormăi supărată

— Am deja o groază de treburi planificate...

— Anulezi tot.

— Și dacă nu pot ?

— Ai să poți.

Vocea lui suna ca gheața care se sparge.

— Se pare că nu pricepi, Brandy, nu e o rugăminte. E un *ordin !*

Citindu-i pe față răspunsul „revoluționar", se ridică amenințător în picioare, sprijinindu-se în pumnii strânși.

— Deduc, din privirea ta, că ți-ai făcut o impresie absolut greșită asupra intențiilor mele. Insist asupra invitației, *nu* fiindcă aș vrea să fiu undeva singur cu tine ! Admițând că m-ar preocupa, la ora asta, o parteneră de-o noapte, numele tău ar fi ultimul pe listă !

— Credeam că ești deasupra standardelor de-o noapte !

— Pot să rezist și două... O, Doamne, Dumnezeule !

Gallagher se întoarse cu spatele, trecându-și brusc mâna prin păr, apoi se răsuci iar cu fața la ea.

— Fără îndoială, te pricepi foarte bine să mă aduci până la pragul de jos...

O tăcere amenințătoare se lăsă pentru câteva clipe. În fine, el reuși să-și domine accesul de iritare — Brandy putea vedea cum inspiră adânc aer în piept, încercând să se calmeze.

— E cumva o surpriză pentru tine, faptul că te consider ultima persoană cu care mi-aş dori să plec în călătorie de afaceri ? Întâmplarea face ca numele tău să apară pe invitaţie şi, de vreme ce premiul acesta e printre cele mai prestigioase evenimente din ţară, la ora asta, vom lăsa problemele personale deoparte şi ne vom comporta amândoi ca două pisicuţe blânde, numai şi numai de dragul companiei pentru care lucrăm.

Ridică şi mai tare tonul :

— E clar ?

— Perfect clar ! Nu-i nevoie să ţipi la mine !

— N-am ţipat la tine. Ţin doar să-ţi amintesc că tu ai fost aceea care, cu câteva săptămâni în urmă, voia să pună BioTech înainte de orice altceva ! Presupun că între timp nu s-a întâmplat nimic care să schimbe această curioasă, dar admirabilă, loialitate.

Tocmai, că se întâmplase. Primise premiul pe care şi-l dorise : micuţa, puţin satisfăcătoare bucată de hârtie. Acum putea să plece nepedepsită, să se angajeze în altă parte, iar Gallagher putea s-o primească înapoi în patul lui...

— Bineînţeles că nu !

Întorsătura pe care i-o luaseră gândurile aproape c-o îngrozise ! Doar ştia, acum, foarte bine ce fel de om este ! Şi mai ştia şi că-l iubeşte — cu toată mândria, cu toată încăpăţânarea şi pasiunea, îl iubea cu adevărat ! Pe când el... o, da, oricât de mult şi-ar fi dorit o relaţie de amor torid, de fapt puţin îi păsa de ea, ca persoană, din moment ce nu ezitase să-i răpească singurul lucru care conta cu adevărat în viaţa ei. Cum ar putea ea, Brandy, mă-

car să se gândească la continuarea unei astfel de relații ?!

— Să înțeleg, deci, că vei fi acolo ?

— Exact.

— Perfect. Bine că mai există, totuși, ceva în care să cădem de acord.

Ceva, da... dar foarte puțin ! cugetă Brandy, amărâtă.

Călătoria spre Cambridge îi obliga la o intimitate de-a dreptul dureroasă, care-i făcea iritabili și prost dispuși — cu toate că, din moment ce călătoreau cu mașina lui Gallagher, el, cel puțin, trebuia să-și concentreze toată atenția asupra volanului.

Din când în când, Brandy îi putea simți privirea alunecând în direcția ei, dar se încăpățâna să nu-l bage în seamă. Peisajul prin care treceau nu era prietenos și variat, ca văile și colinele de unde veneau, ci aspru și plat. Exact așa cum se simțea și ea acum, cu sufletul parcă tot numai o rană : suferința de a fi atât de aproape de Gallagher, și totuși atât de departe !

— Observ că nu prea ai bagaj. Majoritatea femeilor și-ar fi luat toată casa după ele, pentru o ocazie mondenă ca aceasta !

— Sunt obișnuită cu împachetatul. Așa am și crescut, mutându-mă de colo-colo.

El o privi cu coada ochiului.

— Nu știu foarte multe despre tine, nu-i așa ? Cu excepția puținului pe care mi l-ai spus tu, despre tine, nu-i așa ? Cu excepția puținului pe care mi l-ai spus tu, despre căsnicia cu Martin.

— Depinde la ce te referi. Unii ar putea spune că acum știi tot.

Brandy roși, apoi continuă :

— Oricum, știi mai multe decât știu eu despre tine.

— Întreabă-mă, și-o să-ți răspund. N-am nici un fel de secrete îngrozitoare. De fapt, n-am secrete în general.

Ea îi aruncă o privire iute, apoi întoarse capul — o mie de întrebări i se buluceau în minte despre familia lui, despre copilărie, căsnicie, speranțe, visuri, dragoste... Exact genul de întrebări care au nevoie de-o viață întreagă, ca să capete răspuns.

Ridică din umeri, prefăcându-se indiferentă.

— Ar fi o prostiee să tulburăm apele... *Să continuăm* să tulburăm apele.

— E o prostie să stăm de vorbă ca doi oameni normali ? Dacă ești hotărâtă să lucrezi mai departe la BioTech, atunci va trebui să începem, odată și-odată, să discutăm omenește. Doar n-o să fim supărați unul pe altul până la sfârșitul lumii !

Gallagher râse scurt.

— Nu ești supărată ? Glumești !

— Nu sunt hotărâtă să rămân la BioTech.

Își întoarse fața spre el, întâlnindu-i astfel privirea concentrată și întrebătoare.

— Poate că ai avut dreptate. A fost o greșeală din partea mea.

El îi răspunse rar :

— Credeam că e singură slujbă de pe lumea asta pe care ți-o dorești. Credeam că merită orice sacrificiu.

— Lucrurile pot să se schimbe.

El întinse brațul și-i atinse mâna la încheietură.

— Brandy, dacă e din cauza celor întâmplate între noi...

Ea își trase mâna ca mușcată de șarpe — era o atingere prea reală, prea plăcută, care redeștepta cu prea multă forță sentimentele pe care le avea față de el !

— Nu e din cauza asta. Și nu există nici un „noi". Ceea ce numești tu „noi" n-a fost decât... decât o sclipire mincinoasă !

Îi aruncă o privire plină de mânie și adăugă, furioasă :

— Chiar crezi că mi-aș complica viața cu un bărbat căruia îi pasă așa puțin de speranțele și ambițiile mele, încât e gata să dea cu ele de-a azzârlita, dacă nu-i convin ? Poate că, pur și simplu, am obținut ceea ce voiam, de la BioTech. Poate a venit timpul să vând cabana și să mă mut în altă parte.

Ochii lui erau întunecați ca un cer acoperit de furtună.

— Înțeleg.

— Ar trebui să-ți pară bine ! Voiai să mă vezi plecată încă din prima zi când m-am întors la BioTech !

El scrâșni printre dinți :

— Ba nu, cu mult înainte de asta ! Am știut dintotdeauna că o să fie un dezastru !

— Când a plecat Geoffrey Fletcher, trebuie că-ți dădusei seama cu mult timp înainte ! Din câte am aflat eu, Geoffrey a șovăit asupra deciziei, săptămâni de-a rândul ! De ce nu mi-ai spus nimic ?

Brandy se întoarse spre el cu tot corpul, roșie la față de enervare.

— Pentru că nu voiai să aflu, nu-i așa ? Pentru că nu voiai ca eu să candidez la slujba asta ! Voiai să stau cuminte acasă, ca o găinușă în cuibar, așteptându-te pe tine ! Iar când a devenit evident faptul că Geoffrey va demisiona, tu...

Brusc, Gallagher ieși pe marginea șoselei, puse o frână violentă și se răsuci către Brandy.

— Eu, ce ? Am forțat lucrurile ? Te-am împins în patul meu, și deci afară din cursă ?

Râse neîncrezător, dar vocea cu care continuă era rece ca gheața.

— Nu, draga mea, n-a fost nici pe departe așa. Eram hotărât să te las în pace, să las lucrurile să se așeze de la sine. Numai că n-a mers figura. Din momentul când am pătruns în ființa ta, și am realizat că și tu simți exact la fel ca mine, tot ce-a urmat n-a mai depins de voința noastră. A fost o pasiune autentică și curată, ca aurul pur, un sentiment foarte greu de mimat, cel puțin pentru un bărbat. Pentru o femeie, nu știu, nu-mi dau seama... Dar, din câte-mi amintesc, în noaptea aceea nimeni n-a forțat pe nimeni să facă lucruri pe care nu le dorea !

Se aplecă spre ea, și Brandy se simți din nou atrasă spre el, la fel de puternic atrasă ca întotdeauna !

— Eram cu-adevărat înfometați unul de altul, așa cum suntem și acum... Nu e nevoie decât de-o mică scânteie, ca să ne aprindem din nou, și amândoi știm asta. De-aceea nu putem sta mai mult de cinci minute împreună, fără să mârâim și să ne arătăm colții, ca doi buldogi gata să se încaiere !

— Nu-i adevărat ! Nu suntem... Nu suntem nicicum ! S-a terminat !

— Crezi ?

— Sunt sigură !

— Crezi ? Atunci demonstrează-mi.

Aplecându-se și mai tare, o prinse în brațe și-i desfăcu din nou buzele cu gura lui răcoroasă. Era un sărut de pedeapsă, crud și senzual, care o săgetă până-n inimă, trezindu-i aceeași veche dorință, pe care o crezuse uitată. În zadar încercă să-l lovească cu pumnii — pieptul lui era neclintit ca un perete de oțel. Vru să-și strângă buzele, dar limba lui pătrundea fără milă, caldă și ațâțătoare. Pentru o clipă mâna iscusită se strecură pe sub tivul fustei scurte, mângâindu-i coapsa mătăsoasă — și Brandy realiză că atingerea era exact așa cum și-o amintea, cu gândul și cu trupul, iar trupul ei exact așa cum și-o amintea, cu gândul și cu pul ei cerea imperios, mai mult, mai mult ! Își simți pieptul umflându-se și ridicându-se dar, imediat ce lăsă să-i scape un suspin de plăcere înăbușit, el o împinse la o parte.

Ochii cenușii îi scânteiau de mânie și suferință. Brandy își mușcă buzele roșii și luptă din greu cu

ea însăşi, ca să nu întindă braţele şi să-l tragă înapoi spre ea.

— Nu, nu, să ştii că s-a terminat ! Chiar tu ai spus asta ! Tu ai fost acela care declara, cu atâta insistenţă, şi fără drept de apel, că... da, ca să citez exact munca şi femeile nu se amestecă !

— Aşa şi este. Aşa cum nici uleiul nu se amestecă cu apă.

Gallagher se trânti înapoi pe scaunul lui şi aruncă o privire furioasă spre peisajul urâcios de iarnă.

— Să mergem ! Discuţia asta nu ne duce nicăieri !

Cambridge nu se dovedi nici el mai puţin urâcios. Străvechiul oraş universitar, deşi frumos, era răvăşit de un vânt îngheţat, măturând gunoaie pe aleile dintre clădirile colegiilor şi aruncându-le praf în ochi, când ieşiră din maşină, în faţa unui hotel elegant de pe King's Parade.

— Au vrut să ne cazeze în clădirea Brandon, adică aripa nouă a centrului pentru absolvenţi. S-au gândit că aşa s-ar cuveni, din moment ce noul centru e finanţat de Sir Lionel, iubitul nostru patron, dar eu am insistat să stăm aici. Cambridge e oraşul studenţiei mele, „alma mater"... Aşa că ştiu foarte bine ce frig şi ce curent poate să fie în camerele studenţilor, pe o vreme ca asta.

Gallagher se retrăsese într-o politeţe îngheţată şi impersonală. Trânti portiera şi pocni din degete, chemând un hamal. Faţa părea să-i fi devenit mai aspră şi mai zăvorâtă decât oricând altădată. Adăugă, pe un ton ironic :

— Şi toate astea, doar ca mică parte din veşnica lui căutare !

— Căutare ? Ce vrei să spui ?

— Sir Lionel. Nu l-ai cunoscut încă, nu-i aşa ? Dacă l-ai cunoaşte, ai înţelege la ce mă refer. Un om de afaceri strălucit, dar nu-i e de ajuns să fie multimilionar, vrea să aibă totul : avere, glorie, recunoaştere publică, aplauze... Finanţează catedre universitare şi campanii politice, prezidează felurite comitete şi comiţii întru binele public... Sincer vorbind, nu mi-aş dori să stau prea mult în preajma lui. Nu e un om fericit : cere prea mult de la el și de la cei din jur. Cine nu se încadrează în criteriile lui perfecţioniste, n-are ce căuta lângă el.

Brandy replică tăios :

— Cu tine s-a purtat corect, din câte știu eu. Nu ți se pare că te repezi să muști mâna care te hrănește ?

— Dimpotrivă. Sir Lionel are mai multă nevoie de mine, decât eu de el. Nu există prea mulți oameni în lume care să fi putut salva BioTech. Dar ai dreptate, e un patron bun. Nu se amestecă în treburile tale și e gata să susțină proiecte de cercetare pe termen lung, care s-ar putea să dea roade abia peste zece ani !

Gallagher se aplecă să-și ia servieta din mașină, apoi încheie

— Oricum, o să poți judeca și singură, fiindcă va veni la prezentarea de astă-seară. El va ține discursul de deschidere.

Brandy se cutremură ca de-un fior şi-şi prinse umerii cu brațele. Cu greu reuși să vorbească, aşa de tare îi clănțăneau dinții

— Dar asta nu era scris pe invitaţie ! De ce nu mi-ai spus ?

— A fost o hotărâre de ultim moment a lui Sir Lionel. Nu s-a putut confirma decât săptămâna trecută. Hai să mergem înăuntru, nu vreau să mori de frig !

Programul încărcat al după-amiezii îi despărţi pentru câteva ore, iar când sosi timpul să-şi ocupe locurile la dineul ce se ţinea în sala principală a unuia dintre cele mai mari colegii, Brandy văzu că se află la doar două mese depărtare de Gallagher, cu faţa spre el.

Îmbrăcase o rochie simplă, fără mâneci, din catifea neagră, şi îşi prinsese părul strâns, dezgolindu-şi astfel umerii rotunzi şi albi. În urechi avea două picături de diamant, cadou de la mama ei, care se legănau întruna, împrăştiind scântei. Îşi putea da seama, din multele priviri întoarse spre ea, că rochia o prinde de minune, dar admiraţia celor din jur n-o încălzea câtuşi de puţin. Se simţea speriată şi înfrigurată, iar faţa îi era albă ca hârtia sub stratul gros de fard.

Dacă Gallagher îi observase cumva tulburarea, nu dădu nici un semn. După o singură privire, neagră, scormonitoare, aruncată în direcţia ei, păruse hotărât să se poarte ca şi cum nici nu s-ar fi aflat în aceeaşi încăpere cu ea. Îmbrăcat în smoking, cu papion negru şi cămaşă albă, era incredibil de frumos — şi tot atât de îndepărtat. Lui Brandy îi venea greu să creadă, uitându-se la el, că o ţinuse vreodată în braţe, încă şi mai puţin că făcuseră dragoste împreună cu atâta pasiune sălbatică...

Când începură discursurile și toasturile, Brandy simți că stomacul i se înnoadă de-o dureroasă presimțire.

Și clipa aceea sosi.

Bărbatul de lângă ea îi atinse brațul și, arătând cu capul spre estrada ridicată la un capăt al sălii, îi șopti zâmbind :

— Iată-l pe cel de la care ne câștigăm pâinea ! O rară apariție Sir Lionel Brandon, în carne și oase !

Se întoarse și ea, politicoasă, dar pe sub masă își încleștă spasmodic degetele. Discursul începu. Aceleași povești ca de obicei, atingând toate aspectele cercetării medicale — apoi câteva vorbe despre premiile decernate astă-seară. Încet, încet, mâinile i se relaxară. Acum vorbea despre propria lui companie, BioTech, despre miraculoasa ei renaștere, ridicându-l în slăvi pe Gallagher pentru munca pe care o făcuse. Fața ei se lumină de plăcere și îi căută repede privirea, dar când în sfârșit i-o întâlni, Gallagher se uită la ea cu ochi întunecați și impenetrabili.

— Iar acum, dacă nu vă supărați, un ultim cuvânt, din partea unui bătrân nebun sentimental !

Un murmur de amuzament politicos străbătu sala. Toată lumea era perfect conștientă că Sir Lionel poate fi numit oricum, numai sentimental și nebun, nu ! Sub masă, mâinile lui Brandy se încleștară din nou.

— Mai este o persoană aici, în această seară, care a ajutat mult la schimbarea la față a firmei mele, și anume directorul departamentului de comunicații, doamna Brandy Easton. În ultima vreme, ea n-a precupețit nici un efort pentru a se asi-

gura că lumea întreagă a aflat de activitatea nouă și îndrăzneață întreprinsă de BioTech. Gallagher Ryan mi-a mărturisit că nimeni, din echipa sa de conducere, n-a muncit cu atâta devotament și abnegație, ca doamna Brandy Easton ! De fapt, mi-a spus că nici nu-și poate imagina cum s-ar putea descurca fără ea în firmă !

Brandy aruncă o privire plină de amărăciune spre Gallagher, dar fața lui era doar un profil în granit, imobilă și indiferentă.

Sir Lionel continuă :

— Este o tânără extrem de hotărâtă și de curajoasă, deosebit de integră și de muncitoare. A ajuns acolo unde se află exclusiv prin propria perseverență, depășind numeroasele handicapuri care-i stăteau în cale, cel mai mare handicap fiind, după părerea mea...

Făcu o pauză și își plimbă privirea prin sală, oprindu-se în final asupra lui Brandy.

— .... și spun aceasta cu toată seriozitatea : faptul că este propria mea fiică.

Ca un roi de roi de albine furioase sala întreagă explodă într-un vacarm de râsete și comentarii. Rânduri, rânduri de fețe mirate sau zâmbitoare se întorceau spre Brandy, dar ea stătea nemișcată, cu ochii fixați la tatăl ei, în timp ce obrajii i se colorau ușor, de plăcere și de stânjeneală. Nu îndrăzni să se uite la Gallagher...

— Doamnelor și domnilor...

Ca un vorbitor experimentat ce era, tatăl ei făcuse o pauză, așteptând ca larma să se stingă de la sine.

— ...așa cum spuneam, cu *toată seriozitatea !* În urmă cu câțiva ani, Brandy și cu mine am avut

o neînțelegere destul de serioasă. După părerea mea, făcea o mare greșeala, în tânara ei viață și am rugat-o să se oprească. Dar, fiind vorba de foarte încăpățânata fiică a unui om tot atât de încăpățânat...

Mai făcu o pauză, zâmbind, satisfăcut de râsetele care traversaseră din nou audiența.

— ... a reacționat prin a-și dubla greșeala. Teribil de supărat, am decis să-mi iau, mai mult sau mai puțin, mâna de pe ea. Din câte-mi amintesc, i-am spus cam așa : dacă ești atât de al dracului de hotărâtă să-ți ratezi viața, atunci n-ai decât s-o faci de una singură, fără nici un ajutor din partea mea ! Doamnelor și domnilor, ea și-a urmat propriul drum, iar eu am avut dreptate !

Sir Lionel se opri din nou, pentru efect dramatic, rotindu-și privirile prin sală, și Brandy simți că o fulgeră prin piept vechea, familiara iritare.

— Fiica mea și-a recunoscut greșeala, a reparat-o singură și, așa cum am constatat cu bucurie de-a lungul ultimelor săptămâni, a pornit să-și construiască o viață plină de susccès ! Iar astăseară, în fața dumneavoastră, țin să recunosc din toată inima imensul efort pe care construirea acestui succes l-a necesitat ! Țin să recunosc faptul că, în ciuda a ceea ce vor gândi unii, acum că legătura noastră de rudenie a fost dezvăluită, fiica mea n-a descurcat absolut singură și...

Se întoarse zâmbind spre Brandy.

— s-a descurcat foarte bine !

Pentru un moment, Brandy zâmbi și ea, încălzită de aprecierea făcută public de tatăl ei, apoi se uită repede la Gallagher. El îi întoarse privirea cu o expresie aspră, impenetrabilă, după care dădu

pe gât restul de vin din pahar, se ridică brusc în picioare şi ieşi din sala plină de vacarmul aplauzelor.

Ea zbură în urma lui, ținându-și cu mâna poala rochiei, nepăsătoare la freamătul mulțimii, părând că nici nu-și dă seama cât de răpitor de frumoasă arată umerii goi îi luceau în contrast cu negrul cald al catifelei și cu scânteierile de aur roşu ale părului.

— Gallagher ! Așteaptă !

— Pentru ce ? Ca să fiu iar minţit și dus de nas ! ?

Vocea lui ardea ca o lovitură de bici.

— Nu te-am dus de nas ! Pur și simplu era vorba de ceva absolut personal, care avea legătură doar cu mine și cu trecutul meu ! Nimeni din firmă nu știa cine sunt... Tot ce-am realizat a fost numai prin mine însămi ! Gallagher...

Îl apucă de mânecă, dar el se smuci nervos și se îndepărtă cu paşi mari prin semi-întuneric. Brandy alergă şi-l prinse din urmă.

— Gallagher, poate am fost o proastă, dar după ce m-a alungat din viața lui, după ce mi-a spus că sunt o ratată, mi-am jurat că îi voi demonstra cât de tare s-a înșelat ! Faptul că am greșit o dată, prima dată în viața mea, nu însemna că sunt irecuperabilă, așa cum credea el. Și mi-am zis că dacă am s-o fac într-una din propriile lui companii, dacă am să-mi dovedesc valoarea pe propriul lui teren, atunci n-o să mai aibă încotro, *va trebui să-mi* recunoască meritele ! Din cauza asta era atât de important să rămân la BioTech, nu înțelegi ? Îmi propusesem un țel, și *trebuia* să-l ating...

— Ei bine, l-ai atins. Sper că a meritat efortul.

Ea se opri, privindu-l cu dureroasă sinceritate.

— Nu știu... Nu știu încă dacă a meritat. Poate nici n-am să știu vreodată. E plăcut să nu te mai simți o renegată, dar... când ajungi la capăt de drum, bănuiesc că singura persoană de a cărei recunoaștere mai ai nevoie e chiar propria ta persoană.

— Cred că ai dreptate.

— Gallagher, te rog...

El se scutură din nou de atingerea ei.

— Ce vrei de la mine ? Felicitări ? O să ai parte de suficiente felicitări, când ai să te întorci în sală.

Brandy clătină din cap.

— Nu. Nu știu...

— Atunci lasă-mă-n pace !

Din nou, vocea aspră ca un bici !

— O, Doamne ! Unde te duci, Gallagher ?

— Afară. Am nevoie de aer curat.

— Pari așa de furios...

— Cum dracu' să nu fiu furios ? !

— Dar de ce ? Ce importanță are, pentru tine, cine sunt ?

— Ca să-ți pot răspunde, ar trebui să știi un pic mai multe despre mine. Dar am covârșitoarea impresie că singura persoană care o interesează pe Brandy Easton este tot Brandy Easton !

— Nu-i adevărat !

— Nu ? Eu aș spune că recentele evenimente te contrazic. Din chiar ziua când te-am cunoscut, toate discuțiile s-au învârtit în jurul slujbei tale, al ambițiilor tale, al datoriei tale... Mi se pare că nu mai figurează absolut nimeni în această mică melodramă, dintre tine și tatăl tău.

Ea îl privi furioasă, cu ochii larg deschiși — lumina slabă a lampadarelor făcea să-i lucească stins umerii goi, iar diamantele din urechi scăpărau în zeci de scântei. Fața lui avea o expresie de adevărată cruzime, iar vorbele îi fuseseră tot atât de grele ca privirea.

Brandy spuse, aproape cu blândețe :

— Poate ai dreptate. Mi-a dominat viața așa de mult timp, încât poate m-a făcut să devin egocentrică.

Privirile li se întâlniră, dar ea știa că Gallagher nu era în dispoziția potrivită pentru a-i accepta scuzele.

El o întrebă cu răceală :

— N-ar fi cazul să te întorci în sală și să vorbești cu tatăl tău ?

Făcu un pas spre el.

— Înțeleg perfect.

— Dar nu-nțelegi că...

— Poate a fost o greșeală că ți-am ascuns adevărul, dar n-am făcut rău nimănui ! Dimpotrivă. A fost un lucru bun, și pentru tine, și pentru BioTech.

— Pentru BioTech, s-ar putea să fi fost. Spre deosebire de tine, eu fac distincție între firme și persoane !

Văzându-l că se îndepărtează din nou, Brandy îl prinse de braț, neputând suporta ideea de a-l lăsa să plece astfel.

— Și eu fac distincția asta. Dar, spre deosebire de tine, eu nu consider că trebuie să ocupe universuri diferite. *Tu* ai fost acela care a insistat să le separăm, nu eu ! Așa că de ce ești așa de furios pe mine acum ?

El rămase s-o privească lung, apoi răspunse aspru :

— Chiar nu știi de ce ? Dacă te-ai putea vedea cu ochii mei, nici n-ai mai întreba ! Pentru că ești încăpățânată și mândră, frumoasă și inteligentă. Și pentru că te doresc. Mai mult decât pe orice altă femeie din lume, te doresc ! Și nu te pot avea!

Vorbele lui îi făceau inima să bată sălbatic !

— Dar ai putea ! Ai putea schimba totul !

— Nu pot schimba trecutul.

— Ce vrei să spui ?

— Dacă te-ai fi gândit vreodată să întrebi, poate poate că ți-aș fi spus.

Și cu aceste ultime vorbe, Gallagher dispăru, înghițit de întunericul rece al nopții.

CAPITOLUL DOISPREZECE

La hotel, camerele lor erau una lângă alta. Brandy aşteptă multă vreme, dar nici un zgomot de paşi nu se auzea de pe holul aşternut cu mochetă roşie. Se făcuse miezul nopţii, apoi ora unu. Nimeni n-ar fi putut rezista la o plimbare atât de lungă, prin frig şi întuneric. Să fi păţit Gallagher vreun accident ? Sau se întorsese fără ca ea să audă, şi acum dormea dus ?

Nemaiputând suporta nesiguranţa, până la urmă ieşi pe hol şi bătu scurt în uşa camerei alăturate.

— Pot să te ajut cu ceva ?

Răsucindu-se cu faţa spre scări, îl văzu pe Gallagher, care tocmai se apropia, şi-şi dădu seama că băuse. Deşi avea mersul sigur, şi privirea la fel, era o nuanţă periculoasă în vocea lui, pe care Brandy n-o mai auzise niciodată. O notă de furie oarbă, şi încă ceva o cumplită sete de răzbunare.

Se apropie rapid de ea şi-o prinse cu mâinile de gât. Pentru o clipă, Brandy înlemni, terorizată de spaima absurdă că vrea s-o stranguleze, dar degetele lui alunecară insolent până în deschizătura cămăşii de noapte. Tremurând toată, ridică spre el doi ochi obosiţi şi trişti. Gallagher desfăcu alene şireturile cămăşii şi-şi strecură provocator mâinile pe sub ţesătura vaporoasă, pipăind cu vârfurile degetelor pielea înfiorată.

— Când o femeie bate la ușa unui bărbat, îmbrăcată așa... nu poate să însemne decât un singur lucru !

Se uita la ea cu o asemenea privire, încât Brandy ar fi dat orice ca să se poată desprinde și să fugă ! Mângâierea obraznică o stârnise iar, dar o și înspăimântase ! Nu-l mai văzuse niciodată pe Gallagher în starea aceasta. Explică, timidă :

— Eram îngrijorată pentru tine.

— Adică un bărbat în toată firea nu e-n stare să se plimbe singur, seara, fără să i se întâmple nimic rău ? Sau credeai că o să-mi caut alinarea în brațele vreunei „păsări de noapte" ?

Gallagher râse cu amărăciune.

— Fii convinsă că mi-a trecut prin cap... mai ales că aveam de unde-alege !

— Nu te-am văzut niciodată în... în halul ăsta !

Vru să se tragă înapoi, dar el o prinse violent de umerii goi și o strânse posesiv la piept. Întrebă, cu vocea încleiată :

— Ce faci aici ? Ce cauți la ușa mea ?

— Ești beat !

— Nici vorbă ! Am băut o jumătate de sticlă de vin, dar nu contează. N-am de gând să mă scuz în fața ta ! Sunt furios, și înfrânt și... urăsc orașul ăsta nenorocit !

Brandy făcu ochii mari, surprinsă :

— Orașul ? Ce-ai cu orașul ăsta ?

El își lăsă mâinile să cadă și se întoarse cu spatele.

— N-are importanță. Hai, du-te la culcare !

Ea îl prinse de cot.

— De ce urăști orașul acesta, Gallagher? *Trebuie* să-mi spui !

Ar fi vrut să-l ia în brațe, să-l mângâie, să alunge durerea care i se citea în ochi și-n glas... Descuind anevoie ușa, Gallagher mârâi peste umăr :

— Pentru binele tău, Brandy, du-te la culcare!

— Și să te las aici, așa ? !

— E spre binele tău, crede-mă.

— Și tu ce-ai să faci ? Gallagher, de *binele tău* nu-ți pasă ?

În clipa următoare avea să închidă ușa, avea să-i închidă ușa în nas, lăsând-o afară, afară din viața lui — bărbatul căruia voia să-i fie sprijin și alinare !

Fără să-i pese de avertismente, zvâcni spre el și i se opri cu mâinile pe piept. Timp de câteva secunde, el rămase nemișcat, cu brațele atârnând pe lângă trup, ca un om care se lasă percheziționat, apoi își lăsă capul pe spate, parcă implorând Cerul să-i dea puterea de-a o împinge departe de el. Dar, în loc de asta, o cuprinse strâns în brațe și-și îngropă fața în părul ei, aidoma unui naufragiat care se agață de colacul de salvare. Brandy murmură încet

— Ce s-a întâmplat ? De ce ești așa supărat ?

O strângea cu atâta forță, mângâindu-i neîncetat părul mătăsos, încât glasul îi suna înăbușit, oprindu-se în umărul lui puternic. Adăugă, sfioasă

— Nu numai din cauza mea, nu-i așa ?

Ținându-i capul între palme, Gallagher o cercetă gânditor.

— Și tu ai partea ta ! Oho, și încă cum ! Felul în care m-ai dus de nas... Motivul acela mărunt,

dar pateitc, pentru care țineai să-ți păstrezi slujba de la BioTech !

— Nu pare deloc mărunt, când cineva îți spune că ești o ratată ! Mai ales când acel cineva e tatăl tău. Nu te mai poți gândi decât la faptul că trebuie să dovedești contrariul ! Iar eu nu puteam să-ți spun, fiindcă m-ai fi disprețuit... exact ca acum !

— Nu te disprețuiesc deloc. Sper doar că, până la urmă, a meritat efortul. De fapt... credeam că ai șters-o deja la Londra, în Rolls-Royce-ul lui tăticu' !

Brandy inspiră adânc.

— Dacă vrei să știi, n-a prea avut multe să-mi spună, când m-am dus înapoi în sală. A considerat, probabil, că spusese tot ce trebuia spus, de față cu toată lumea. Se simte mult mai bine în public, decât în particular... și, bănuiesc eu, e greu să repari o ruptură de-o viață peste noapte !

Gallagher suspină înăbușit, apoi exclamă cu mânie :

— Frumoasă ispravă am mai făcut ! Și el, și tu, și eu... praful s-a ales de toate !

O prinse cu amândouă mâinile de coate și o îndepărtă hotărât de el. Brandy își îndreptă bărbia și spuse, cu o voce atât de calmă și de sigură încât ochii lui se îngustară, într-o expresie de reală uimire :

— Trebuie să-mi spui, Gallagher ! Știu ce-a făcut el, știu ce-am făcut eu, dar tu ? Cu tine de fapt ce s-a întâmplat ?

— Nu tu ai spus că n-are rost să tulburăm apele ?

Se auzea zgomot de paşi, pe scările din spatele lor. Brandy îşi încrucişă repede braţele peste cămaşa de noapte desfăcută.

— Haide, vino-ncoace !

Gallagher o trase în camera lui şi închise uşa. Aruncă apoi o privire spre pat, după aceea din nou spre ea, şi întrebă direct :

— Dacă ţi-aş cere să te culci cu mine în noaptea asta, ai accepta ?

— Nu ştiu.

Fusese un răspuns onest. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să facă dragoste cu el, dar ştia că va fi o adevărată agonie, să-l ţină în braţe iar, numai ca apoi să trebuiască să-i dea drumul. Îl privi drept în ochi.

— Ai putea foarte uşor să mă sileşti. Amândoi ştim asta.

El se aşeză pe marginea patului, trase de cravata de la gât şi începu s-o ruleze metodic pe mână. Întrebă calm :

— Dar n-ai vrea s-o faci, nu-i aşa ?

Ea răspunse cu tristeţe :

— Nu s-a schimbat nimic.

El îşi desfăcu gulerul de la cămaşă şi Brandy zări pielea bronzată a gâtului — pielea aceea, atât de caldă sub buzele ei...

— Nu te teme, n-am să te silesc. Şi eu mi-o doresc tot atât de puţin ca şi tine.

— A !

Un fior de amărăciune o scuturase, din cap până-n picioare.

— Dintr-un anume punct de vedere, mi-o doresc foarte mult... suficient de mult ca să am insomnii toată noaptea. Dar nu-mi doresc deloc ceea ce ar urma, de dimineață. Nu mai mult decât tine, oricum.

— Într-adevăr...

— Am mai trecut prin asta. Nu simt nevoia s-o iau de la capăt.

Răceala din vorbele lui o făcu pe Brandy să se cutremure. El văzu și-i întinse haina — care era caldă încă de pe trupul lui şi mirosea ameţitor a bărbat tânăr și viguros.

— Unde ? Aici, la Cambridge ?

Gallagher oftă.

— Da. Crezi că sunt pur și simplu încăpățânat, nu-i aşa ? Când îţi spun că nu vreau să amestec femeile și munca ? Demodat, înrăit... Spune-mi cum poftești, dar eu am comis eroarea asta o dată, și s-a dovedit un dezastru !

Încet, încet, Brandy se lăsă în fotoliul din spatele ei.

— Când erai student ?

— Nu, mai târziu, după ce terminasem doctoratul. Aveam douăzeci și patru de ani și mi se ceruse să fac parte dintr-o echipă de cercetare care tocmai se înființase. N-am să intru în amănunte, era o chestie complicată, dar, în principiu, studiam proprietăţile unor plante din jungla amazoniană, să vedem dacă pot ajuta în tratamentul cancerului. Primele indicii păreau încurajatoare, aşa că am fost mai mult decât încântat să iau

parte la proiectul de cercetare. Fondurile veneau de la un multimilionar brazilian destul de obscur, care-şi închipuia, probabil, că va deveni celebru dacă numele lui se va lega de un tratament pentru cancer. El era cel care-mi plătea salariul, şi o parte din munca mea trebuia să fie în Brazilia, supraveghind colectarea şi expedierea eşantioanelor. În prima mea seară dincolo, m-a invitat la cină. Stăteam la un pahar, în vila lui superbă, când uşa s-a deschis şi-a apărut cea mai frumoasă fată pe care mi-a fost dat s-o văd vreodată !

Gallagher o privi cu intensitate : nu povestea, pur şi simplu, ci turna sare peste carne vie !

— Fiica lui. Am rămas mut... aveam douăzeci şi patru de ani, dar îmi petrecusem toată adolescenţa şi prima tinereţe închis între patru pereţi, sau bântuind prin cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, cu echipe formate din bărbaţi... aşa că, îţi dai seama ce puteam simţi, pus faţă în faţă cu o fiinţă răpitoare, de o frumuseţe şi un exotism care-ţi tăiau respiraţia ! Şi care, după cum s-a văzut apoi în timpul mesei, era mai mult decât interesată de persoana mea !

Durea, durea îngrozitor, dar Brandy ştiu să ascundă asta.

— Era femeia cu care te-ai căsătorit ?

— Da.

— Maria.

— Ştiai ?

— Mi-a spus Amanda. Dar nu prea mult altceva...

— Eram într-o ţară străină, într-o lume de un lux inimaginabil, complet scos din circulaţie de femeia aceea frumoasă şi îndrăzneaţă. mai

eram și suficient de idiot ca să-mi imaginez că e vorba de dragoste. Am făcut ceea ce cred că se cheamă „o pasiune fulgerătoare" și, o lună mai târziu, când m-am întors la Cambridge, am adus-o cu mine, ca soția mea.

Gallagher se strâmbă cu amărăciune.

— Lucrurile au început s-o ia razna aproape imediat. Maria fusese dintotdeauna fascinată de Anglia și de tot ce era englezesc, cu deosebire de sălile venerabile ale faimoaselor colegii din Oxford și Cambridge... și în curând mi-a devenit foarte limpede că eu nu constituisem pentru ea decât „pașaportul" care o putea ajuta să ajungă acolo ! Numai că... a fost repede dezamăgită ! Nu se putea împăca deloc cu clima umedă din estul Angliei, și ducea dorul vieții de noapte de la Rio. A risipit o groază de timp și de energie pentru aranjarea casei, dar, după ce fiecare colțișor a fost decorat după gustul ei, s-a plictisit din nou și evident s-a plâns de asta tatălui ei, fiindcă acesta i-a făcut rost imediat de o slujbă, ca secretară a unei echipe de cercetare... Postul nu i se potrivea absolut deloc, fiindcă habar n-avea să bată la mașină, și considera că ar fi sub demnitatea ei să preia mesaje telefonice ! Mă rog, exista totuși un *anume* lucru la care se pricepea foarte bine.

— Gallagher !

Brandy nici nu-și dăduse seama că-i pronunțase cu reproș numele, atât era de pierdută în durerea ce se putea simți în vocea lui...

— M-am îngropat, pur și simplu, în munca mea, numai ca să uit de greșeala îngrozitoare pe

care o făcusem... dar se pare că eram singurul din echipă care nu știa ce se petrece de fapt. Nevastă-mea se culca la întâmplare, cu toată lumea...! la stânga, la dreapta, în centru, nu conta... și adesea cu prietenii mei... așa-zișii mei prieteni... cu colegii...

— Cum ai aflat ?

— În cel mai banal și răsuflat mod posibil : a trebuit să plec mai devreme într-o zi de la serviciu, fiindcă mă păștea o gripă, și când am ajuns acasă... am dat peste ea, în pat cu unul dintre colegii mei. Stai, ce-i mai rău abia acum urmează !

Gallagher se ridică în picioare și începu să măsoare cu pași mari camera.

— Maria mi-a râs în nas, pur și simplu, spunând că în Brazilia toată lumea face așa, că nu înseamnă nimic, că e doar „o joacă" ! A mai spus, printre altele, că sunt un englezoi plicticos, searbăd și demodat. I-am spus și eu care era părerea mea despre toată povestea și că, în ceea ce mă privea, căsătoria noastră luase sfârșit. A plecat a doua zi dimineața.

— Înapoi la Rio ?

— Înapoi la Rio și înapoi la tăticu' ! Acum devine și mai amuzant proiectul de cercetare a fost anulat în săptămâna imediat următoare.

— Poftim ?!

— Exact cum ai auzit. Taică-su a retras finanțarea, și gata !Avocații lui erau destul de șmecheri ca să găsească un mod legal de a rupe contractele, și asta a fost ! Munca noastră s-a dus dracului, iar noi am rămas pe drumuri.

O tăcere grea se aşternu în încăpere. Apoi, Brandy spuse blând :

— Teribilă istorie...

— Ţi-am mai spus o dată că ştiu ce înseamnă să rămâi fără slujbă...

Tăcură amândoi, din nou, apoi Gallagher ridică pirivirea scânteietoare spre Brandy.

— Vorbeai mai înainte despre jurământul pe care l-ai făcut faţă de tine însăţi ! Ei bine, şi eu am jurat trei lucruri, atunci pe loc ! Primul : că n-o să mai las pe nimeni, niciodată, să-mi controleze baierile pungii. De-aceea am hotărât să renunţ la cercetare şi să mă apuc de management. Al doilea că n-o să mai fiu niciodată, niciodată, atât de prost încât să confund dorinţa fizică cu dragostea !

— Într-adevăr...

Şi nu-i aşa că-şi respectase jurământul ? Rostise el vreodată şi-un singur cuvânt tandru la urechea ei ? gândi Brandy cu tristeţe. Întrebă, deşi ştia foarte bine răspunsul, doar i-l spusese de-atâtea ori — că nu se va mai însura niciodată.

— Şi al treilea ?

— Că femeile şi munca nu trebuie niciodată amestecate. Îţi poţi imagina ce simte un bărbat când i se pun coarne în halul ăsta ?!

— Nu.

Inima i se strânse de milă, pentru el, pentru tot ce îndurase.

— Nu, nu pot. Dar eu nu ţi-aş fi făcut aşa ceva, chiar dacă am fi rămas împreună, după ce m-am întors la BioTech.

Fusese ceva mai mult decât o șoaptă. El o privi tăcut, câteva clipe, apoi zise :

— Poate că nu... Dar nu-mi pot asuma riscul, din nou.

Se uitară lung unul la altul. Brandy întrebă, încet :

— Și toate amintirile astea urâte au revenit astă-seară, nu ? Mai ales când ai descoperit că iar te-ai încurcat cu... „fata șefului".

— Hai s-o punem așa : ultima oară când m-am aflat în sala de dineu, acum opt ani, eram împovărat cu o femeie pe care o aveam dar n-o doream. Astăzi, lucrurile nu par să se fi schimbat prea mult în bine. Ăsta mi-e norocul ! N-am făcut altceva decât să răsucesc puțin situația sunt împovărat cu o femeie pe care o doresc, dar n-o pot avea.

Ea se ridică, se apropie și-l prinse în brațe, cu gândul doar la chinul și suferința lui. El o trase la piept, suspinând, apoi buzele îi găsiră gura și o sărută iarăși, lung și pasionat.

Ce simplu ar fi să se lase purtată de val ! Acum putea părăsi BioTech cu capul sus — obținuse ceea ce voia, de la postul ei de-acolo. Dar dacă reia legătura cu Gallagher, ce are de câștigat ? Nu dragoste, nici căsătorie. Doar patima aceasta dulce și ațâțătoare, iar în final... teribila suferință, când Gallagher se va plictisi de ea și-și va vedea de drumul lui solitar.

— Eu nu...

Nu reuși să continue, fiindcă buzele lui coborâseră acum pe gât, pe piept, iar mâinile îi mân-

mângâiau faţa, regăsindu-i trăsăturile una câte una, iar Brandy inspiră adânc parfumul apropierii lui, ca şi cum ar fi fost oxigen dătător de viaţă.

El ridică brusc capul — ochii îi scânteiau şi dorinţa imperioasă îi contractase toţi muşchii feţei.

— Ai venit la mine în seara asta, Brandy. De ce ?

Ea murmură încet :

— Nu știu...

— Pentru *asta* ?

Îi dădu la o parte pulpanele cămășii de noapte și o apucă de mijloc, apoi mâinile urcară în sus și cuprinseră în palme sânii plini. Cu privirea aţintită la goliciunea ei fără apărare, Gallagher își plimbă încet degetele mari peste pielea fină, urmărind-o pe Brandy cum se încordează de plăcere sub mângâierea senzuală. Iar ea simţi instantaneu, dinspre trupul lui, freamătul de răspuns al dorinței din nou trezite.

— Pentru că ne punem pe jar unul pe celălalt ?

— Asta-i tot ce există între noi ?

Mâinile lui se mişcau uşor pe trupul ei, palmele frecând delicat sfârcurile dureros de tari, vârfurile degetelor atingând pielea fină de la subsuoară. Din tot corpul lui părea că emană un val de dorință aprigă — dar n-o prinse în braţe, nici nu-i alungă întrebarea cu sărutări arzătoare.

— Ce altceva ar putea să fie ?

Ochii cenușii erau întunecaţi și impenetrabili, iar tonul vocii sunase înfundat, ca și cum s-ar fi silit din greu să vorbească.

— Oh !

Brandy se cutremură în brațele lui, dar n-ar fi putut spune dacă era din cauza cruzimii întrebării, sau din cauza mâinilor ce continuau să-i mângâie sânii. Cu o mișcare violentă, el o trase mai aproape, strângând-o la piept, aproape s-o înăbușe.

— Să nu fie îndeajuns ?...

Își răspunse la propria lui întrebare cu un geamăt surd, apoi gurile lor se regăsiră din nou — și nu mai fu loc pentru gânduri coerente în mințile lor !

Fără să știe nici ei cum, îmbrățișându-se, sărutându-se, hainele le zburară pe jos și, strâns lipiți unul de altul, ajunseră în pat, Gallagher șoptind într-una Iubește-mă, iubește-mă...

Lumea păru să se oprească pe loc ! Cu toată căldura dorinței care-i arcuise trupul, Brandy simți că îngheață : Iubește-mă ! îi spusese Gallagher, dar nu asta voia cu-adevărat. Nu în sensul bun, sensul care ar fi conferit adevărata frumusețe și valoare acestor îmbrățișări înflăcărate.

Dacă acceptă acum, mai devreme sau mai târziu între ei se va căsca un hău de netrecut. Chiar el spusese niciodată nu va mai face aceeași greșeală ! Și vorbise serios.

Ridicându-și fața, Gallagher întrebă :

— Ce este, Brandy ?

Plină de mânie, ea îl împinse cu umărul la o parte, sări din pat și culese de jos cămașa de noapte.

— Ce-ai spus ? ! Să te iubesc ? Să te iubesc ! Asta n-are nimic de-a face cu iubirea ! E doar o

aventură, o pasiune trecătoare ! Deşi ştiu că asta vrei, pentru mine nu-i de ajuns, Gallagher ! Înţelegi ?

Cu ochii plini de lacrimi, se întoarse din uşă, într-un gest de rămas bun.

— Înainte de orice altceva, n-ar fi trebuit să mă încurc cu ţine niciodată ! A fost o greşeală că am lăsat să se întâmple asta. Numai proştii nu învaţă din propriile greşeli, şi proastă aş fi dacă aş accepta să mai trec o dată prin ce-am trecut altădată !

CAPITOLUL TREISPREZECE

Roata se învârtise iar. Brandy avea din nou o întâlnire în biroul lui Gallagher, exact ca atunci, în urmă cu câteva luni. Şi tot ca atunci, când o convocase ca să-i smulgă postul, teama şi emoţia puseseră stăpânire pe ea.

Trebuia să privească adevărul în faţă : Gallagher n-o iubea. Nici nu pretinsese vreodată c-o iubeşte ; iar acum, după ce Brandy aflase amănunte despre căsnicia lui ratată, care-l făcuse să-şi împatră viaţa pe compartimente bine delimitate şi să-şi stăpânească sentimentele cu o mână de fier. ştia bine că n-o va iubi niciodată.

O, da, era un bărbat senzual, care înţelegea şi avea nevoie de pasiune şi intimitate, care s-ar fi angajat cu plăcere într-o legătură amoroasă toridă. Dar iubire, obligaţii, căsătorie, familie ? Niciodată ! Nu acum. Şi nicicând altădată. Nu după ce se arătase atât de rău prima dată.

Brandy aruncă o privire în jur. Totul era în ordine. Oricine îi va lua locul în acest birou, va găsi totul exact aşa cum trebuie să fie.

Ieşi pe coridor, intră în camera care servea de garderobă şi se privi cu un ochi critic în oglindă. Arăta ca întotdeauna când era la serviciu, perfect prezentabilă şi cu un aer eficient. Rochia crem de olandină îi sublinia zvelteţea siluetei,

descoperindu-i picioarele lungi, iar părul îi strălucea, sănătos și curat. Machiajul discret, dar atent, îi punea în valoare ochii mari, verzi, cu privirea ușor voalată. Se strâmbă cu amară satisfacție. Nimic nu trăda suferința și mânia care o răvășeau pe dinăuntru — doar o cută abia vizibilă, la colțurile gurii, te-ar fi putut duce cu gândul la ghemul de emoții ce se învălmășeau în sufletul ei.

Timp de câteva clipe, rămase aplecată, cu fruntea lipită de sticla rece, gândindu-se la Gallagher. Uneori simțea că-l urăște, pentru felul în care îi ademenise sentimentele și o legase de el. atât de tare încât, chiar și în seara marelui triumf, bucuria ei se transformase în cenușă și lacrimi... Când alergase după el, pe aleile întunecate de la Cambridge, iar el îi aruncase privirile acelea disprețuitoare ! Și totuși... mai puternică, mult mai puternică decât ura era dragostea pe care o simțea față de el, față de pasiunea și forța lui, onestitatea și verticalitatea caracterului său, față de felul în care, doar uitându-se la ea, îi înțelgea toate gândurile...

— Pentru Dumnezeu, încetează ! șuieră spre propria-i imagine din oglindă, și ieși iute afară.

După câteva minute, bătea la ușa biroului lui Gallagher. Fără să aștepte răspuns, păși înăuntru și, în timp ce se îndrepta spre masa încărcată de hârtii, retrăi cu toată intensitatea senzațiile de la prima lor întâlnire. Istoria se repeta — amândoi erau conștienți de asta. Amintirea zilei de-atunci părea să atârne ca o greutate invizibilă, în spațiul dintre ei.

Stingând computerul la care lucra, Gallagher se răsuci cu fața spre Brandy și murmură :

— Ehei, exact ca-n vremurile de altădată...

— Nu chiar. De data asta rolurile s-au inversat. Eu sunt cea care-și dă demisia.

Fața lui nu trăda nimic.

— De ce ?

— Tatăl meu mi-a oferit o slujbă... să lucrez în subordinea lui, la biroul central.

— Ca să vezi ! Deci, până la urmă ți-ai văzut visul cu ochii.

Brandy inspiră adânc.

— Ca să fiu sinceră, nu chiar. Acum știu că adevărata încercare era să-mi dovedesc *mie* de ce sunt în stare, nu lui. De fapt, mă îndoiesc că tata și cu mine ne vom înțelege bine vreodată. Avem o istorie prea lungă în spate. Obișnuiam să cred că e numai vina mea, întâi fiindcă nu m-am născut băiat, apoi fiindcă nu eram o fiică satisfăcătoare. Dar m-am maturizat suficient ca să înțeleg că e tot atât de mult și vina lui ! Se pricepe nemaipomenit să adune milioane, dar nu se pricepe deloc să fie tată.

Se strâmbă resemnată.

— Mai devreme sau mai târziu tot o să ne ciocnim, e inevitabil. Mare minune să nu ajung iar șomeră, după nici o lună !

— Atunci de ce să pleci de-aici ? Ce mai vrei să dovedești acum ? Cât de puțină nevoie ai de BioTech ?

— Nu vreau să dovedesc nimic ! Știu că abia aștepți să scapi de mine, și oferta lui tata mi s-a părut o șansă foarte potrivită !

Gallagher se ridică, se duse la geam, apoi se întoarse cu fața la Brandy.

— Ca director al acestei firme, nu vreau să pleci. Ești un specialist în relații publice de înaltă clasă, și amândoi știm asta. Ca fost iubit al tău...

O privi din cap până-n picioare.

— ...mi-e absolut indiferent !

Cruzimea din vocea lui îi tăia respirația ! Brandy nu reuși decât să scoată o exclamație înăbușită.

El reluă

— Ce-a fost, a fost. Trecutul rămâne trecut, așa cum am descoperit, împreună, în timpul fermecătoarei vizite la Cambridge.

— Încă mai ești supărat pe mine fiindcă nu ți-am spus a cui fiică sunt ?

— Nu mi-a picat prea bine să aflu, într-adevăr. Dacă aș fi știut din start cine ești, fii convinsă că te-aș fi ocolit de la zeci de kilometri !

Brandy înghiți în sec. Putea să vadă bine că o urăște — și realitatea acestui fapt îi aduse în gât un nod cât pumnul. Reuși să îngaime :

— Dar nu m-ai ocolit... ba chiar dimpotrivă.

Spre propria oroare, nodul din gât se transformase în lacrimi, care i se prelingeau încet pe obraji. Le șterse în grabă cu palma.

— După Martin, nu m-am mai culcat cu nimeni, și eram foarte fericită așa ! Nu voiam să-mi mai complic existența cu nimeni. Eu nu sunt ca tine, Gallagher, nu pot să-mi trăiesc viața în cutii separate ! Aventurile trecătoare m-ar tulbura prea mult. Se prea poate ca tu

să-ți fi dorit să mă ocolești... dar eu îmi doresc să nu te fi cunoscut niciodată !

Deși un mușchi începuse să-i zvâcnească nervos la maxilar, Gallagher nu făcu nici o mișcare. Spuse, rar :

— Atunci înseamnă că suntem chit. Îți primesc demisia, iar dacă vrei să pleci înainte de termenul stabilit, nu mă deranjează câtuși de puțin. Sunt convins că ne vom descurca, într-un fel sau altul, și fără tine.

— Și eu sunt la fel de convinsă !

Ridică spre el doi ochi mânioși și plini de lacrimi.

— Nu te teme, nu-mi fac deloc iluzia că aș fi de neînlocuit !

După care păși mândră afară din birou.

Ajunsă acasă, începu să-și împacheteze lucrurile, îndesând la întâmplare hainele în valize. Dintr-odată, micuța cabană confortabilă de pe Coltsfoot Lane devenise apăsătoare ca o celulă de închisoare. Dacă ar mai fi rămas aici, ar fi fost obligată să vadă mereu mașina lui Gallagher, urcând și coborând pe drum, fără să se oprească niciodată — și știa că n-ar suporta una ca asta.

De fapt — ciuli urechea, încordată — chiar se auzea o mașină pe drumeag. Dar, în loc să treacă mai departe, se opri. Timp de câteva secunde, Brandy nu mai auzi nimic altceva decât bătăile furioase ale inimii în piept. Apoi, un ciocănit în ușă, și Gallagher pătrunse înăuntru.

— Ce cauți aici ?

El își trecu o mână prin păr.

— Vreau să cumpăr cabana de la tine.

— Poftim ? !

— Știu că e de vânzare. Vreau s-o cumpăr. O să-ți dau prețul pe care l-ai cerut, deși e cu mult prea mare.

În fața surâsului lui ironic și rece, Brandy rămase prostită, cu mormanul de haine în brațe.

— Bine, dar... de ce ?

— Dacă nu pot să te am pe tine aici, atunci nu vreau să am pe nimeni. Și în nici un caz vreun cuplu de londonezi gălăgioși, care să-și facă aici refugiul de vacanță !

Brandy clipi des, aiurită. Repetă, ca prin vis...

— Dacă nu poți să mă ai...

— Exact asta am spus.

— Adică... adică... vrei să spui că *dorești* să stau aici ? ! Chiar după tot ce s-a întâmplat ?

— Ia-o în felul următor : mai bine așa, decât nimic ! Să nu mă înțelegi, însă, greșit. Nu-ți cer să rămâi. Nici în visurile mele cele mai frumoase n-aș îndrăzni să sper că... mă rog ! Nu contează. Știu că abia suporți să mă mai vezi.

Pefect adevărat. Cu greu suporta să-l vadă acolo, înalt, puternic și frumos, cu o expresie întunecată de mânie și suferință pe care Brandy ar fi dat orice să i-o poată alunga din priviri ! Ar fi vrut să alerge spre el, să-l înconjoare cu brațele, să rămână așa pentru totdeauna...

Reuși să spună, cu greu :

— N-aș putea suporta să stau aici.

Nu cu Gallagher atât de aproape, nici măcar cu Gallagher în continuare iubitul ei. Voia mult mai mult. Voia *totul.*

— Mă doare prea tare, Gallagher. Nu-nțelegi? N-aș putea să îndur.

Vocea începu să-i tremure și, dintr-odată, în ciuda eforturilor ei de a se stăpâni, lacrimi mari cât pumnul îi țâșniră din ochi și într-o clipă el ajunse lângă ea, strângând-o în brațe și privind-o cu ochi arzători. Apoi, buzele lui porniră să culeagă lacrimile una câte una, sărutând obrajii uzi, murmurând cuvinte neînțelese... până ce gura lui o acapară din nou pe-a ei, într-un sărut care-o făcu pe Brandy să scape hainele pe jos și să-și ducă mâinile pe după gâtul lui, în dorința instinctivă de a-i apropia buzele și mai tare de ale ei.

Parcă trecuse printr-un pustiu imens, unde rătăcise însetată după sărutările lui, iar acum nu știa cum să se strângă mai aproape în brațele lui !

El o cuprinse și mai tare, fără să-i pese că o va face să-i simtă încordarea grăitoare a trupului. Îi luă palmele și i le apăsă tare pe piept, astfel încât să-i poată simți bătăile năvalnice ale inimii.

— Vezi ? Vezi, Brandy, ce efect ai asupra mea ? Degeaba încercăm să ne păcălim singuri, între noi nu s-a terminat povestea... De fapt, nu face decât să înceapă !

O ridică de la pământ și o propti cu spatele de perete, apoi îi strivi din nou gura într-un sărut lung și frenetic.

— Să nu fugi iar de mine ! N-aș mai putea suporta ! Nu mi-a venit să cred, la Cambridge, când am coborât dimineața la masă și am aflat că ai plecat !

— N-am avut încotro. Nu-nțelegi ! N-am închis ochii toată noaptea. Când s-a luminat de ziuă, am plecat la gară și am luat primul tren încoace.

Nu puteam suporta gândul de a da ochii cu tine dimineața.

El îi ridică bărbia, s-o privească în față.

— De ce ? Dacă trebuia să se simtă cineva stânjenit, atunci eu eram acela, nu tu. Eu am fost cel care cerşea dragoste, cu o seară înainte.

Brandy clătină pătimaş din cap și încercă să-i îndepărteze brațele.

— Nu era stânjeneală. Era... era durere.

— Durere ? O, doamne, Brandy !

— Nu vreau o simplă aventură cu tine, Gallagher. Poate, într-o anume privință, aş vrea, n-are rost să ascund asta, fiindcă îmi faci praf scutul de auto-apărare... oricând doreşti. Dar asta nu-i destul pentru mine.

El își încordă brațele, refuzând să se lase împins la o parte.

— Cine-a vorbit de o simplă aventură ?

— Mă rog, spune-i cum vrei : relație amoroasă, pasiune fulgerătoare, n-are importanță. Indiferent cum o numești, pentru mine nu ajunge !

Timp de câteva secunde, mai lungi decât veacul, el o privi drept în ochi.

— Eu aș numi-o dragoste.

Brandy clipi năucită chiar spusese el ceea ce i s-a părut ei că aude ?

— N-am putut dormi nopți la rând, gândindu-mă la tine, la felul cum arăți, la mirosul și gustul trupului tău, la lucrurile pe care mi le-ai spus... De când m-am întors de la Cambridge, viața mea a fost un chin !

Dragoste. Gallagher îi vorbea de dragoste.

Dar Brandy refuza să recunoască fericirea care amenința să-i inunde sufletul. În fond, există fe-

luri și feluri de dragoste. Cum ar putea dragostea lui să fie tot atât de profundă și covârșitoare ca a ei ? Voiau lucruri diferite de la viață. El voia să-și păstreze independența, cu orice preț — iar ea voia să-și petreacă tot restul zilelor alături de el.

— Nu se poate să pleci. Am nevoie de tine, Brandy.

Mărturisirea îi aduse un nod în gât, dar Brandy se strădui să-l privească pe Gallagher drept în ochi, spunându-i

— Da, ai nevoie de mine, ca să facem dragoste atunci când ai chef. Dar pentru mine nu e de ajuns.

— Nici pentru mine.

Brațele lui o cuprinseră și mai strâns, și mai posesiv.

— N-am mai cunoscut niciodată o femeie ca tine. Am știut asta din clipa când ai intrat la mine în birou și ochii noștri s-au întâlnit. La început am crezut că e doar o puternică atracție fizică, poate mai puternică decât de obicei... dar apoi am ajuns la concluzia că era mult mai mult decât atât ! Se pare că ne înțelegem unul pe celălalt foarte bine... chiar prea bine, uneori, ca să fie și comod !

Brandy aștepta, cu privirea ațintită la fața lui.

— Chiar și când am reușit, până la urmă, să petrecem câteva minute împreună fără să ne hărțuim precum câinele și pisica, am continuat să cred că e doar o pasiune trecătoare.

Se strâmbă, cu vădită auto-ironie, apoi continuă :

— O aventură. Aveai dreptate. Luam foc, şi tu, şi eu, de fiecare dată când era împreună... iar fumul mă împiedica să văd ce se ascunde de fapt în adânc ! Şi, aşa cum bine ştii, eram genul de bărbat care ţine neapărat să-şi păstreze independenţa.

— Din cauza Mariei.

Fără să vrea, îşi adusese mâinile pe umerii lui.

— Da, din cauza Mariei.

El o scrută atent cu privirea, pe urmă îşi aplecă faţa şi o sărută din nou. Un sărut dureros de dulce şi de scurt, iar buzele ei rămaseră umede şi depărtate când el îşi ridică faţa.

— Am fost cumplit de supărat pe tine, când te-ai întors la BioTech...

— Dar nici de jumătate pe cât am fost *eu* de supărată pe tine ! Ştiai ce mult înseamnă slujba asta pentru mine, şi totuşi nu mi-ai spus nimic ! Ah, dacă aş fi ştiut din timp că Geoffrey Fletcher e pe cale să-şi dea demisia !...

Brandy se întrerupse, simţind că se enervează din nou.

— Da, cred că am făcut-o intenţionat. Mi se părea că eşti ridicol de încăpăţânată pe chestia asta, mai ales că îţi găsiseşi slujba cealaltă. Nu puteam să-mi dau seama de ce e atât de important pentru tine postul de la BioTech şi am hotărât că, indiferent de motiv, nu avea cum să fie atât de important cât voiai tu să pară. De fapt, chiar începusem să mă întreb dacă nu cumva era doar un pretext ca să mă hărţuieşti, furioasă pentru atracţia pe care o simţeai faţă de mine. Dar să ştii că în noaptea petrecută împreună nu ţi-am ascuns intenţionat adevărul. Jur că nu ! Pur şi simplu,

în momentul când am intrat în camera asta, nu m-am putut gândi la nimic altceva decât că o să fac dragoste cu ține ! Iar dimineața mă simțeam atât de bine, viața era atât de frumoasă, încât nimic nu mai avea importanță ! Pe urmă... pe urmă nu-mi venea să cred că poți să dai cu piciorul la tot !

— Tu ai fost de vină ! *Tu* ai insistat să fac alegerea !

Pentru o clipă, vechea supărare păru să fiarbă iar în aerul dintre ei. Gallagher cedă primul, spunând, cu o strâmbătură

— Chiar că suntem niște unicate de încăpățânare ! Îndărătnici ca doi catâri ! Dacă ai ști ce tortură groaznică era, să stau în aceeași clădire cu tine, zi de zi, fără să te pot atinge, fănă să te pot ține în brațe ! A fost iadul de pe lume...

— Mda, mi-a spus Amanda că nu erai un companion prea agreabil...

— Cred și eu ! Biata Amanda, a plecat până la urmă, scârbită, spunându-mi că n-are nici un chef să-și piardă vremea cu unul care-i dus cu mintea pe altă planetă.

— Am impresia că a ghicit ce se întâmpla. Bănuiesc că în seara când am găsit-o la ușa casei mele, venise să-mi țină o predică în legătură cu tine... ca o mamă grijulie și protectoare.

— Ea a avut grijă de mine, după ruptura cu Maria, ea și soțul ei, Bob Trescott. Cu ei stăteam în nopțile când nu-mi mai puteam suporta nici propria prezență ! Îmi pare rău dacă te-a făcut să te simți prost, cu ce ți-a spus.

— Am meritat-o, să știi, și m-a ajutat să înțeleg niște lucruri. Deși... mă tem că n-am fost

prea amabilă cu ea. Nici eu nu eram într-o dispoziție prea strălucită, în perioada aceea.

El o cercetă îndelung cu privirea.

— Ce s-ar fi întâmplat, dacă tatăl tău n-ar fi reacționat așa cum trebuie ? Ai fi continuat să lucrezi la BioTech ?

— Nu, nu cred că aș fi fost în stare. Stresul era prea mare. Mă simțeam atât de nenorocită, încât abia dacă puteam să gândesc coerent. Singura idee de care mă puteam agăța era să mă țin de scopul pe care îl urmăream de ani de zile. Unicul scop pe care mi l-am propus vreodată în viață. Apoi, când în sfârșit tata mi-a scris, primul meu gând a fost cum ai să reacționezi tu, când vei afla că ți-am ascuns adevărul !

— Am vrut să fiu furios pe tine, dar n-am putut. Recunosc că am fost șocat, dar singurul lucru care m-a înfuriat, de fapt, în seara aceea, a fost faptul că erai atât de frumoasă, și eu turbam de dorința să te țin în brațe, și toată situația era o îngrozitoare, insuportabilă încurcătură... La care se adaugă și faptul că, așa cum ai aflat, Cambridge nu e chiar orașul meu preferat ! Îmi aduce aminte de prea multe lucruri dureroase.

— Iar eu n-am făcut altceva decât să adaug altele, la fel de dureroase !

— Într-adevăr. Dar...

O privi cu atâta seriozitate, încât inima ei păru să se oprească pe loc, în așteptarea celor ce aveau să urmeze.

— Brandy, chiar și în noaptea când te-am găsit, infinit de seducătoare, la ușa camerei mele, am crezut în continuare că tot ce vreau e o simplă

aventură cu tine. Apoi, când m-am trezit că încep să-ţi povestesc despre Maria, totul s-a schimbat ! Parcă m-aş fi trezit, în sfârşit, din somn ! Parcă m-aş fi trezit la realitate ! Niciodată n-am spus de bunăvoie cuiva povestea aceea. Singurii oameni care ştiu sunt cei care se aflau în jurul meu atunci când s-a întâmplat. Iar când am realizat că vreau să-ţi spun *ţie*, am realizat şi *de ce*... numai că, după aceea, când am vrut să te iau în braţe şi să fiu cu tine, am descoperit că rămăsesem singur... Plecaseşi. Fugiseşi de mine.

— N-am fugit. Pur şi simplu n-am îndrăznit să rămân.

— Crezusem că nu-mi doresc decât o aventură... apoi am înţeles că te iubesc.

O spusese foarte simplu, dar Brandy, drept răspuns, nu reuşi decât să ofteze trist.

— Brandy, nu se poate să pleci !

— Dar nu pot nici să rămân ! Chiar nu-nţelegi că nu asta vreau ?

— Nu mă vrei ?

— Nu vreau o aventură.

— Atunci spune-mi ce vrei.

Simplu dragoste, căsătorie, un cămin, copii. Tot.

Brandy deschise gura, dar descoperi că nu e în stare să scoată nici un cuvânt. Cum ar putea să-i spună aşa ceva bărbatului care întorsese defintiv spatele tuturor acestor lucruri ?

— Să-ţi spun eu ce vreau ? Chiar dacă mă sperie şi pe mine ?

Năucă, Brandy dădu din cap că da şi el începu să vorbească rar :

— Mai întâi, vreau să pleci de la BioTech, dar asta nu mai e o problemă, din moment ce ai făcut-o deja. Apoi, vreau să vinzi cabana, dar nici asta nu mai e o problemă, din moment ce ai deja un cumpărător.

Ezită o clipă.

— Pasul următor e mai greu. Nu în ultimul rând, fiindcă mă așteptam să nu mai rostesc cuvintele astea niciodată.

Instinctiv, Brandy își încleștă degetele de brațul lui.

— Vreau să stai cu mine la fermă, să te măriți cu mine, să-mi fii credincioasă...

Gura îi zâmbea, dar ochii cenușii rămăseseră îngrozitori de serioși.

— ... să-mi fii soție, prietenă, camarad, mamă a copiilor mei...

— Chiar vrei asta ? Chiar... după ce s-a întâmplat cu Maria ?

— Maria e la depărtare de-o viață ! Sunt alt om acum. Așa cum nici tu nu mai ești fetița cu mintea înfierbântată care s-a măritat cu Martin !

— Doamne, Gallagher, te iubesc atât de mult !

— Asta înseamnă da ?

— Da.

— Da, la tot ce-am spus ?

— Da, la tot ce-ai spus.

— Începând de-acum ?

Buzele lui o atinseră în fugă.

— Chiar și mai devreme, dacă s-ar putea !

Deja brațele lui o trăgeau mai aproape, gura flămândă căutând-o pe-a ei. Un val instantaneu de căldură pasionată trecu prin trupurile lor, fă-

când să le curgă năvalnic sângele în vine, dar el se opri o clipă şi întrebă, cu capul dat pe spate :

— Pentru totdeauna ?

— Pentru totdeauna.

Şi Brandy se lăsă învăluită de suprema încântare a îmbrăţişării lui puternice şi calde, legănată de glasul blând, care şoptea, iar şi iar, legământul de credinţă al dragostei fără de moarte.

— SFÂRŞIT —